

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 48

I Legislatura

Any 1981

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 20

Cinquena reunió
tinguda el dia 8 d'abril de 1981

SUMARI

La sessió, suspesa el proppassat dia 3, es reprèn el dia 8 d'abril de 1981, a les onze i quatre minuts del matí.
El M.H. Sr. President excusa el retard amb què comença aquesta sessió i diu que és degut a una reunió extraordinària de la Mesa i de la Junta de Portaveus a causa de la comunicació rebuda del Tribunal Constitucional sobre el recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de Transferència Urgent i Plena de les Diputacions a la Generalitat. Comunica també que el Ple ha estat convocat per aquest motiu per a demà, a la una del migdia (p. 1321).
*El M. H. Sr. President anuncia el punt tercer de l'ordre del dia: **presa en consideració de la Proposició de Llei sobre Declaració com a Paratge Natural d'Interès Nacional i Reserva Integral Geològica de la Zona Volcànica d'Olot (la Garrotxa)**, presentada pel G. Socialista. El M. H. Sr. President fa avinent que, en no haver-hi oposició per part del Consell Executiu per a la seva tramitació, hi haurà un torn a favor i un altre en contra de quinze minuts cada un, i un altre torn de deu minuts per als Grups que vulguin fixar llur posició, per la qual cosa no hi haurà explicació de vot (p. 1322).*
El Diputat Sr. Terradellas, pel G. Socialista, pren la paraula per defensar la Proposició de Llei del G. Socialista (p. 1322). El Diputat Sr. Masó, del G. p. de Convergència i Unió, fa ús del torn en contra (p. 1323).
Tot seguit els Diputats Srs. Vicens, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 1324), Enric Manuel-Rimbau, del G. p. de Centristes (p. 1325), intervenen per expressar l'opinió del Grup respectiu.
El M. H. Sr. President, abans de prosseguir amb el debat, dóna la benvinguda al President del Parlament Foral de Navarra, senyor Víctor Manuel Arbeloa, i al Vice-president Segon, i proposa un aplaudiment per expressar-los la simpatia del Parlament (p. 1326). Tot seguit el Diputat Sr. Medir, del G. p. del PSUC (p. 1326), expressa l'opinió del seu Grup.
En acabat, el Diputat Sr. Martín i Toval, del G. Socialista, demana la paraula per fer ús del torn de rèplica, la qual li és denegada pel M. H. Sr. President, tot fent referència a l'article 66.3 del Reglament (p. 1327).

Finalment es posa a votació la presa en consideració i, per 52 vots a favor i 59 vots en contra, el Ple es pronuncia per no prendre en consideració la Proposició no de Llei sobre Declaració com a Paratge Natural d'Interès Nacional i Reserva Integral Geològica de la Zona Volcànica d'Olot (p. 1327).

Es passa al punt tercer bis de l'ordre del dia: **presa en consideració de la Proposició de Llei sobre Serveis Socials**, presentada pel G. Socialista.

La Diputada Sra. Barenys, del G. Socialista, intervé en defensa d'aquesta Proposició de Llei (p. 1328). El Diputat Sr. Colomines, del G. p. de Convergència i Unió (p. 1329), i l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 1332) intervenen en el torn en contra. El Diputat Sr. Martín i Toval demana la paraula per fer ús del torn de rèplica, en aplicació de l'article 66.3 del Reglament, la qual li és concedida pel M. H. Sr. President (p. 1333), després de les intervencions dels Diputats Srs. Vicens (p. 1334), Panisello, del G. p. de Centristes (p. 1334), i Espasa, del G. p. del PSUC (p. 1335), que intervenen per exposar l'opinió del Grup respectiu. Tot seguit la Diputada Sra. Barenys intervé per replicar les intervencions del Diputat Sr. Colomines i de l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 1337).

El Diputat Sr. Colomines demana la paraula per al·lusions, i li és denegada pel Sr. President (p. 1337). El Diputat Sr. Alavedra, del G. p. de Convergència i Unió, intervé en aquest sentit, tot fent referència a l'article 64.1 del Reglament (p. 1337). Finalment el M. H. Sr. President concedeix la paraula al Diputat Sr. Colomines (p. 1337).

En acabat es passa a la votació de la presa en consideració i, per 52 vots a favor i 63 vots en contra, el Ple es pronuncia per no prendre en consideració la Proposició de Llei sobre Serveis Socials (p. 1338).

Tot seguit s'entra en el punt tres ter de l'ordre del dia: **presa en consideració de la Proposició de Llei de Supressió del Capítol I, del Títol I, del Llibre IV, de la Compilació del Dret Civil Especial de Catalunya, relatiu a la intercessió de la dona**, presentada pel G. p. de Centristes.

Pel G. p. de Centristes, defensa aquesta Proposició de Llei el Diputat Sr. Luna (p. 1338). Intervé en contra el Diputat Sr. Camps i Rovira, del G. p. de Convergència i Unió (p. 1340). La Diputada Sra. Sallés, del G. p. del PSUC (p. 1341), i els Diputats Srs. Casares, del G. Socialista (p. 1342), i Casas-Salat, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 1343), intervenen per exposar l'opinió dels seus Grups respectius.

El M. H. Sr. President diu que es pot posposar fins a la tarda la votació per a la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei, per tal de veure si els Grups parlamentaris arriben a un acord per emprendre conjuntament la reforma del Dret civil català (p. 1344). Abans de suspendre aquesta sessió el M. H. Sr. President informa de la comunicació rebuda de l'Excel·lentíssima Diputació de Girona, relativa a la transferència de serveis d'aquesta a la Generalitat, la qual ha quedat suspesa en virtut del recurs d'inconstitucionalitat (p. 1344).

La sessió se suspèn quan falten cinc minuts per les dues del migdia i es reprèn a un quart i cinc minuts de sis de la tarda.

El M. H. Sr. President informa que ha arribat a la Mesa el text d'una **Proposició de Llei** que cal interpretar com a **transaccional** dels diferents Grups, la qual cosa implicaria la retirada de la Proposició de Llei presentada pel G. p. de Centristes. El M. H. Sr. President demana al G. p. de Centristes si retira la seva Proposició, i el Diputat Sr. Capdevila, en nom d'aquest Grup, respon que sí (p. 1344).

Es passa al punt quart de l'ordre del dia: **moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els grups feixistes**, presentada pel G. p. d'Esquerra Republicana.

Per defensar aquesta moció, pren la paraula el Diputat Sr. Casas-Salat (p. 1344).

El Diputat Sr. Martín i Toval intervé per una qüestió d'ordre i per exposar algunes consideracions procedimentals relacionades amb la congruència de les esmenes presentades, referint-se a l'article 125.2 del Reglament, i demana que la Mesa resolgui aquesta qüestió (p. 1346). El M. H. Sr. President respon al Diputat Sr. Martín i Toval, tot dient que a qui correspon d'apreciar aquesta congruència és al Grup interpellant, però que si el Sr. Diputat demana un pronunciament explícit sobre l'article 26.2 no hi haurà una altra solució que interrompre la sessió i fer una reunió de Mesa (p. 1347).

Intervenien novament els Diputats Srs. Martín i Toval (p. 1347), Ribó (p. 1348), Capdevila (p. 1348), i Alavedra (p. 1348). El M. H. Sr. President suspèn la sessió durant deu minuts, a fi i efecte que la Mesa pugui deliberar (p. 1348). La sessió se suspèn a tres quarts i set minuts de sis de la tarda i es reprèn a dos quarts i cinc minuts de set.

El M. H. Sr. President fa avinent que la Mesa ha decidit que no és necessària la qualificació de congruència de les esmenes presentades a la moció resultant d'una interpellació, tal com diu literalment l'article 125 del Reglament, i que la Mesa adreçarà al G. Socialista, d'acord amb l'article 26.2, un escrit on aquesta resolució serà motivada (p. 1348).

En nom dels Grups esmenants intervenen els Diputats Srs. Luna, pel G. p. de Centristes (p. 1348), Ribó, pel G. p. del PSUC (p. 1349), el qual demana que es voti separatament l'incís "qualsevol altre signe o tendència política", i Ainaud, del G. p. de Convergència i Unió (p. 1349). Tot seguit el Sr. Secretari Primer llegeix el text proposat pel Grup interpellant (p. 1350).

El M. H. Sr. President proposa que es voti el text llegit pel Sr. Secretari Primer amb l'eliminació d'una part d'aquest (p. 1350). Els Diputats Srs. Ribó (p. 1350), Alavedra (p. 1351), Capdevila (p. 1351), i Vicens (p. 1351), fan sen-

gles observacions respecte al procediment a seguir en la votació. Finalment s'acorda de votar el text tal com ha estat llegit pel Sr. Secretari, i queda aprovat per unanimitat dels presents (p. 1351).

El Diputat Sr. Martín i Toval demana la paraula per explicació de vot (p. 1351). Intervenien per fer algunes observacions els Diputats Srs. Ribó (p. 1352) i Capdevila (p. 1352). El M. H. Sr. President diu que el fet que aquesta vegada no s'hagi acceptat de fer una votació separada no vol dir que no es pugui fer en altres casos (p. 1352).

Es passa al punt cinquè de l'ordre del dia: **moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'ús de la llengua catalana**, presentada pel G. p. d'Esquerra Republicana. Per defensar aquesta moció pren la paraula el Diputat Sr. Casanovas, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 1352).

El M. H. Sr. President indica que hi han presentat esmenes els Grups Socialista i de Convergència i Unió, i que també havia estat presentada al Registre una esmena del Diputat no adscrit Sr. Hidalgo, la qual no va ser admesa per la Mesa perquè havia estat presentada el dia 1 d'abril, quan s'hauria d'haver presentat sis hores abans de començar el Ple, el dia 31 de març (p. 1353).

Els Diputats Srs. Martín i Toval (p. 1353) i Alavedra (p. 1354) intervenen per defensar les esmenes de llurs Grups. Tot seguit intervenen els Diputats Srs. Planasdemunt, del G. p. de Centristes (p. 1355), i Ribó (p. 1355), els Grups dels quals no n'havien presentades. El Diputat Sr. Vicens intervé per exposar el seu criteri sobre les esmenes proposades (p. 1356).

Tot seguit el Sr. Secretari Primer llegeix el text de la moció, el qual es posa a votació i és aprovat per unanimitat dels presents (p. 1356).

Punt sisè de l'ordre del dia: **interpel·lació al Consell Executiu sobre el local ocupat actualment pel Servei Social d'Hygiene i Seguretat del Treball a Barcelona**, formulada pels Diputats Srs. Xavier Guitart i Luis Andrés García, del G. Socialista.

El Diputat Sr. Martín i Toval intervé des de l'escó per retirar aquesta interpel·lació (p. 1357).

Es passa tot seguit al punt sisè bis de l'ordre del dia: **interpel·lació a l'H. Sr. Conseller de Governació sobre les Policies Locals**, formulada pel Diputat Sr. Juanjo Ferreiro, del G. Socialista.

El Diputat Sr. Ferreiro pren la paraula per defensar aquesta interpel·lació (p. 1357). L'H. Sr. Conseller de Governació intervé per respondre al Diputat Sr. Ferreiro (p. 1357), el qual torna a intervenir per replicar a l'H. Sr. Conseller (p. 1358).

Punt setè de l'ordre del dia: **preguntes amb resposta oral**.

El Diputat Sr. González Navas, del G. Socialista, **pregunta al Consell Executiu sobre el cens de població** (p. 1359). L'H. Sr. Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació respon al Diputat Sr. González (p. 1359). Tot seguit el Diputat Sr. González Navas (p. 1360) i l'H. Sr. Conseller (p. 1361) intervenen en sengles torns de rèplica. El Diputat Sr. Martín i Toval intervé per una qüestió d'ordre (p. 1361), demanant que es compleixi l'article 26 del Reglament.

El Diputat Sr. Corral, del G. p. del PSUC, **pregunta a l'H. Sr. Conseller de Governació sobre els fets esdevinguts el dia 24 de febrer a Santa Coloma de Gramenet** (p. 1361). L'H. Sr. Conseller de Governació respon al Diputat Sr. Corral (p. 1362). Tot seguit el Diputat Sr. Corral intervé en el torn de rèplica (p. 1363).

El M. H. Sr. President suspèn la sessió quan falten dos minuts per a dos quarts de nou del vespre.

Es reprèn la sessió a les onze i quatre minuts del matí. Presideix el Molt Honorable senyor Heribert Barrera, acompanyat de tots els altres membres de la Mesa. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major, senyor Vergés, i el lletrat senyor Bayona. Al banc del Govern seuen els Honorables Consellers senyors Gispert, Laporte, Cullerell, i Coll i Alentorn.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. Abans de començar la reunió, voldria excusar-me i excusar la Mesa davant dels senyors Diputats pel retard amb què comencem avui. Aquest retard ha estat degut al fet que, havent-se rebut comunicació del Tribunal Constitucional referent a la presentació per part del Govern de recurs d'inconstitucionalitat contra una de les lleis aprovades pel Parlament, la Llei de Transferència Urgent i Plena de les Diputacions a la Generalitat, ha calgut reunir urgentment la Junta de Portaveus, en reunió extraordinària, a fi d'acor-

dar sobre el procediment a seguir per a l'eventual compareixença davant del Tribunal. A aquest efecte, serà convocada, per a demà al migdia, a la una de la tarda, una sessió específica, d'acord amb el que determina el Reglament, per tractar sobre aquesta qüestió.

**Proposició de Llei sobre
Declaració com a Paratge
Natural d'Interès Nacional
i Reserva Integral Geològica
de la Zona Volcànica d'Olot
(la Garrotxa)**

Passem al punt tres de l'ordre del dia de la sessió començada el dia 31. Aquest punt tres és sobre la Proposició de Llei sobre Declaració com a Paratge Natural d'Interès Nacional i Reserva Integral Geològica de la Zona Volcànica d'Olot, presentada pel Grup Socialista.

El Consell Executiu no s'ha oposat expressament a la tramitació d'aquesta Proposició de Llei ni ha adreçat al Parlament cap escrit manifestant el seu criteri sobre la Proposició. Per tant, no havent-hi lectura del criteri del Govern, ja que no s'ha manifestat, podem passar immediatament al debat de presa en consideració.

Aquest debat comprèn un torn a favor, un torn en contra, de quinze minuts cada un, i després els Grups parlamentaris tenen la possibilitat —els Grups parlamentaris que no hagin intervingut—, tenen la possibilitat de fixar la seva posició amb intervencions de deu minuts com a màxim. Donat que existeix aquesta possibilitat de fixar la posició, evidentment, no procedeixen explicacions de vot.

Per un torn a favor, suposo que...

El Sr. MARTÍN I TOVAL (*de l'escó estant*): El Diputat senyor Terradellas.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat senyor Terradellas té la paraula en nom del Grup Socialista.

El Sr. TERRADELLAS: Honorable President, senyores i senyors Diputats. Evidentment, com a ciutadà de la Garrotxa, estic satisfet avui de ser aquí, en aquest Parlament, per intentar fer una llei, per intentar parlar d'un problema que intenti solucionar una degradació que està patint la zona volcànica d'Olot, que no és patrimoni només de la gent d'Olot, sinó que és un patrimoni per a tot Catalunya. Jo intentaré centrar la meua intervenció en tres punts: el primer seria el motiu de la nostra Proposició; en el segon faria una anàlisi d'aquesta Proposició a l'articulat, i en el tercer parlaria de les diferències entre la nostra Proposició i el Projecte presentat pel Govern.

El motiu de la nostra defensa es basa en tres punts: un motiu és la bellesa i el valor científic d'aquesta zona; l'altre motiu és per recollir el mandat popular davant de la degradació actual de la zona volcànica, i l'altre motiu és perquè nosaltres creiem que és més adient el nostre text que no pas el Projecte del Govern de cara a la solució definitiva de la degradació de la zona volcànica de la Garrotxa.

Què és la zona volcànica d'Olot? La zona volcànica d'Olot és un conjunt de volcans, de laves fluides i viscoses, gredes, i d'altres materials volcànics, situats a la zona d'Olot, concretament en els municipis d'Olot, Santa Pau, les Preses, Miera, Sant Aniol de Finestres, les Planes, Sant Feliu de Pallerols, la Vall d'en Bas, la Vall de Bianya, Castelltallat de la Roca i Sant Jaume de Llierca.

A la zona volcànica d'Olot de què estem parlant, hi ha trenta-cinc volcans, petits, senzillats, de petites dimensions, que pel fet d'estar situats a dintre d'una serralada protegida des del Puigsacalm fins a Santa Magdalena de Cambrils, fa que estiguin protegits de les erosions naturals i això fa que hi hagi, a més a més de la bellesa natural de la zona volcànica, hi hagi una rica flora variant que dona, nosaltres diríem, un atractiu suplementari a l'excepteionalitat d'aquest paisatge volcànic.

És indiscutible l'interès que té per al nostre país la zona volcànica d'Olot; les nombroses publicacions sobre el tema, i, encara més, les nombroses manifestacions de científics i entitats cíviques, excursionistes, d'estudis i populars, reclamant la seva protecció, l'avalen de manera absoluta.

Les senyores i senyors Diputats que hagin visitat

aquesta zona saben que estic parlant d'un paratge, evidentment, de gran bellesa.

L'altre motiu de la nostra Proposició respon a la pregunta: què passa a la zona volcànica d'Olot perquè s'hagi de protegir? Bé, senzillament, que aquesta zona volcànica —la més important de la península ibèrica— ha estat, a mercè de les seves condicions climatològiques, preservada dels efectes erosionadors del temps. Això no obstant, en canvi, no ho ha estat davant de l'explotació dels interessos d'uns pocs, que, a través d'excavadores, doncs, estan degradant la zona. Tant és així que s'estan emportant, des de l'any 1977 cap aquí, aproximadament, unes tres-centes mil tones l'any de material volcànic.

Bé, evidentment, això ha comportat serioses campanyes de denúncia i hi ha hagut una sensibilització popular demanant una efectiva protecció dels nostres volcans. Ja a l'estiu de 1977, a iniciativa de la Comissió de la Protecció de la zona volcànica, es va signar un manifest que deia, entre altres coses: primer punt, aturada immediata de les extraccions de gredes; segon, anullar immediatament les extraccions mineres; en el tercer punt es demanava una revisió urgent dels plans d'urbanisme, i, el quart punt, nomenar-lo parc natural. Entre altres entitats que firmaven aquest manifest hi havia la delegació a la Garrotxa d'Òmnium Cultural, el Congrés de Cultura Catalana i quasi tots els partits polítics avui representats en aquesta Cambra. Ara, quan els Socialistes presentem en aquest Parlament de Catalunya aquesta Proposició de Llei no fem res més que recollir aquell mandat majoritari, allò que és voluntat majoritària, un clam de tot un poble. Amb la seva aprovació, el Parlament de Catalunya, com a representant del poble, expressarà no sols la voluntat i el desig sinó una decisió inequívoca de protegir definitivament la zona volcànica.

La nostra Proposició la podríem resumir en els següents punts: hi ha tres articles i quatre disposicions. A l'article primer es tracta de l'àmbit; es tracta, per tant, de declarar paratge natural d'interès nacional d'utilitat pública la zona volcànica d'Olot, en una extensió aproximadament de quinze mil hectàrees. Aquesta zona és a dintre dels municipis que abans he esmentat i a dintre d'aquesta gran zona, cosa que en representa aproximadament una desena part; es tracta de fer una reserva integral d'interès geobotànic amb la finalitat d'evitar en aquesta darrera qualsevol acció que pugui comportar-ne la destrucció. En l'article tres, diguem que el Consell Executiu establirà les normes reglamentàries que cregui oportunes per salvaguardar els elements naturals. També, dintre d'aquest mateix punt, diguem que per evitar activitats o aprofitaments que directament o indirectament puguin produir la degradació, tota actuació que es vulgui emprendre dintre del paratge natural d'interès nacional i reserva integral geobotànica serà aprovada i revisada per la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, exceptuant-ne, de tal requisit, els aprofitaments agropecuaris tradicionals. Queden expressament prohibides, per la present, la realització de tot tipus d'extraccions dintre de l'àrea.

Ja dintre de les Disposicions, tenim una Disposició Adicional, que ens diu que a les persones possiblement afectades per aquesta paralització d'extraccions, doncs, se'ls

hauria de donar la indemnització d'acord amb el que estableix al respecte la vigent Llei d'Explotació Forçosa. En una altra Disposició, diguem, que en el termini màxim d'un any, han d'acabar totes les extraccions dintre de la zona. Una Disposició Final Primera que diu que el Consell Executiu redactarà un reglament que desenvolupi la present llei i ha de crear un patronat per a la protecció i consecució de les finalitats proposades en la present llei. I, darrerament, en la Disposició Final Segona, el Consell Executiu haurà de confeccionar un pla especial d'ús i protecció d'aquests espais i llur catàleg exhaustiu, segons el que estableix el text refós de la Llei del Sòl, 1346/76, de 9 d'abril.

L'altre motiu de la defensa de la nostra Proposició és que, com dèiem, creiem que el nostre text és més a prop, de cara a la solució de la degradació de la zona volcànica, que el text que ha presentat el Consell Executiu. Bàsicament, per quatre motius. El primer: l'àmbit. En la nostra Proposició es contemplen tres factors: primer, es tracta de contemplar tots els elements singulars, o sigui, a més a més dels volcans, dels cons volcànics, les singleres basàltiques, el bosc de tosca, etc. També nosaltres recollim i contemplem un concepte integral de protecció, o sigui, el que en podríem dir el paisatge geobotànic. I, en tercer lloc, la protecció de tots els cons volcànics. En canvi, en el Projecte del Govern no es contempla una globalització de la zona, deixant fora llocs tan importants com és ara la zona situada en els municipis de Sant Feliu, de Sant Joan i de Castellfollit i, per tant, quedarien fora volcans tan importants com ho són l'Estany, Puigdolòs, Aiguaneagra, de Sant Joan les Fonts.

El Projecte del Govern bàsicament es concreta a Olot i Santa Pau. D'altra banda, la demarcació de la zona en la nostra Proposició ve concretada per coordenades, mentre que el projecte presentat pel Govern es basa en estudis no públics i, en el cas de Santa Pau, en un catàleg de protecció del municipi que va ser retirat pel mateix Ajuntament.

L'altra discrepància en el Projecte ve per l'enfocament jurídic. En la nostra Proposició creiem que, adequadament, ens remetem a la Llei estatal de l'any 75 sobre espais naturals; en el Projecte del Govern surt un nou concepte no recollit en cap Llei com és ara el terme de «simple reserva natural». Això podria conduir a la nul·litat de la Llei de ple dret.

La tercera gran diferència és el règim transitori, però en la nostra Proposició, perquè s'acabin de seguida —de seguida que surti la Llei— les extraccions dins la zona de reserva integral, donem un any de termini dintre del que és la gran zona, o sigui, l'espai natural; en canvi, en el Projecte de Convergència, lògicament, amb un àmbit molt més reduït, les extraccions s'acabarien de seguida que fos promulgada la Llei.

Bé, resumint, podem dir que en tots dos textos hi ha possibilitat de millores a través d'esmenes, tal com al seu dia vàrem dir quan vàrem presentar en un acte públic aquesta llei a Olot. En aquest acte hi havia alguns dels Diputats aquí presents, no volem cap mena de protagonisme exclusivista; pensem que aquest tema no ha de ser un tema per a marcar-se un punt partidista, sinó que la nostra intenció, quan vàrem presentar aquesta Proposició de Llei, era de construir una eina per a protegir definitivament

aquesta zona. Per això, creiem que el Consell Executiu no ha estat massa afortunat a l'hora de presentar el Projecte quan nosaltres ja havíem presentat una Proposició de Llei. Potser —a la nostra manera d'entendre-ho—, hauria estat millor presentar esmenes a fi que no hi hagi —com s'ha entès, potser, a Olot— una batalla d'oportunisme partidista, sinó que potser el millor hauria de ser el que ara potser haurem de fer tots, que és esmenar sigui quin sigui el text que definitivament accepti aquesta Cambra.

Lògicament, el que podríem fer seria retirar-la, però no ho farem per dos motius: un de secundari, que és la legítimació moral d'haver-nos anticipat a la presentació en aquest Parlament, i l'altre motiu, el realment important, és que estem absolutament convençuts que el nostre text està més acostat a la solució definitiva de la protecció de la zona volcànica.

Nosaltres ho creiem així i, per això, votarem a favor de la presa en consideració de la nostra Proposició de Llei per a la qual estem oberts, lògicament, a esmenes. Per això, vostès, senyores i senyors Diputats, hauran de triar si són més a prop del nostre text o del text del Projecte que presenta el Govern.

En tot cas, nosaltres creiem que són complementaris, que votar a favor de la presa en consideració de la nostra Proposició de Llei no és votar en contra del Projecte presentat pel Govern, sinó, en definitiva, el que podríem dir és que votar a favor d'això és votar a favor de la protecció definitiva de la zona volcànica de la Garrotxa.

Senyores y senyors Diputats, senyor President, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Algun Grup parlamentari desitja mantenir un torn en contra? Senyor Alavedra?

El Sr. ALAVEDRA (*de l'escó estant*): El senyor Ricard.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el Diputat Sr. Ricard Masó per a un torn en contra.

El Sr. MASÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Per a nosaltres no és massa agradable fer un torn en contra si es tracta de prendre en consideració una Proposició de Llei que té com a objecte la protecció d'un àmbit, d'un espai natural de Catalunya, quan amb aquest objecte, de fet, nosaltres, el nostre Grup parlamentari ja hi està absolutament d'acord. Tant és així que hi estem d'acord, que el Grup de Convergència i Unió vàrem votar favorablement, del principi fins al final, la Proposició no de Llei sobre Protecció de la Garrotxa i altres espais naturals, presentada a aquest Parlament pel Grup Socialista, el mateix Grup que ha presentat la Proposició de Llei, la tramitació de la qual se sotmet ara a la consideració d'aquesta Cambra. En aquella Proposició no de Llei que volia la protecció de la bellesa i de l'interès científic ja manifestat ara fa uns moments pel Diputat Sr. Terradellas, evitant-ne la degradació, en aquella Proposició de Llei votada per la Comissió de Política Territorial, el dia 23 de desembre de l'any passat, s'instava el Consell Executiu a posar els mitjans oportuns perquè es redactés un pla especial de protecció de la zona volcànica d'Olot i el Consell Executiu, a més a més de prendre les mesures per a iniciar la redacció d'aquest pla per part de la Direcció General d'Urbanisme, va tenir un interès especial que fos regulada, per una Llei d'a-

quest mateix Parlament, una protecció més àmplia d'aquella zona volcànica, amb la consolidació d'unes àrees de reserva natural i unes —expresses— de reserva integral, considerada d'interès científic.

D'altra banda, la petició formulada al Molt Honorable President de la Generalitat per part de representants de nou entitats culturals i ciutadanes en aquest mateix sentit va reforçar encara més la consciència de la necessitat de preparar aquest Projecte de Llei.

Es evident que la mateixa inquietud va moure també el Grup Socialista i així ha acabat el mes de gener, un mes sense activitat parlamentària. A la primeria de febrer, varen quasi coincidir, en el Registre d'aquest Parlament, la presentació de la Proposició de Llei del Grup Socialista i la del Projecte de Llei del Consell Executiu.

Aquesta duplicitat de presentació en el temps, en un curt termini de temps, de dues iniciatives legislatives amb objectius iguals, creiem que ha de comportar que una de les dues decaigui. Nosaltres proposarem a aquesta Cambra que, acceptada ja per via reglamentària la tramitació del Projecte del Consell Executiu, es retorni el text presentat pel Grup Socialista, no pas per voler-ne fer una crítica, ni menys un menyspreu a la seva, suposem, indubtable qualitat —car no és ara que cal examinar-la, sinó en el debat en Comissió i, posteriorment, en aquest Ple, si s'escau—, sinó perquè sigui el Projecte del Consell Executiu que, si bé va ser presentat molt poc després de la Proposició del Grup Socialista, va ser motivat, precisament, per la inquietud manifestada expressament per aquest Parlament que, com ha dit el senyor Tarradellas, representa l'expressió de tot el poble de Catalunya, i, precisament, a causa d'una Proposició no de Llei, sorgida a instàncies del mateix Grup Socialista. Proposició que instava, també, a elaborar un catàleg d'espais naturals que mereixen especial protecció —labor que el Departament de Política Territorial ja ha fet i dels quals comptem ara, en aquests moments, amb 93 de catalogats que han d'ésser objecte de protecció. També, en aquest mateix terreny d'actuació, amb les directrius i els esquemes del Pla Territorial presentat a aquest Parlament, complimentant la resolució del dia 2 d'octubre, el Consell Executiu anuncia la propera redacció de la Llei de protecció dels espais naturals i de la fauna salvatge.

Totes aquestes actuacions, el Consell Executiu les porta a terme, a més a més de fer-ho per propi convenciment, atenent les manifestacions sorgides d'aquesta mateixa Cambra.

Altrament, creiem que seria extremament confusionari fer seguir alhora el debat sobre dues iniciatives legislatives, un Projecte i una Proposició de Llei que el que volen és aconseguir una protecció especial del paratge natural que correspon a la zona volcànica de la Garrotxa. Seria extremament conflictiu i incoherent —entenem nosaltres— que, alhora, arribessin a ser aprovades dues Lleis amb un objectiu idèntic, per bé que amb artículat diferent. Entenem, d'altra banda, que per a regular per Llei la zona volcànica d'Olot, n'hi haurà prou que se sotmeti a debat un sol Projecte o bé una sola Proposició de Llei, sigui quina sigui. Però nosaltres entenem que la Proposició presentada pel Grup Socialista ha de decaure i, com a raons de més, tenint en compte que l'altre Projecte, el del Consell Execu-

tiu, per raons de procediment, d'acord amb el Reglament d'aquesta Cambra, ja és en tràmit, se li ha acabat el termini de presentació d'esmenes i, d'entre les presentades, el Grup Socialista no n'ha presentada cap a la totalitat.

Per tant, senyores i senyors Diputats, nosaltres votarem en contra de la presa en consideració de la Proposició de Llei, objecte d'aquest debat, i suggerirem que els altres Grups facin el mateix o bé, considerariem molt millor que el Grup Socialista retirés el text.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Algun Grup parlamentari vol fixar la seva posició? Esquerra Republicana? El senyor Vicens, en nom del Grup d'Esquerra Republicana.

El Sr. VICENS: Bé, tenim, senyor President i senyores i senyors Diputats, dos textos que han entrat en el Parlament: un Projecte de Llei i una Proposició de Llei que coincideixen exactament en el mateix subjecte: la protecció de la zona volcànica d'Olot. En un cas d'aquesta mena, el nostre Reglament no preveu per quin dels dos textos cal decidir-se i a nosaltres ens sembla evident que cal una decisió sobre un dels dos, altrament acabaríem trobant-nos amb dues Lleis diferents que tracten del mateix.

No és estrany que el nostre Parlament no hagi previst això perquè el mateix Reglament del Congrés de Diputats tampoc no preveu aquesta eventualitat. Per tant, fem ràpidament la història per a fixar la nostra posició.

El Diputat convergent que ha parlat abans que jo ha explicat que una Proposició no de Llei presentada pel Grup Socialista va ser aprovada en la Comissió de Política Territorial; això era el 23 de desembre. En aquesta Proposició no de Llei es demanava al Govern un pla especial de protecció. El Govern, atenent aquesta Proposició no de Llei aprovada per la nostra Comissió de Política Territorial, va presentar el Projecte de Llei amb data del 17 de febrer; això es va produir deu dies després de la presentació de la Proposició de Llei —la qual debatem ara— per part del Grup Socialista.

Evidentment, creiem que té raó el Diputat convergent quan ha insinuat que hi ha hagut una precipitació en presentar una Proposició de Llei gairebé immediatament després d'haver demanat, per Proposició no de Llei, que el Govern fes un Projecte. Però no és aquesta la qüestió que ens sembla fonamental, que ha de determinar la posició d'aquest Ple respecte a la presa en consideració de la Proposició que debatem, encara que sigui un argument important.

L'argument que nosaltres considerem que és decisiu és el de la urgència de la protecció de la zona volcànica de la Garrotxa. El Projecte de Llei ha estat molt avançat de tramitació, ha estat obert el termini d'esmenes, les esmenes han estat fetes i el termini ha estat tancat; és a dir, la qüestió és en la situació de discutir les esmenes en Comissió. Evidentment, la Proposició de Llei de la qual discutim la presa en consideració està enormement més endarrerida de tramitació. Això vol dir que si triéssim la via de la Proposició de Llei, prosseguiria l'explotació de gredes a les falques del volcà en què cada dia se n'està tallant una llesca, d'aquestes gredes.

Tinc aquí una carta adreçada al President del Parla-

ment de Catalunya del Patronat d'Estudis Històrics d'Olot i comarca que, amb data de l'1 d'abril, es refereix a aquesta qüestió de la urgència. I llegeixo únicament el paràgraf fonamental. Diu: «... que el Parlament de Catalunya vulgui discutir ben aviat aquells documents que promoguin el redactat d'una llei dintre del termini més curt possible, que salvaguardi l'esmentada zona de la Garrotxa». És evident que el termini de temps més curt possible no pot ser altre que el de seguir la tramitació del Projecte de Llei, que està molt avançat.

Haig de dir, també, en nom del nostre Grup, que el nostre punt de vista és molt més pròxim a la Proposició de Llei socialista —però enormement més— que no pas el Projecte del Govern, i, en aquest sentit, hem presentat les nostres esmenes com el mateix Grup Socialista ha presentat les seves. Estic segur que coincidirem amb el Grup Socialista a aconseguir una Llei que sigui en la línia del Grup Socialista —i nosaltres ho desitgem—, amb la qual coincidim per la via d'esmenar el Projecte del Govern, i, d'aquesta manera, aconseguirem la màxima urgència en la protecció de la zona aquesta, perquè es tracta d'urgència.

En aquest sentit, el nostre Grup votarà, doncs, contra la presa en consideració de la Proposició de Llei del Grup Socialista, per les raons que he explicat, encara que esmenarem, juntament amb el Grup Socialista, el Projecte del Govern per obtenir el text que vostès i nosaltres desitgem.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Capdevila?

El Sr. CAPDEVILA (*de l'escó estant*): El senyor Rimbau.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Rimbau, en nom del Grup Centrista.

El Sr. MANUEL-RIMBAU: Senyor President, senyores i senyors Diputats, potser en poques ocasions en un debat com aquest hi ha tanta coincidència en les exposicions que fa cada un dels senyors Diputats que hi van intervenint. És evident que el senyor Masó i el senyor Vicens, en les seves intervencions, han utilitzat bastants dels arguments que jo tenia preparats per a exposar a la Cambra. Això autoritzarà que d'alguna manera l'abreugi, perquè la coincidència m'autoritza a evitar una excessiva pèrdua de temps.

Voldria fer un breu recorregut per un concepte clar, que és el fet que el dia 3 de febrer tenia entrada en el registre del Parlament la Proposició de Llei del Grup Socialista; el dia 13 va tenir entrada el Projecte de Llei del Govern. Vol dir que tan sols deu dies separaven Proposició i Projecte, i que el mateix títol d'ambdós documents deixa ben clar, sense que sigui necessari que entrem en l'estudi del fons, que coincideixen en allò fonamental.

Avui es sotmet a la Cambra la possibilitat de donar llum verda, diguem-ho així, a la continuació de la tramitació a la Proposició de Llei del Grup Socialista. El nostre Grup pensa que, sigui quina sigui la tasca que el Parlament tingui encomanada, és evident que la profunditat i la seriositat amb què puguem fer-la estan en relació inversa amb el nombre de documents l'estudi dels quals se'ns proposa. Per tant, és evident que el més pràctic és anar a la simplificació, buscant, quan hi hagi dos textos més o menys coincidents, que un d'ells tiri endavant i que tots els

altres, en tot cas, incorporin idees o pensaments a la redacció del text inicial l'estudi del qual se sotmet a la Cambra.

El nostre Grup té també present que al carrer hi ha un cert sentiment que no som capaços de fer gaire tasca legislativa, que la producció, el que en podríem dir la producció legislativa del Parlament, és més aviat migrada. I jo poso a la consideració dels senyors parlamentaris com ajudaria a fer aquesta imatge que el Parlament pot tenir al carrer si resultés que sobre la mateixa qüestió ens posem a discutir per dos costats diferents. Resulta que no tan sols fem poques coses, sinó que, a més, quan en tenim poques per fer, les emboliquem i en fem una a sobre de l'altra. Crec que és un argument important a tenir en compte per a explicar que cal que ens decidim entre els dos per quedar-nos amb un de sol. I quan es tracta de quedar-nos amb una sola, no es tracta de plantejar-nos qüestions de paternitat com, precisament en l'última reunió d'aquesta sessió mateixa, es va plantejar des d'aquest mateix lloc on estic parlant. Crec que a ningú no preocupen aquestes qüestions de paternitat, el que ens importa és l'objectivitat. Voldria dir també, així només de passada, que en parlar de paternitat es van expressar alguns conceptes des d'aquí que jo no comparteixo gens ni mica. Per descomptat, jo sobre la meua paternitat no tinc dubtes, si altres persones en tenen, ja s'ho faran. (*Remor de veus i rialles.*)

Voldria dir al mateix temps que com a gironí no cedeixo preeminències a ningú quant a estima de la comarca d'Olot. Vull dir que el fet que jo em plantegi la conveniència que anem per una sola disposició i no per dues no cedeix en res quant a estima. Coincideixo totalment amb el senyor Terradellas, amb tots els elogis que ell ha fet a la comarca d'Olot, i diria que, bé, que això podria ser una mena de jocs florals si cadascú dels qui intervenim des d'aquí, coneixent la comarca d'Olot, diguéssim el que en pensem, d'ella. Crec realment que és un dels paratges més bells de la nostra Catalunya, crec que els qui hem tingut la fortuna, per un veïnatge, per viure-hi a prop, i fins per una afició per les coses de la muntanya, d'anar-hi amb certa freqüència, sabem quantes són les belleses que té la Garrotxa, que té la comarca d'Olot. Per tant, voldria dir que qualsevol actitud que tendeixi a defensar les belleses de la comarca d'Olot, de la Garrotxa —avui precisament llegia en el diari com a algú se li ha ocorregut proposar un canvi de denominació per a la Garrotxa, i jo per descomptat em sumo a la posició que no se li canviï el nom, perquè la Garrotxa és un nom entranyable per a tots—, qualsevol actitud que tendeixi d'alguna manera a atacar les belleses de la Garrotxa trobarà en nosaltres una oposició ferma i decidida. I això em dona potser un altre argument: que crec que és més bo, davant dels qui d'alguna manera intentin vulnerar la qualitat dels paratges d'Olot, veure que la Cambra actua amb unitat, que anem tots a l'una, que no jutja dues disposicions que s'estan disputant una certa preeminència. Raó, dic també, a afegir quan pensem que val la pena pensar que una sola tiri endavant. Jo penso que la defensa no vindrà per la multitud de les lleis. No calen dues lleis. En cal una de sola, clara, ben definida, i que, com he dit abans, compti, si és possible, amb el suport de la Cambra.

La Proposició i el Projecte difereixen, és cert, en algunes coses. Difereixen en l'àmbit que tendeixen a protegir,

difereixen en les mesures que, a parer dels autors del Projecte, són les més adequades per a protegir millor la comarca d'Olot, però, evidentment, el Reglament de la Cambra estableix un camí clar i senzill perquè els suggeriments siguin incorporats. Voldria fer esment, una altra vegada, de com l'altre dia amb la Llei de Biblioteques dèiem que entre el text originari i el text final hi ha certament diferències importants, i que aquestes diferències han estat aportades pels altres Grups. Bé, doncs, estem en el mateix cas. És evident que el text del Projecte presentat pel Govern parlaria d'esmenes, sigui a la totalitat, sigui a algun dels articles concrets, que es poden incorporar les idees que, contingudes en la Proposició de Llei, no figuren en el Projecte.

Finalment, s'ha donat un argument, que és el de dir que la Proposició de Llei ha tingut entrada en la Cambra abans del Projecte, i això és cert. És cert, encara que els dies que van des de l'entrada del primer dels documents al segon siguin ben pocs. Però és que jo crec que la qualitat legislativa no ha de ser fruit d'una mena de cursa, a veure qui és el primer que presenta un document a la Cambra. En definitiva, deixin-me els senyors Diputats que manifesti una preocupació que des de les tasques que tinc encomanades en el Parlament sento des de fa molts dies. D'alguna manera penso que determinats documents que es presenten a la Cambra, en especial preguntes, no responen a una preocupació pel tema que es planteja, sinó al desig de formular la pregunta, i, després, que surti en el diari que la pregunta s'ha formulat. I aquesta no crec jo que sigui una actitud seriosa. Això no crec que sigui el que ens convé. Crec que d'alguna manera, i perdoneu-me l'expressió, això és una forma de narcisisme polític, però no és una forma d'efectivitat. En conseqüència, crec que el que ens importa és buscar el camí més dret per a aconseguir una efectivitat. Amb tot l'efecte que realment sento per la Proposició de Llei del Grup Socialista, perquè veig que té molta qualitat, perquè veig que té molt de contingut, penso que el camí més dret, la drecera —i potser parlant de la Garrotxa utilitzar aquest terme de muntanya, drecera, és adequat—, la drecera per a aconseguir una ràpida aprovació del tema del qual es tracta, que és la protecció de la Garrotxa, és el camí del Projecte de Llei. Per aquesta raó, per un millor ordenament del treball de la Cambra, per aconseguir una efectivitat, el nostre Grup es manifesta favorable que no tiri endavant la Proposició de Llei del Grup Socialista.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats i senyores Diputades, abans de prosseguir el debat, voldria comunicar-vos que tenim a la tribuna d'honor l'Excel·lentíssim Senyor President del Parlament Foral de Navarra, senyor Víctor Manuel Arbeloa, i l'Excel·lentíssim senyor Vice-president Segon. Jo els donaré ara la benvinguda en nom del Parlament i proposo tot seguit un aplaudiment per a expressar-vos la nostra simpatia. (*Aplaudiments perllongats.*) Señores representantes del Parlamento Foral de Navarra, estos aplausos hacen innecesario ya que manifieste yo la simpatía y cómo nos sentimos honrados con su visita.

Prosseguint el debat, té la paraula, en nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, per a expressar

el seu punt de vista sobre el debat en curs, el Diputat senyor Lluís Medir.

El Sr. MEDIR: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, el meu Grup parlamentari m'ha encarregat de fixar la nostra posició sobre la presa en consideració de la Proposició de Llei socialista de protecció a la zona volcànica de la Garrotxa. Jo vull dir, per això, que en els Grups que han fixat la seva posició abans hem trobat un excés d'arguments reglamentistes i un poc aprofundiment en el tema que és objecte de discussió ara i aquí, que és la presa de posició d'una proposició de llei. Jo intentaré al llarg de la meua intervenció fixar-me de la manera més objectiva possible en els avantatges que pot tenir aquesta Proposició de Llei a fi i efecte que aquest Parlament la pugui prendre en consideració.

Cal dir de bon començament que ens hem de felicitar que el Parlament de Catalunya es preocupi d'una política proteccionista envers la naturalesa, envers l'ambient. Cal dir que això fa falta, que és urgent, però cal reconèixer també que ens trobem amb unes certes dificultats de marc jurídic adequat per a poder desenvolupar tota una política nostra de protecció de paratges naturals. Cal, doncs, fer, en aquest punt concret dels volcans d'Olot, de la zona volcànica de la Garrotxa, un esforç d'imaginació per a poder, amb les bases legals més adients, produir aquesta llei que necessita amb extrema urgència. Vull dir amb això que, si la necessitat de protecció de la natura és gran arreu de Catalunya, que pertot és urgent —ens han parlat ja d'un catàleg de noranta-tres espais que cal protegir, i és cert, cal fer-ho—, no hem de deixar de cantó que el cas de la Garrotxa és més greu. Perquè si qualsevol d'aquests noranta-tres espais que estan en el catàleg té amenaces potencials —es pot encendre aquest estiu, pot haver-hi qualsevol altra catàstrofe d'aquest tipus—, no és menys cert que en el cas de la Garrotxa l'amenaça no és potencial, sinó que és real, perquè, com ja ha dit algú que m'ha precedit en l'ús de la paraula, se l'estan enduent de mica en mica, en camions, cada dia. Per tant, aquí no es tracta d'amenaces potencials, sinó d'amenaces reals. Plenament d'acord, doncs, amb la urgència de la iniciativa legislativa —hagués vingut de qui hagués vingut— que permeti d'aturar aquesta actuació i consolidar i salvar definitivament l'espai volcànic de la Garrotxa.

Jo voldria per això posar a la consideració d'aquesta Cambra tres condicions que, al nostre parer, són bàsiques per a poder prendre en consideració una proposició o un projecte de llei, però en aquest cas jo penso que els Grups que intervenim aquí per fixar posicions ens hem de referir al que hi ha sobre la taula, que és la Proposició de Llei socialista.

Una proposició de llei d'aquesta mena ha de tenir unes bases legals clares, s'ha de referir a un àmbit concret i suficient que per si mateix permeti assolir els objectius que ens proposem i s'ha de preveure un cost social mínim en una operació d'aquest tipus.

Unes bases legals, a las quals en el principi de la meua intervenció ja m'he referit quan he dit, i em sembla evident, que disposem d'un marc bàsic legal molt feble aquí a Catalunya, avui, quant al que és protecció de la natura. Ens hem de referir forçosament, com ja ho ha fet el Diputat senyor Terradellas, a la Llei de la Protecció dels Espais Na-

turals, de l'any 75, feta, per tant, a Madrid, en uns moments en què no es pensava ni tan sols se somiava que un dia un Parlament autonòmic com el nostre pogués utilitzar aquesta Llei per a legislar al seu torn. Tot i això, la urgència extrema a la qual també m'he referit fa necessari que nosaltres ens recolzem en aquesta Llei imperfecta, que no ens serveix d'una manera definitiva, però que ens ha de servir per força en aquest cas concret. La Proposició de Llei socialista conté una figura jurídica prevista, conté la definició d'un paratge natural d'interès nacional, que és una figura que es regula per llei, i, per tant, al nostre parer, compleix a bastament aquesta primera condició, que és la de tenir unes bases legals clares. A més, preveu també la situació dins d'aquest àmbit de paratge natural d'una reserva integral, que es diu geobotànica, o una reserva integral que es diu científica, figura també contemplada en aquesta Llei de Bases del 75, que la fa compatible amb l'altra i que, per tant, referma encara més aquesta base legal, necessària i suficient que ha de tenir aquesta Proposició de Llei. És una referència obligada, penso, la que hem de fer a aquesta Llei del 2 de maig de l'any 75.

Tenir un àmbit concret. Aquesta és la segona de les condicions que el nostre Grup pensa que ha de tenir una proposició o un projecte de llei perquè sigui tingut en compte. Un àmbit concret que, a més, sigui suficient als fins que ens estem proposant. I en aquest cas la Proposició de Llei socialista ho compleix també a bastament, perquè, el senyor Terradellas ens ho ha dit, parla de 15.000 Ha en rodó que es protegeixen. I aquest és un àmbit que permet, efectivament, una acció protectora de la natura. El que no permet de cap manera una acció de conservació i de protecció són petites illes separades. És a dir, per a fer una protecció de la natura necessitem obligatòriament una àrea grossa, una poligonal ben definida, en la qual es pugui intervenir deixant les àrees de pre-parc, que se'n diu, pre-paratge, o com sigui, i fent una reserva més integral en les zones de més interès dins d'aquest àmbit conjunt. El que no es pot pretendre de cap manera és anar a preservar la natura en petites àrees, en petits trossos aïllats, perquè aleshores no s'arriba a una conservació idònia quant a la gea, quant a la fauna i quant a la flora. Aquesta és, doncs, una condició que pesa, i pesa molt, en el nostre ànim a favor d'aquesta Proposició de Llei socialista, en tenir un àmbit concret i suficient.

I, finalment, preveure la previsió que el cost social d'una operació d'aquesta mena sigui mínim, perquè, evidentment, quan des d'aquest Parlament ens proposem una actuació de conservació, una actuació de protecció, podem entrar, i de fet entrarem sovint, cada vegada que ens ho proposem, en col·lisió amb determinats interessos econòmics, socials, que s'estiguin desenrotllant en aquesta àrea concreta que es vol protegir.

I aleshores, cal ser curosos i cal fer-ho de tal manera que sigui amb el mínim cost possible que es puguin assolir els objectius que nosaltres ens hàgim proposat. I és evident que en la Proposició de Llei socialista això es contempla. És evident des del moment en què es respecten totalment els usos agropecuaris tradicionals; és evident que en una àrea tan grossa fins i tot es podria regular en determinades subzones d'elles la producció silvícola, i és evident que en la utilització minera-industrial d'extracció es

dóna un termini de temps suficient, el d'un any, per a reconvertir aquesta activitat amb tot el que això comporta: per a reconvertir, per a reorientar, per a donar aquest espai suficient de temps d'un any per tal que la declaració de paratge natural d'interès nacional de la zona volcànica de la Garrotxa no vagi acompanyada d'una situació traumàtica de pèrdua de llocs de treball d'una indústria que avui n'està generant i n'està donant.

Per aquests tres conceptes que he dit, pel fet de tenir unes bases legals suficientment clares i definir una figura jurídica existent avui i sobre la qual nosaltres pensem que hem de treballar, perquè té aquest àmbit concret ben definit i suficient i perquè preveu uns costos socials mínims en la seva operació, el nostre Grup parlamentari donarà suport a la Proposició de Llei socialista i demana a la Cambra que ho faci també.

Moltes gràcies senyor President, moltes gràcies senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Acabat el debat, el senyor Martín... No, no hi ha torn de rectificació, senyor Martín.

El Sr. MARTÍN I TOVAL (*de l'escó estant*): Senyor President, si em permet, com a qüestió d'ordre, i demanant que s'apliqui l'article 66, apartat 3 del Reglament, on es diu «en cada debat tothom qui serà contradit per un o més oradors, tindrà dret a replicar i a rectificar una sola vegada». Per això ho demanem ara i no en el curs de les múltiples contradiccions que hi ha hagut; una sola vegada i durant un temps màxim de cinc minuts. Llavors, és obvi que els oradors que han parlat en nom de Convergència i Unió, en nom de Centristes i en nom d'Esquerra Republicana, han contradit, sens dubte, els arguments que nosaltres posem sobre la taula per defensar la nostra Proposició de Llei.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Martín... hi ha un acord de la Mesa del Parlament, interpretatiu del Reglament, que va ser publicat al *Butlletí* número 18, pàgina 446, que diu exactament el següent: «la contradicció a què es refereix el número 3 de l'article 66, ha d'entendre's amb caràcter restrictiu com una negativa concreta de la veracitat de les manifestacions del Diputat orador». Ningú no ha dit que res del que havia dit el senyor Terradellas fos mentida. Per tant, no hi ha lloc al torn de contradicció.

Passem a votació.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb la presa en consideració de la Proposició de Llei presentada pel Grup Socialista, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin en aquesta votació?

La presa en consideració ha estat refusada per 52 vots a favor i 59 en contra.

Proposició de Llei sobre Serveis Socials

Passem al punt següent de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la Proposició de Llei sobre Serveis Socials, presentada pel Grup Socialista, d'entrada al Parlament el 9 de febrer. En nom del Grup Socialista té la paraula per defensar-la la Diputada senyora Rosa Barrens.

La Sra. BARENYS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, per primera vegada en aquesta Cambra encetem el debat sobre la política de serveis socials a l'entorn de la Proposició de Llei que el nostre Grup Socialista ha presentat al Ple del Parlament per a la seva presa en consideració per tots els Grups parlamentaris.

El Grup Socialista creu important que dins d'aquesta etapa en què la Cambra procura el desenvolupament de lleis institucionals, també s'iniciï la legislació en aquelles qüestions sectorials que responen a les aspiracions i necessitats de la població, per millorar la seva qualitat de vida. Per això creiem que aquest és un moment important del Parlament de Catalunya, i també perquè de les tres Cambres que hi ha a l'Estat espanyol, la nostra és la primera que debat aquest tema, que dona entitat social i jurídica al conjunt d'actuacions en serveis socials que ja han començat a traspasar-se al Govern de la Generalitat.

Penso que és necessari, abans d'entrar en l'exposició concreta dels fonaments principals i criteris que el Grup Socialista ha considerat en l'elaboració d'aquesta Proposició de Llei, clarificar davant dels senyors Diputats i de les senyores Diputades, què volem dir quan parlem de serveis socials, terme relativament jove, que es comença a emprar als països europeus després de la Segona Guerra Mundial. Al nostre país, els que treballem amb aquests temes ho sabem, hi ha hagut una gran manca de concertació en serveis socials i termes com «assistència social», «acció social», «serveis socials» o «auxili social», s'han emprat en la nostra legislació a vegades com a equivalents i a vegades com a divergents. Nosaltres creiem que el terme de serveis socials és el millor que defineix el concepte i contingut de la Llei que presentem, perquè identifica correctament el tipus d'actuacions que es proposen, l'esperit del qual no és altre que el desenvolupament dels drets socials dels ciutadans, en contra, evidentment, d'actuacions assistencials o bé paternalistes.

Volem recordar aquí l'article 25 de la Declaració Universal dels Drets Humans de les Nacions Unides, en el qual s'estableix que tots tenim dret a un nivell de vida adequat, que ens asseguri la salut, el benestar i, principalment, el vestir i l'habitatge, i també els serveis socials necessaris.

L'Estatut, en el seu article 9.25 ens atorga competència exclusiva en assistència social, així com en altres matèries que la Llei que presentem desenvolupa i estructura en uns casos globalment i en els altres parcialment, com són: institucions públiques de protecció i tutela de menors, joventut, fundacions benèfiques-assistencials, promoció de la dona. En desenvolupar la Llei que presentem, hem volgut fer una anàlisi del dret comparat dels països de l'Europa democràtica: Anglaterra, Escòcia, Iugoslàvia, Països Baixos, Dinamarca, Itàlia... i hem vist que en els darrers quinze anys s'aprecien les següents característiques, que creiem important d'explicar aquí. Per exemple, tendència a reunir en una sola llei les diferents disposicions legals anteriors relatives a serveis socials, elaborant una llei global com la que nosaltres presentem a la consideració dels senyors Diputats i senyores Diputades.

L'evolució, des d'un concepte d'assistència social com a concessió gracieble, fins al concepte de serveis socials i prestacions com a dret de tots els ciutadans. L'evolució de les lleis centrades en el predomini de les prestacions eco-

nòmiques com a mitjà d'assistència, a lleis basades en la prestació de serveis, en totes les lleis de serveis socials promulgades en els darrers dotze anys, com deia; la importància atorgada als serveis supera en bon tros a l'atorgada a les prestacions. També, a la Carta Social Europea, el 1961, formulada pel Consell d'Europa, organisme al qual Espanya pertany des del 77, es reconeixen els drets fonamentals dels ciutadans en matèria social, i en el seu article 14 s'afirma que els països signants es comprometen a prestar i promoure serveis per al desenvolupament dels individus i dels grups en la comunitat i llur adaptació a l'entorn social.

De tots és sabut que a l'Estat espanyol hi ha hagut, hi ha, una normativa totalment dispersa en aquests temes; hi ha diferents organismes amb competències sobre serveis socials, hi ha també discriminació entre els afiliats i els no afiliats a la Seguretat Social per tenir dret a determinats serveis; s'estableix la supremacia de les beques, de l'ajuda econòmica davant de la prestació dels serveis, etc. D'aquí creiem nosaltres, creu el Grup Socialista, la necessitat i la urgència que el Parlament de Catalunya estableixi un marc legislatiu dels serveis socials i d'aquí l'oportunitat que aquest Projecte de Llei que presentem a la consideració de la Cambra per a la creació i funcionament d'un sistema de serveis socials, sigui concebut com un deure dels poders públics —deure que tenim ara nosaltres aquí—, i com a dret dels ciutadans, el qual permeti, en contraposició a l'estat actual dels serveis socials, la realització d'una política social i unitària, prevenir la marginació i evitar l'existent, mitjançant l'estudi i coneixement de les seves causes, amb què es faci possible l'assistència i la reinserció d'aquells que en aquest moment ja es troben en la marginació, que s'acostin els serveis al ciutadà, que no siguin allà, dalt, lluny o centralitzats, i, en definitiva, que es promogui un procés de desenvolupament personal i col·lectiu mitjançant uns serveis i unes activitats apropiades, els quals tinguin com a finalitat la construcció d'uns valors socials basats, evidentment, en la cooperació i en la solidaritat.

Per a ampliar la informació sobre el nostre Projecte de Llei, el qual suposo que vostès hauran llegit, perquè era publicat en un dels anteriors butlletins oficials, crec que és important parlar dels àmbits d'aplicació d'aquesta Llei, els quals es plantegen no imperativament, no són imperatius, sinó que es plantegen en funció que es puguin aplicar segons les necessitats, les realitats de cada una de les localitats o llocs on s'hagin d'establir els serveis socials.

Els àmbits d'aplicació, dic, doncs, serien el benestar de la família, de la infància i de l'adolescència, els serveis per a la promoció de la dona, el benestar de la tercera edat, la inserció dels minusvàlids físics i sensorials, la inserció dels minusvàlids psíquics, la prevenció i el tractament de la delinqüència i la prostitució de menors, la prevenció de la marginació i la reinserció social dels marginats, la prevenció i la reinserció social d'alcohòlics i altres toxicòmans, les situacions d'emergència social i també les activitats tendents a l'organització de l'animació comunitària, encara que considerem que tots aquests serveis enumerats podran ser utilitzats per a potenciar les comunitats, els barris, les comarques, etc.

Per a cada un dels esmentats àmbits, la Llei preveu la creació i l'organització de serveis i equips, en els

quals no entraré en detall, atès el poc temps de què es disposa en aquesta intervenció. Cal dir que l'esperit de la Llei que presentem els socialistes a la consideració de la Cambra, la fa progressista, evidentment, l'acosta al ciutadà, la configura com un dret social, dret al qual poden accedir tots els ciutadans sense discriminacions. Per a nosaltres és important que els serveis socials es considerin des d'una òptica preventiva. Prevenir és curar, diu l'adagi. En la mida que aquests no han de ser uns mers atenuants de les desigualtats socials, sinó que, previ coneixement de la realitat social i de les causes que generen la marginació a la nostra societat, s'ha de fer dels serveis socials instruments modificadors d'aquestes condicions socials que produeixen les situacions marginals. Els serveis socials també han de ser normalitzadors, a fi que l'atenció que es presta als individus, als grups i als sectors que ho necessiten, que pateixen dificultats per a la seva integració, es faciliti, si pot ser, a través dels camins normals que la societat utilitza, eliminant, dintre del possible, la utilització de centres o de serveis que, en virtut de llur consideració d'especials, de diferenciats, creï formes de vida que aïllin encara més les persones susceptibles d'aquests serveis.

Un altre aspecte que considera la Llei, i que creiem fonamental, és la participació. Creiem que aquesta, precisament, fonamentalment en aquesta Llei, no ha de quedar reduïda a un principi, sinó que s'ha de procurar que la intervenció en l'estudi i en l'anàlisi de les necessitats, de les solucions i del control de la gestió, sigui participativa. A tal fi la Llei estableix la creació de l'Institut Català de Serveis Socials, en el qual han de tenir cabuda la representació de les parts afectades, dels ens locals, de les organitzacions sindicals, de les organitzacions patronals, etc.

La descentralització i la desconcentració de serveis en funció de les característiques del territori, de les comunitats, també creiem que és un dels eixos bàsics. Quan els serveis socials es generen a partir i al costat de les necessitats del ciutadà, és quan aquests tindran una major rendibilitat social, seran més eficaços i proporcionaran millors serveis. La Llei preveu la descentralització dels ens locals a fi que els ajuntaments sols o associats garanteixin la creació i manteniment dels serveis i dels equipaments necessaris. En definitiva, es tracta, mitjançant aquesta Llei, d'establir un sistema públic de serveis socials, finançat amb càrrec al fons públic, al qual, com diem, tenen dret tots els ciutadans.

Creiem que és important considerar que encara que en aquest moment no tenim la totalitat de traspassos que ens atorga la competència exclusiva de l'Estatut, l'aprovació de la presa en consideració d'aquesta Llei podria suposar un començar a treballar en les tasques legislatives perquè dintre de la Llei, encara que no puguem desenvolupar-la totalment, hi ha una colla de qüestions que es poden començar a desenvolupar. Hi ha una part de la Llei que parla de quines són les funcions del Govern de la Generalitat, parla de les funcions de planificació i programació, de coordinació, d'estudis, d'investigació, parla de l'estructuració d'aquest Institut Català de Serveis Socials. Creiem que encara que, com deia, els traspassos siguin només en una part, només ha arribat el FONAS, podem començar a treballar en aquestes qüestions; i el fet que la presa en consideració sigui positiva ens faria avançar en aquest terreny

i en aquesta iniciativa legislativa que tenim aquí a la Cambra.

Per acabar, vull dir que el vot afirmatiu a la presa en consideració de la Llei de Serveis Socials suposa enllaçar, en l'espai i en el temps, amb la política social que va iniciar la Generalitat l'any 1932. Recordem que l'Estatut del 32 donava competència exclusiva sobre beneficiència i posteriorment l'Estatut Interior transformà el concepte de beneficiència en assistència social, establint com a deure de la Generalitat actuacions per a la maternitat, els infants, els vells, els malalts i els invàlids. Deure i responsabilitat que, d'acord amb l'Estatut vigent, hem de desenvolupar, posant al dia una llei moderna. Realitzar-la és necessari, entenent que els serveis socials han de ser un esforç més per aprofundir la democràcia i fer possible que qualsevol ciutadà compti amb aquells recursos que necessita per a superar els seus problemes.

Cal dir, per a finalitzar, que la importància que han assolit els serveis socials en les societats més avançades ha estat i és una penyora d'autèntica igualtat i de justícia de tots per a tots; per tant, és necessari i urgent que a Catalunya comencem a organitzar-nos i a treballar per regular, canalitzar i solucionar la problemàtica social i, com a conseqüència, és necessari que el Parlament comenci a legislar sobre aquestes matèries.

El vot favorable dels senyors Diputats i de les senyores Diputades a la presa en consideració de la Proposició de Llei que hem presentat els socialistes a la Cambra pot ser un primer pas, un primer pas molt important. És per això que, en nom del Grup Socialista, demano el seu suport a la presa en consideració positiva.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra?

El Sr. ALAVEDRA (*des de l'escó estant*): El senyor Colomines.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el Diputat senyor Joan Colomines, en nom del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. COLOMINES: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, en el parlament que el President de la Generalitat va fer en el debat de l'orientació general del Consell Executiu, el 25 de setembre de 1980, en parlar sobre els projectes d'actuació de la Conselleria de Sanitat, va dir que a part d'insistir en la necessitat que hi haurà —deia ell— de crear les lleis per tal d'acollir totes les transferències i tot el patrimoni —que això és un aspecte que jo voldria que vostès consideressin—, també va dir que nosaltres presentarem uns projectes legislatius sobre protecció a la minusvalidesa física, psíquica i orgànica, i també de protecció a la tercera edat. En la resposta que el Diputat senyor Joan Reventós li feia, llegim, en el *Diari de Sessions*, que «en la política de serveis socials —deia el senyor Reventós— continua la confusió entre assistència, beneficiència i sanitat i ens preguntem: ¿és que el Consell Executiu prepara una llei de serveis socials que per a nosaltres és una prioritat essencial a Catalunya?» Quedi clar, amb això, doncs, que sobre aquesta qüestió tant el Consell Executiu com el partit primer de l'oposició hi tenen un clar interès. A la Comissió de Política Social, en la sessió del 23 de desembre de 1980, el Conseller de Sanitat i Serveis Socials, tot contestant a una pregunta de la Diputada que

m'ha precedit en la paraula, senyora Rosa Barenys, sobre la planificació del serveis socials, deia: «estem preparant un projecte de llei de serveis socials; jo ara —deia ell— no em voldria comprometre a donar una data massa exacta, però sí que voldria dir a títol indicatiu que possiblement el mes d'abril o el maig nosaltres estarem en condicions, un cop vista i aprovada pel Consell Executiu, de dur aquesta llei de serveis socials a aquest Parlament, que és en definitiva qui haurà d'opinar i qui, n'estic segur —deia ell, i jo també n'estic segur—, eventualment, millorarà la llei que nosaltres estem preparant». I la mateixa Diputada senyora Rosa Barenys deia que considerava satisfactòria aquesta resposta que li havia donat el senyor Conseller de Sanitat i Seguretat Social, i feia dues precisions. L'una deia: «entenc que amb la llei de serveis socials, que està preparant el Grup de Convergència, s'establiran els criteris prioritaris d'una manera legislativa per a aplicar els serveis socials a Catalunya»; l'altra deia: «cal suposar que aquesta llei trigarà bastant de temps que es presenti, es discuteixi i s'aprovi, i ens queda l'interrogant de 1981».

En la sessió d'avui la Diputada Rosa Barenys ha fet una exposició clara sobre aquesta qüestió que jo de cap manera no contradiré, i aquesta manifestació, a més a més, declaro que no la faig com a cap mena d'allusió concreta, tampoc. És en l'ànim de tots que hi ha una necessitat d'aquesta llei, una legislació important és aquesta, que sovint, diguem-ho, diguem-ho de veritat, s'ha prestat al clientelisme, s'ha prestat a l'electoralisme, s'ha prestat a la demagogia, més i moltes vegades, que no pas a l'eficàcia. És evident que aquest no és el cas, aquest no és el cas aquí: l'intent socialista és seriós, jo diria que més que seriós potser és d'un desig real d'anar tan enllà com sigui possible, i en aquest sentit la proposició, doncs, fa tot el que pot per anar a aquest «tan enllà». Però els que per la nostra feina convivim amb aquesta gent, sabem que el que volen no són propostes ni desitjos, sinó que el que volen són realitats, fets, i aquestes realitats i aquests fets s'han de suportar damunt d'unes possibilitats i damunt d'una possible efectivitat. La nostra societat, és evident, i això cal dir-ho aquí ben clarament, ha estat i és cruel amb els disminuïts, siguin físics, siguin psíquics, siguin sensorials o siguin involucionats, que és allò a què tots tendim. Si la visió d'un disminuït encara ens produeix i ens desperta una certa compassió, és perquè sabem de les seves limitacions a les quals nosaltres difícilment, moltes vegades, hi hem sabut posar remei; més aviat hi posem barreres, unes barreres, jo diria, morals. Dic això, doncs, perquè jo entenc que tenim consciència tots plegats d'aquestes necessitats, però essent com és a les nostres mans la necessitat de pal·liar tot això, nosaltres creiem que això cal fer-ho responsablement, i la Direcció General de Serveis Socials, que viu cada dia aquests problemes, està preparant un projecte de llei, tal com ja ha estat anunciat, sobre la base d'aquestes possibilitats reals, sobre la base de les necessitats urgents, i sobre la base del termini en què havia estat promès. S'oferirà al seu moment el que es pugui complir, exactament el que es pugui complir, i que serà naturalment molt menys del que la proposta socialista conté. I això volem dir-ho, ho hem de dir, i per tot el que hem exposat, quan es va presentar en aquest Parlament la Proposició de Llei socia-

lista, a part d'estranyar-nos perquè tot aquest calendari ja estava previst, nosaltres, de veritat, els ho dic amb tota sinceritat, vam considerar la possibilitat de sí, d'acceptar aquesta Llei com a base per a establir aquest debat necessari que aquesta Cambra ha de fer, i ho vam fer de veritat, i ho vam pensar i vam examinar aquesta Llei a fons: una Llei de principis, més aviat programàtica, a parer meu poc aplicable; però no vull ara entrar en el contingut de la Llei, perquè aquest no és el moment. Jo en aquest moment el que he de dir és per què el meu Grup rebutja la presa en consideració d'aquesta Proposició. Però jo penso que, malgrat que en el contingut no hi entrem, hi ha algunes qüestions que sí que valdria la pena que nosaltres exposéssim deixant a banda algunes qüestions que fan referència a l'establiment d'uns drets, que a parer meu no són constitucionals, a la creació d'unes subvencions, que diu la Llei socialista que no existeixen, i, sobretot, a la barreja d'uns pressupostos que aquesta Llei té dintre del seu articulat, i, a més a més, a una gran quantitat de defectes formals que jo no sé si val la pena de dir-ho, però que potser sí que valdria la pena que els esmentéssim, perquè, és clar, no fos cas que semblés que a nosaltres també ens havien passat.

Senyors Diputats i senyores Diputades, a la Llei que ha presentat el Grup Socialista li manca l'article sisè, no hi és, no hi és; del cinc passa al set, eh? Bé, això té poca importància, això té poca importància, pot ser un error, i això és, en fi... En el Projecte que han presentat a la Mesa els socialistes hi manca l'article, i en el *Diari Oficial del Parlament de Catalunya* també hi manca aquest article. Bé; com a constància que ens hem llegit la Llei, doncs, direm que hi manca aquest article. Examinada a fons la Llei, i sobretot perquè hi manca aquest article, que diu: «bé, què deu ser, aquest article, que no és aquí». Nosaltres vam examinar la Llei que els socialistes bascos van presentar al Parlament basc. Bé, la llei basca i la llei catalana són, com és lògic, idèntiques. La font és idèntica, i amb unes diferències molt mínimes, però tan mínimes com, per exemple, que els serveis socials per als bascos van en majúscula i per als catalans en minúscula, i que el dret per als catalans és en majúscula, com sempre ha estat, i per als bascos, doncs, no ho és tant, no s'hi fan tan forts en això. Bé, i altres detalls d'aquesta mena, però no deixa això de fer que la Llei aquesta sigui idèntica. Jo penso que, després de llegir-lo bé, la manca d'aquest article sisè és una mala reenumeració, una mala reenumeració, i això ho dic doncs perquè penso que és de dret que ho digui, però perquè en tota la Llei, evidentment hi ha un garbuix, un garbuix en aquest aspecte, i que llurs autors faran molt bé d'esmenar-lo, ni que sigui només per a la història. El que no puc deixar de manifestar és una gran diferència que es presenta entre la llei basca i la llei catalana, i el canvi fonamental és en la Disposició Addicional Segona de la proposició catalana, que diu: «la Generalitat tendirà a finançar amb càrrec als seus pressupostos tots els serveis socials als quals farà referència la present Llei, inclosos aquells serveis que en el període transitori de transferències es financin amb el patrimoni de la Seguretat Social», obligació que no s'inclou en l'altra per al Govern basc, i en la qual, en canvi, se li diu, en aquesta Disposició Addicional Segona, una cosa tan inintel·ligible —i els companys socialistes catalans han fet

molt bé de no posar-ho: «Lo dispuesto en la presente ley no supondrá detrimento de las competencias que de acuerdo con la Ley de Territorios Históricos puedan corresponder a las instituciones competentes de los mismos.» Jo no sé el perquè els socialistes catalans modifiquen el text tan durament per al Govern català, cosa que no han fet els bascos, no ho sé, però en aquest aspecte, i per acabar amb aquesta qüestió formal de la Llei, i sense voler tocar massa aspectes polítics, tot i que d'una manera o altra s'han de tocar, aviso que en la Proposició socialista que ha estat presentada i que també és una resolució oficial del Parlament de Catalunya, hi ha tot un paràgraf repetit, el paràgraf quart, ratlla setze i ratlla sis i següents de la pàgina 3, i el paràgraf de la pàgina 463, segona columna, ratlla dinou, del *Butlletí Oficial de la Generalitat*.

Probablement, tot això és fruit d'una certa precipitació en la presentació d'aquesta Proposició de Llei dels socialistes. Una actitud realment lloable, des del punt de vista humà, però una actitud, a mi em sembla, poc eficaç. Jo espero que això no sigui entès —tot el que acabo de dir ara— com una crítica, sinó com una constatació, una constatació que la Proposició ens l'hem mirada molt a fons. Vull dir que no ho hem fet superficialment; ens ho hem mirat molt a fons. Primer vam pensar què fèiem, perquè ens doïa haver de triar entre satisfer els companys socialistes o ajudar els disminuïts, i vam triar l'interès dels disminuïts, i això en base a una cosa molt fonamental: no trencar la nostra decisió d'un calendari que teníem establert, d'una política que el Departament ha anat anunciant, i que va seguint, i no té per què modificar-la. I això, doncs, és una qüestió que nosaltres la posem a la consideració de vostès.

Nosaltres teníem un Projecte i dues raons per no decidir-nos ara a favor del Projecte socialista, i és que manquen els traspassos d'INSERSO, encara, i donat que la major part dels serveis socials estan finançats per la Seguretat Social, això és capital, d'una banda. De l'altra, hi ha la qüestió de la creació de l'Institut Català dels Serveis Socials, del qual la senyora Rosa Barenys ha parlat. Naturalment, manca això. Ells diuen que s'hauria de fer després de la Llei; nosaltres pensem, el Departament em penso que creu, i en tot cas, el Departament ja ho dirà en el moment que cregui oportú, nosaltres ho entenem com un òrgan de gestió, que ha de rebre, precisament, aquests traspassos —que no són de l'Estat, aquests traspassos, no són de l'Estat— que van a la Generalitat, però que la Generalitat ha de tutelar, no ha de gestionar. Nosaltres pensem que aquestes són unes raons de pes i per això, en tot cas, el Departament ja ho explicarà en el moment que sigui.

El nostre «no» no és a la Llei, el nostre «no» no és a l'engrescament d'aquest contingut de la Llei socialista; és a l'oportunitat del moment, i per una certa rigurositat i seriositat i necessitat en el treball.

És evident que el rebuig d'una proposició de llei per part d'un Grup és lícita, si es basa en tres supòsits: el primer, si el contingut s'oposa al programa de cada Grup. No és aquest el cas de la Proposició de Llei socialista. Segona: si s'oposa al programa del Govern, sobretot si el Grup és el que dona suport al Govern. No és aquest el cas del nostre rebuig. I tercer: si el contingut és al calendari o als plans legislatius del Govern. Això sí, i aquesta és la diferència: això és en el calendari. I això passa aquí i a tot Europa, i és

habitual el rebuig de les proposicions per algun d'aquests motius.

I amb el permís de la presidència, i com a primer avís que estic ja en l'últim tram de la discussió, diré que en cinc anys, a la República Federal Alemanya, de cinquanta-una proposicions no de llei, només se n'han acollit disset. A Bèlgica, de dues-centes noranta, tretze. És clar, és natural, tothom presenta proposicions de llei, però la gent ha de ser rigorosa amb els seus plantejaments i amb el treball que té programat. A Dinamarca, de vint-i-vuit, una. A França, de set-centes noranta-quatre, vint-i-sis. I aleshores, si saltem l'Atlàntic, i amb un salt suficient per a no caure-hi dintre (*rialles*), al Canadà, de dues-centes vuit, de dues-centes vuit proposicions de llei, se n'han pres en consideració nou.

Però nosaltres no rebutgem només, creiem que no rebutgem només... hi ha tot un seguit de passes que estem fent perquè la Llei sigui aplicable i arribi fins on decidim aquí tots plegats. I que signifiqui alguna cosa més que paraules, i que no sigui només com una explosió de llibertat —com aquella que hi va haver el maig del 68 a França—, i que això no quedi després en una cosa estrictament estèril, estrictament estèril. Evidentment, estèril no ho serà, perquè aquest debat mateix ja té el seu contingut, però no penso que aquest debat beneficiï els que han de ser protagonistes d'aquesta Llei. En tot cas, aquest debat beneficiarà els usufructuaris de tot això, i no els veritables protagonistes.

El Departament fa els cens adequats que la Llei socialista diu que s'hauran de fer després; nosaltres els estem fent. El Departament està preparant uns mapes, tot això ja us ho diran, i que no pateixin els senyors i les senyores socialistes, que ni s'escamotejarà absolutament un debat en relació amb aquest tema tan important, tan trist, tan mancat, ni desfigurarem el sentit d'una llei de serveis socials que ha d'instaurar-se, creiem, com un servei públic, no només com unes prestacions, perquè en aquests casos, senyors, importa molt més, em sembla, l'allarg, el colze a colze, el colze a colze, que no pas els diners, i realment importa molt més el colze a colze, que no pas el copet a l'esquena.

Evidentment hi ha impaciència, per part de tots, però cal dir que malgrat l'àmbit restringit que tenim per al desenvolupament de la institució bàsica de l'Estat, que la Generalitat té en matèria de seguretat social, el Departament té a punt el seu projecte, que té l'avantatge de ser el seu, de projecte, i que el discutirem aquí, i que segurament serà enormement millorat pels companys socialistes i que, aleshores doncs, serà ja el projecte i la llei que haurem fet entre tots plegats, i nosaltres agrairíem als companys socialistes la lectura atenta del nostre Projecte de Llei que presentarem, en compensació a l'atenta lectura que nosaltres hem fet de la seva Proposició de Llei.

Nosaltres pensem, sincerament, que és més favorable per a la bona marxa de les institucions i el bon govern dels homes, les dones, i les coses, proporcionar normes que regulin amb suficient perspectiva, totalitat i unitat, tots els aspectes que, de forma immediata, realista i responsable, afectin Catalunya.

Senyor President, senyores i senyors Diputats, per acabar només dir que a la Proposició de Llei socialista es pre-

veu l'aplicació en l'exercici pressupostari del 1982, com és natural en tot el que signifiqui un increment de les despeses. Ho diem, ho diuen en les Disposicions Finals de tots els Projectes socialistes que, en aquest moment, estan en curs.

Dient no a aquesta Proposició no retardem absolutament res, sobretot perquè la Direcció General actua i, a part de tot el que vostès ja saben i tot el que possiblement els diran —ja ha estat dit que el FONAS havia estat traspassat l'any 1981, però la Direcció General ha aconseguit els traspasos dels diners del 1980—, vol dir que es treballa —i, a més a més, els ha aconseguit no amb el normal 15% i 5% que des de Madrid sembla que és l'usual, sinó amb un 18,74%, que significa un esforç i unes ganes de solucionar aquest problema tant com sigui possible.

I això pot respondre a la inquietud que ha tingut la senyora Rosa Barenys, la Diputada senyora Barenys, quan ens preguntava què farem el 1981; farem el que estem fent ara en aquest moment, i que la Proposició socialista no resol evidentment, tot i la seva importància.

Per tot l'exposat, el meu Grup parlamentari creu que la proposta socialista no és viable, votarem en contra. Demanem que aquest vot sigui el vot de la Cambra, i diem que el tema el discutirem quan l'Executiu presenti, tal com ja ha estat a bastament anunciat i previst, el nostre Projecte de Llei de Serveis Socials.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller de Sanitat i Assistència Social té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Moltes gràcies, senyor President. Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, la Diputada senyora Rosa Barenys ha explicat —molt bé, al meu entendre— allò que se'n diu ara la filosofia de la Proposició de Llei que el Grup Socialista de la Cambra ha presentat.

Jo haig de dir també, tal com ha dit el Diputat doctor Colomines que m'ha precedit en l'ús de la paraula, que jo estic fonamentalment d'acord amb tota aquesta filosofia que inspira aquesta Proposició de Llei, i que diré, sense entrar en el fons de la qüestió i sense aprofundir en l'anàlisi de la Llei, de la Proposició de Llei, que l'exposició de motius, per exemple, em sembla modèlica, i per a mi, i per al Grup i per al Consell Executiu totalment acceptable.

Ara bé, el Diputat doctor Colomines, que m'ha precedit en l'ús de la paraula, ha fet l'exposició dels punts de vista del Grup parlamentari de Convergència i Unió, que jo, naturalment, com a Diputat d'aquest Grup, subscric, però també ha fet al·lusions a quina era la política, a quin era el calendari del Consell Executiu, i especialment de la Conselleria de Sanitat i Seguretat Social, i és per completar allò que ja ha dit el Diputat doctor Colomines, que jo m'he atrevit a prendre la paraula ara, d'una manera immediata, després de la seva exposició, per tal de, insisteixo, acabar d'explicar quin és el nostre calendari.

És evident que —ho haig de confesar— l'entrada al Parlament d'una Proposició de Llei del Grup Socialista —en aquest cas sobre serveis socials— ens va sorprendre. Ens va sorprendre pels motius que el mateix Diputat doctor Colomines ha assenyalat abans. No feia pas molt, quan va entrar aquesta Proposició de Llei, que jo mateix, en un diàleg molt cordial que vaig tenir l'honor de sostenir amb

la Diputada senyora Rosa Barenys, a la Comissió de Política Social, havia anunciat la nostra intenció de presentar un projecte de llei en aquesta Cambra, cap al mes d'abril, aproximadament, o maig, i havia explicat quins eren els motius d'aquesta presentació i quins els motius del calendari que ens havíem traçat.

Haig de dir també que aquesta sorpresa, sorpresa que ens va produir la presentació de la Proposició de Llei socialista, va anar seguida d'una llarga meditació. Nosaltres —com deia el Diputat doctor Colomines— ens vam plantejar què és el que calia fer davant aquesta eventualitat —per nosaltres, ho reconec, inesperada—, si acceptar-la com a bona, i modificar-la amb esmenes en allò que creguéssim oportú, si presentar també el nostre Projecte de Llei, que ja teníem molt avançat i no ens costava gens d'acabar-lo i presentar-lo molt pocs dies després que la Proposició de Llei socialista, o bé si havíem de seguir el nostre calendari. I la veritat és que després d'una profunda reflexió i d'una discussió conjunta, vam entendre que nosaltres havíem de ser congruents, que nosaltres havíem de ser conseqüents amb la nostra idea, que nosaltres havíem de ser conseqüents amb la política que havíem exposat ja al nivell de Comissió, i fins i tot el President en moment determinat en el Ple de la Cambra, i que, per tant, ens havíem de mantenir allà on érem. I on és on érem? Érem on som. És a dir, la Diputada senyora Rosa Barenys ha dit, i amb tota la raó, que l'article 9 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya ens concedeix competències exclusives en assistència social i en altres aspectes. Això és absolutament cert, però també és cert, o no és menys cert, que l'article 17 del mateix Estatut de Catalunya ens diu en el punt 2: «En matèria de seguretat social, correspondrà a la Generalitat de Catalunya: a) El desenvolupament legislatiu i l'execució de la legislació bàsica de l'Estat, salvant les normes que en configuren el règim econòmic. b) La gestió del règim econòmic de la Seguretat Social.» I en el punt quatre diu: «La Generalitat de Catalunya podrà organitzar i administrar amb aquestes finalitats i dintre el seu territori tots els serveis relacionats amb les matèries susdites, i exercirà la tutela de les institucions, entitats i fundacions en matèria de sanitat i seguretat social, mentre que l'Estat es reservarà l'alta inspecció conduent al compliment de les funcions i competències contingudes en aquest article.»

Tothom sap que una part important de la Seguretat Social —no, evidentment, la més important, que la més important àrea de prestació de serveis de la Seguretat Social és l'INSALUD, és a dir, l'assistència sanitària—, una altra àrea d'assistència de la Seguretat Social són els serveis socials, allò que al nivell estatal se'n diu INSERSO.

Bé, aleshores, nosaltres entenem que per a ordenar la prestació de serveis socials en el territori de Catalunya ens manquen aquestes transferències. Tenint en compte el que en diu l'Estatut, és a dir, que sobre l'INSERSO, nosaltres en aquests moments, mentre no el tinguem transferit, no en podem dir res. I esperem que aquesta transferència ens vingui, i això —si no recordo malament— jo ja ho he explicat davant del Ple de la Cambra i davant de la Comissió, en d'altres ocasions.

La Comissió Mixta de Traspasos Administració central-Generalitat va acordar, a finals de l'any passat, un document en virtut del qual eren transferits aquests dos

Instituts de serveis de la Seguretat Social a la Generalitat de Catalunya; i el Consell de Ministres que es va celebrar el dia 9 de gener va aprovar aquesta proposta de la Comissió Mixta.

El que passa és que aquesta proposta de la Comissió Mixta encara no ha estat publicada, aquest decret —més ben dit—, aprovat, repeteixo, pel Consell de Ministres del dia 9 de gener passat no ha vist encara la llum en el *Boletín Oficial del Estado*. Aleshores, ¿per què no ha vist la llum? Bé, en part no ha vist la llum perquè ja pensàvem que tardaria una mica, s'havien d'acabar de fer uns annexos, la transferència d'uns ens tan complexos, tan nombrosos, tant de personal com de partides pressupostàries no és una cosa fàcil, bé que hi hagi un acord de principi... De tota manera no oblidem que després del 9 de gener s'han produït una sèrie d'esdeveniments. En primer lloc, s'ha produït una crisi de govern, amb la dimissió del President, senyor Suárez, i el canvi de tota l'estructura del Govern; sobretot, més que del Govern, de les persones que hi havia al Ministeri aleshores, encara, de Sanitat i Seguretat Social, i després, doncs, en fi, s'ha produït un nou Govern amb un ajuntament de competències de treball, sanitat i seguretat social; ja hem entrat en contacte amb els nou regidors d'aquest nou Ministeri, però el fet és que per dificultats que jo vull creure que són estrictament tècniques, aquest Decret no ha vist la llum en el *Boletín Oficial del Estado* durant el mes de març, ja escolat. Perquè el primer paquet de transferències dintre aquesta gran àrea de la Seguretat Social havien de començar a ser efectives —segons l'acord inicial— el dia primer d'abril que ja ha passat.

Jo entenc que dificultats purament administratives poden haver retardat l'aparició d'aquest Decret i vull creure que no són dificultats d'altra índole, que serien realment molt greus i que ens alarmarien a tots molt, el que ha promogut el retard; en tot cas, això promourà un retard suplementari i, per tant, els senyors Diputats podran comprovar molt fàcilment si durant aquest mes surt en el *Butlletí Oficial de l'Estat*, o no surt, el Decret de transferències.

Aleshores, per això entenem que nosaltres, que volem fer una política integrada, tant en el camp sanitari com en el camp social, almenys funcionalment integrada, ja que segurament orgànicament integrada no ho podrà ser per la distinta naturalesa dels òrgans que ja ens han transferit i de les partides que ja ens han transferit que vénen del Pressupost de l'Estat i d'allò que esperem que ens transfereixin, que vénen d'un Pressupost a part, que és de la Seguretat Social, però encara que vinguin de partides diferents i encara que vinguin d'ens diferents, nosaltres pretenem —i aquí sí que això tindrem ocasió de discutir-ho amplament, a bastament, en el moment oportú— fer una integració funcional dels serveis sanitaris i, per altra banda, dels serveis socials a Catalunya. Entenem que cal seguir un calendari congruentment. Per tant, primer: la publicació del Decret de transferències en el *Boletín Oficial del Estado*; segon: immediatament la presentació, pel Govern, d'uns projectes que té en estudi ja molt avançat, d'estructuració dels receptacles d'aquests traspassos que ens han de venir. O sigui, reestructuració d'aquests ens que han de gestionar, per una banda, els serveis sanitaris i, per una altra banda, els serveis socials. Serà aleshores, doncs, al nostre

entendre, el moment en què discutirem com han de ser aquests ens, quines connexions han de tenir les diferents partides de diferents Ministeris i, fins i tot, de diferents Pressupostos que se'ns transfereixen per donar-hi tota la vivacitat, tota l'eficàcia funcional que calgui a la marxa dels serveis sanitaris i dels serveis socials a Catalunya; serà aleshores quan creiem que realment serà oportú de discutir l'eventual Llei de Serveis Socials de Catalunya.

I res més; i això és tot. Em sembla que vam fer —ho dic ben sincerament— una bona opció en el moment en què vam discutir què fèiem, quina era la nostra actitud, quan el Grup Socialista va presentar la seva Proposició de Llei de Serveis Socials, entenc, repeteixo, que crec que vam fer una bona opció de dir: «no, això ara no ho podem prendre en consideració, hem d'esperar les transferències, hem d'esperar la presentació dels nostres projectes de llei d'estructuració d'aquests ens gestors de Catalunya i aleshores veurem com s'endeguen els serveis socials i no cal dir els serveis sanitaris a Catalunya».

D'altra banda, no voldria acabar sense dir que tampoc a la Proposició —per altra banda en molts aspectes per mi i pel Grup i pel Consell, perfectament assumible, en d'altres potser no, però ja tindrem ocasió de discutir-ho en el seu moment oportú— no puc acabar sense referir-me a un fet que el Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula també ha dit: hi ha una Disposició Final en aquesta Proposició de Llei on es diu que no tindrà efectes fins el Pressupost de l'any 1982; tots hi estem d'acord, en això. Tenim, doncs —entenc—, temps suficient per a fer les coses més ben fetes, per a esperar quan i com ens vénen les transferències i per a presentar, aleshores, uns projectes de llei que discutirem a bastament, primer en Comissió i després en aquest Ple.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores Diputades i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. El senyor Martín vol prendre la paraula per a una qüestió d'ordre? Senyor Martín?

El Sr. MARTÍN I TOVAL (*de l'escó estant*): Senyor President, per demanar l'aplicació de l'article 66, apartat tercer, amb la interpretació feta per la Mesa per tal com, al nostre entendre, frases com la següent: «el nostre Grup ha hagut de triar entre votar la Proposició socialista o ajudar als minusvàlids», denota que, a l'entendre del Grup de Convergència i Unió i del Diputat que ha parlat, la nostra Proposició no serveix per al seu objectiu aquí proclamat per la Diputada que l'ha defensat.

El Sr. PRESIDENT: Aquesta vegada dono la raó al senyor Martín i crec que, en efecte, encara que l'aplicació del Reglament, del text de l'article del Reglament hagi de ser restrictiva, aquesta vegada és possible donar la paraula per al torn de contradicció. De manera que la senyora Barenys vol parlar ara, o prefereix parlar després de les intervencions dels Grups parlamentaris? Aleshores jo demanaria, només, a la senyora Barenys que sobre la qüestió de contradicció es limités al punt que ha indicat el senyor Martín, sense entrar en d'altres qüestions. No obstant això, també crec que, d'acord amb el Reglament —amb l'article 63—, la senyora Barenys pot referir-se a la intervenció de l'Honorable senyor Conseller, ja que l'article 63 permet interpretar-lo en el sentit que es pot fer una

intervenció relativa a les intervencions del Govern no previstes en el debat.

En nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Vicens per a fixar el punt de vista del Grup sobre la qüestió en debat.

El Sr. VICENS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, realment paraules molt breus, no espero parlar més d'un minut per a fixar la posició del nostre Grup.

Estem d'acord amb la Diputada senyora Barenys sobre la necessitat de legislar sobre serveis socials; veiem amb simpatia la majoria dels conceptes que conté la Proposició de Llei del Grup Socialista, però el mateix Grup Socialista, en la seva Proposició de Llei, planteja aquesta qüestió com una qüestió no urgent, ja que diu en el seu text que no podrà tenir aplicació fins al Pressupost de l'any 82. En aquestes circumstàncies, pensem que criteris de racionalitat i de coherència són essencials i si el Govern, a través del Conseller de Sanitat, ha plantejat en Comissió un calendari legislatiu i no sols un calendari establint un ordre conforme el qual presentarà projectes de lleis, primer regulant els cens socials, després ocupant-se dels serveis que han de prestar, el nostre Grup pensa que cal fer una feina ben feta, sense precipitacions, d'una manera coherent i racional i creiem que un programa legislatiu que ha estat anunciat pel Govern, un calendari que ha estat anunciat, ha de passar per davant d'una Proposició de Llei que quedaria com una qüestió aïllada i temem que precipitada per una cosa que el mateix Grup que la presenta en el seu text no estima d'urgència immediata.

Per aquestes raons, doncs, el nostre Grup votarà contra la presa en consideració de la Proposició de Llei sobre Serveis Socials.

Gràcies, senyor President.

(El Diputat senyor Capdevila demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Capdevila? *(Pausa.)*

El senyor Panisello té la paraula en nom del Grup Centrista.

El Sr. PANISELLO: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Abans d'entrar en la fixació de la posició del nostre Grup parlamentari, voldríem dir que, en principi, nosaltres també estem d'acord amb la intencionalitat d'aquesta Proposta de Llei. Si més no, perquè entenem que és bo donar suport a tot allò que pugui repercutir a millorar el benestar dels ciutadans, sobretot quan es tracta de necessitats bàsiques de l'individu.

Malgrat això, tanmateix, no acceptarem el tràmit a aquesta Llei per moltes i diferents raons. Raons que entenem importants, que ens han inclinat en aquest moment i en aquestes circumstàncies a no acceptar la Proposta del Grup Socialista.

Ens limitarem a fer una exposició de motius d'ordre general, ja que entenem que no és el moment oportú d'entrar en l'anàlisi de l'articulat, i ens referirem, a continuació, a plantejaments d'ordre general, a qüestions de forma i a una petita anàlisi dels recursos.

Quant al plantejament general, entenem que la potenciació dels serveis socials ha de ser a tot nivell, és a dir, tant pel que fa als serveis dits públics, com els privats sense afany de lucre, sense tenir en compte si en el futur s'incorporaran o no al sector públic. Els motius fonamentals d'aquesta afirmació són els següents: a Catalunya una part

important de serveis socials són d'ordre privat, promoguts i mantinguts per ens privats. Cal tenir cura, per tant, molt especialment, de no limitar la lliure iniciativa tan característica del nostre poble i que tants èxits ha produït al llarg del temps. Potenciar excessivament, o fonamentalment, els serveis públics ens portaria a una clara inhibició de la iniciativa privada, a una franca regressió de les prestacions de serveis, ja que l'ens públic no pot assumir ni podrà, durant molts anys, totes les obligacions socials que el país necessita. S'ha de tenir en compte també que en l'excessiva estatalització de serveis hi ha un risc evident de deshumanització, que s'ha d'evitar en tot moment i més tractant-se de serveis socials. Hi ha qui pensa que aquesta qüestió i aquesta situació se soluciona amb la participació organitzativa i de control dels ciutadans, el que no passa de ser un supòsit teòric, perquè l'experiència ens demostra que en cap macroestructura és possible controlar la relació humana. En el plantejament general de la Proposta de Llei es diu que hi hauria d'haver una primacia dels serveis sobre la prestació econòmica. Nosaltres no creiem que això sigui una solució, perquè, coneguda la idiosincràsia dels ciutadans de Catalunya, hauríem de tenir un estudi sociològic molt aprofundit per a poder mantenir aquesta afirmació. En qualsevol cas, creiem que l'estudi ponderat de cada sector donaria la mida exacta en cada cas, però no ho podem acceptar com un principi d'aplicació general.

Quant a les qüestions de forma, l'extensió de la Proposició de Llei —perquè, francament, és una Llei ambiciosa, ja que preveu en totes les seccions, la prevenció, la promoció, l'actuació social pròpiament dita i la reinserció social—, creiem que fa molt difícil, pràcticament impossible, portar-la a cap.

Aquest és un punt a tenir molt en compte per no aprovar resolucions que després siguin impossibles de realitzar. Entenem també que no és el moment adequat per a aquesta proposta, ja que la transferència de competències bloqueja, en gran part, l'activitat de les Conselleries i aquesta Llei complicaria encara més les coses, sense treure'n un profit ni un benefici immediat, sobretot si pensem que encara no hi ha una delimitació clara del que seran competències exclusives i compartides, desconeixent també moltes de les valoracions i no sabem quan tindrem recursos per a poder-ne disposar. D'altra banda, la Llei no contempla suficientment —sota el nostre punt de vista— l'aprofitament i la potenciació dels serveis ja existents, cosa que ens sembla bàsica donada la manca de recursos de què disposem i tampoc tenim un mapa d'acció social ja establert que fes palès allò que ja existeix i les necessitats futures.

La creació d'un altre ens que tot i que tingui finalitat unificadora —molt difícil, al nostre entendre, d'aconseguir, ara per ara—, no deixa de ser un increment burocràtic important que sota el nostre punt de vista, no és oportú. Tanmateix, el control també el portarà la Generalitat, sense necessitat d'incrementar el serveis administratius; cal, per tant, potenciar el que ja està en marxa i, al mateix temps, ampliar tot el possible tant els serveis públics com la iniciativa privada.

El Consell Executiu, a través dels Serveis Socials de les diferents Conselleries, hauria —com ja ens han dit que està fent— de potenciar, en la mesura del que és possible, i amb

l'ordre de prioritats, amb un ordre de prioritats ben establert, aquells sectors més deprimits, proposant lleis concretes a aquest Parlament sobre les qüestions més urgents i que tinguin possibilitat de realitzar-se, deixant de banda, de moment, una llei marc tan extensa com la que ens proposa el Grup Socialista i que per a nosaltres no és viable en aquests moments.

Hem trobat a faltar també un ordre clar de prioritats i una perspectiva de realització en el temps, i sense una pauta en aquest sentit es fa molt difícil d'aprovar una llei que no sabem quines repercussions tindrà, sobretot tractant-se com es tracta d'una llei sobre problemes socials. Quant a l'anàlisi de recursos, uns breus mots per a dir que, com que tots sabem, la manca de recursos és important, i aquí caldria contemplar-la fonamentalment pel que fa als dos aspectes següents: en primer lloc, la limitació de pressupost, i, en segon lloc, unes infraestructures totalment insuficients. Això, senyores i senyors Diputats, comportaria la impossibilitat d'aplicar la Llei tal i com és concebuda i seria francament negatiu per al nostre poble. Creiem que seria molt més eficaç produir ajudes concretes i individualitzades, més adients a les nostres possibilitats, que no pas crear una macroestructura nova i totes les dependències que, a nivell dels ens locals, això representaria. Pel que fa al finançament, tampoc no creiem que hi hagi cap estudi seriós que hagi fet una estimació acurada de les necessitats actuals, de les immediates, i d'una previsió a cinc anys, com tenen tots els organismes importants del món. Aprovar una llei en aquestes condicions seria tancar els ulls a la realitat i no tocar de peus en terra.

Per acabar, nosaltres creiem que per a portar a cap algun tipus de legislació sobre serveis socials —idea que ja hem dit al principi que ens sembla molt bona— hauria d'obeir als condicionants següents:

En primer lloc, una proposició de llei sobre un sector concret; en segon, una viabilitat de desenvolupament; en tercer lloc, obeir a un ordre de prioritats; en quart lloc, a un calendari de realització; cinquè —per a nosaltres— a un finançament mixt Estat-Comunitats autònomes-Corporacions locals-Entitats privades, i, fins i tot, els mateixos beneficiaris en casos determinats. Finalment, creiem que, en qualsevol llei de tipus social que es pugui aprovar, s'han d'establir, fonamentalment, uns mínims assistencials a tots els nivells, que haurà de proposar i controlar la Generalitat, tant pel que fa al sector públic com pel que fa al sector privat.

Senyor President, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a fixar el punt de vista del Partit Socialista Unificat, té la paraula el Diputat senyor Ramon Espasa.

El Sr. ESPASA: Senyor President, senyores i senyors Diputats. El tema que avui ens ocupa, el tema dels serveis socials, és un tema molt seriós, és un tema molt important; és seriós i important perquè, senyores i senyors Diputats, aquest àmbit de l'actuació de l'Administració i dels particulars afecta, ni més ni menys, el revers de la moneda, l'altra cara de la moneda de la nostra pretesament justa, opulenta i equitativa societat que, en opinió del Diputat que els parla, encara dista molt de ser justa i equitativa.

És un tema tan seriós que no s'hi val a fer bromes de mal gust com pugui ser contraposar l'esforç d'un Grup

parlamentari —el primer Grup parlamentari de l'oposició en aquest Parlament— amb la necessitat d'ajudar o no un determinat sector de la població. Aquest és un recurs fàcil o, utilitzant una paraula castellana, «facilón», que jo crec que no és acceptable en aquesta Cambra. Contraposar la necessitat i l'obvietat del treball seriós per canviar les coses, per ajudar sectors marginats de la societat a sortir d'aquesta marginació no es pot utilitzar mai d'una forma més o menys «pluralesca» per a desqualificar un treball seriós com és el que ens ha presentat el Grup del Socialistes de Catalunya.

És també preocupant —jo no sé si això és l'opinió d'un Diputat o d'un Diputat i d'un Conseller, i no del Grup parlamentari de Convergència i Unió— escoltar que l'únic calendari que valdrà per a legislar en aquest Parlament serà el calendari del Govern. Deixo obert aquest interrogant, perquè jo no sé si això ha estat una afirmació d'un Diputat en particular, d'un Conseller en particular, o és la posició ja ferma, decidida i tancada del Grup que dona suport al Govern, i, més encara, quan em sembla que és en l'ànim de tots: quina ha estat la voluntat de treball legislatiu d'aquest Parlament, fins i tot plasmat en un article del Reglament —l'article 108, de constant referència des d'aquesta tribuna—, i quina és la situació política avui a Catalunya, situació política de la qual, després, el senyor President ens haurà de parlar, a l'hora de convocar-nos a un nou Ple per a donar un mandat de compareixença entorn del tema del recurs d'inconstitucionalitat... Una situació política on sembla que es van o es pretenen entre cometes o entre guionets «harmonitzar», no se sap quines autonomies, i que aquesta harmonització es pretén fer sense la presència de totes les forces polítiques que hi han de ser presents, que hi han de donar la seva opinió. I, en aquest marc, per a nosaltres —potser ho repetim fins a la sacietat, però creiem que tenim raó, i, per això, ho repetim— de necessària unitat catalana per a defensar i consolidar l'autonomia que tenim. Sentir afirmacions tan rotundes com que només val el calendari legislatiu del Govern, i que es desestima qualsevol proposició de llei per a treballar-hi, ens preocupa seriosament i ens sembla una actitud d'aquelles d'utilitzar dos pesos i dues mesures: de vegades tocar la campana, tocar a fer pinya tots junts, d'altres vegades marcar molt clarament i molt... quasi m'atreveria a dir, amb una posició de prepotència, un únic camí, un únic temps, un únic calendari legislatiu: el del Govern, el del Grup parlamentari que dona suport al Govern. Si més no, això representa, com dic, utilitzar dos pesos i dues mesures, segons el moment, segons l'oportunitat. Això té un qualificatiu, ja prou conegut, en política: és «mer oportunisme».

He dit que el treball, que la Proposició de Llei que ens portaven els companys socialistes era una proposició de llei seriosa, important; he dit també que el tema dels serveis socials és un tema molt important —per a nosaltres ho és molt— i, naturalment, nosaltres estem d'acord amb la Proposició de Llei, estem d'acord amb la presa en consideració de la Proposició de Llei, i hi estem d'acord per les mateixes raons fonamentals que ha exposat la Diputada Rosa Barenys, en la seva intervenció, que figuren en el preàmbul de la Proposició de Llei i que estem —com deia— obligats a estar-hi d'acord, atès que nosaltres mateixos, en èpoques anteriors, ja hem treballat, ja havíem treballat en

aquest mateix sentit, i jo m'excusaré a les senyores i als senyors Diputats de la Cambra pel fet d'aportar-los testimonis de textos elaborats per nosaltres, plenament coincidents, o parcialment coincidents, amb les mateixes idees essencials que donen suport a la Proposició de Llei socialista, que jo passaré molt breument a sintetitzar per acabar de fixar la nostra posició com a Grup parlamentari.

Nosaltres estem per una concepció global dels serveis socials, entesa des de la perspectiva de la solidaritat i no pas de l'individualisme; la concepció individualista de serveis socials porta a una concepció merament assistencial, a una concepció benèfica o altruista, és a dir, a una concepció que, en definitiva, ve a solucionar, o intenta solucionar, individualment, molecularment, els fenòmens de marginació que es puguin donar, de desassistència o de necessitat d'assistència que es puguin donar, però no es planteja mai una visió global del problema. En canvi, una opció, que és la nostra, que és —hem cregut llegir que és també..., no ho hem cregut, estem segurs que és aquesta— la que és en el nucli de la Proposició de Llei socialista, una concepció solidària dels serveis socials implica concebre aquests serveis no merament com uns serveis assistencials, sinó també com uns serveis que permeten l'anàlisi i la correlació de causes i d'efectes que porten a les situacions de marginació social, i que fruit d'aquesta anàlisi, i, a més de l'activitat assistencial de promoció i de prevenció d'aquestes situacions, es converteix també, una concepció com aquesta de serveis socials, en un índex, en un índex clar d'assenyalar aquelles situacions, aquelles circumstàncies que generen desigualtat, generen manca d'equitat en la nostra societat, i, per tant, es converteix en quelcom més que un servei de prevenció o un servei d'assistència; es converteix també, almenys des de la nostra particular concepció, en una eina més que apunta al necessari canvi de la nostra societat per a fer-la cada cop més justa, més equitativa, i realment més solidària.

Per a nosaltres, els serveis socials tenen aquestes tres funcions: una funció de globalització i d'entendre els problemes en el context d'allí on sorgeixen; una funció de prestar assistència i prevenció, però també una funció d'assenyalar els defectes estructurals de la nostra societat que genera aquestes situacions de marginació, de desassistència, i assenyalar, per aquesta via també, els canvis necessaris en el progrés de la solidaritat i de l'equitat que ha d'anar assolint la nostra societat perquè sigui més justa i més igual, la qual cosa, si no tots, almenys nosaltres sí que volem.

És per això que nosaltres estem per uns serveis socials entesos com a serveis públics, serveis amb vocació d'assistència universal, evidentment més dedicats a unes categories específiques de ciutadans que en la mateixa Proposició de Llei ja es detallen com a categories o grups de ciutadans sotmesos a riscos més especials —hi insisteixo— riscos no aleatoris, riscos que provenen de l'estructura de la nostra societat, de l'estructura no igualitària de la nostra societat.

Estem d'acord amb els principis generals que es plantejen en la Proposició de Llei que, per a acomplir aquestes tres finalitats que nosaltres hem apuntat, calen uns serveis socials planificats, cal una territorialització d'aquests mateixos serveis socials, que busqui fonamentalment la des-

centralització, l'homogeneïtat en els serveis, la integració i, sobretot i fonamentalment, la igualtat en la distribució dels recursos. És per això, i no per un afany, per una pruija d'estetització que parlem de la necessària planificació i territorialització. En canvi, estem d'acord, i potser fins i tot avançaríem una mica més —i aquest seria un dels punts que, en el cas de ser aprovat, admesa a tràmit aquesta Proposició de Llei, ja anunciem a la Cambra i al Grup dels Socialistes de Catalunya que nosaltres esmenaríem en aquesta direcció—, que aquesta planificació i territorialització no ha d'anar en perjudici de la necessària assumpció de competències pels ens locals, perquè totes aquestes competències siguin exercides des dels mateixos ens locals i que la Generalitat, el Consell Executiu tingui aquí fonamentalment una funció d'organització, de direcció general, d'establir els nivells que s'han de prestar, però que l'exercici de tota la prestació sigui fonamentalment i, al màxim possible, exclusivament, en mans de les entitats locals.

Per això, estem també per un finançament públic —després em referiré a aquest aspecte i a la Proposició de Llei socialista, on també anunciariem, en el cas de ser presa en consideració, una esmena en aquesta línia—, i, òbviament, també, per la participació. Hem dit abans que els serveis socials són un tema greu i seriós, perquè són, d'alguna manera, l'altra cara de la nostra societat i, per tant, aquests problemes no individuals, no moleculars, sinó problemes derivats d'una determinada estructura social, problemes que ens afecten tots directament o indirectament han de ser problemes també discutits i valorats i gestionats des d'una perspectiva de globalitat, i, per tant, amb una necessària participació dels mateixos afectats: en aquest cas, els ciutadans, no pas els mateixos afectats directament, sinó el conjunt de la ciutadania ha de participar en la gestió d'aquests serveis importants.

Hi estem, doncs, d'acord i anunciem, com ja he fet, el nostre vot favorable a la presa en consideració d'aquesta Llei. Sí que voldríem, per precisar ben bé la nostra posició i ser tan rigorosos com fos possible amb la Cambra i amb nosaltres mateixos, assenyalar alguns aspectes formals en els quals no estem d'acord amb la Llei, però que aniríem per la via de les esmenes, i que jo, molt breument, passaré a...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, ha esgotat ja el seu temps. Li prego de ser breu.

El Sr. ESPASA: Doncs, amb tota la brevetat excusaré aquests apunts, i, en el cas de ser presa en consideració, es convertirien en esmenes que serien discutides en Comissió.

Per acabar, doncs, la meua intervenció, jo voldria tornar a fer esment d'aquesta preocupació que hem sentit en sentir aquestes afirmacions tan taxatives d'un únic calendari legislatiu per a aquesta Cambra, el del Consell Executiu, i dir que amb els defectes —alguns dels quals formals— que nosaltres hem cregut veure en aquesta Proposició de Llei, aquesta és una Proposició de Llei sobre un tema molt important, una Proposició de Llei seriosa, que permet posar-se a treballar, i que el que cal fer és posar-se a treballar sobre un text. Aquest, per a nosaltres, és un bon text per a treballar-hi, i, per això, anunciem —i el demanem a la Cambra— el nostre vot favorable a la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. La Diputada senyora Rosa Barenys té la paraula per a replicar la intervenció del senyor Colomines respecte a un punt concret i pot també referir-se a la intervenció de l'Honorable senyor Conseller de Sanitat i Seguretat Social, però, en aquest cas, no pas durant un temps superior a cinc minuts.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor President. Jo voldria dir alguna cosa al Diputat Colomines. Amb tot el meu respecte, però crec que les seves paraules no han estat encertades, i penso que possiblement no s'ha llegit la Llei a fons. M'ha fet la impressió que s'ha entretingut bastant en els punts i en les comes, en els errors mecanogràfics, però que en el moment en què fa afirmacions —concretament l'he agafada per escrit— en què diu que «prefereix ajudar als disminuïts que fer costat als companys socialistes», em sembla que és un error intolerable sota el nostre punt de vista, donat que aquesta Llei, concretament aquesta Llei, el que intenta proposar a la Cambra és una política de cara a aquest grup concret i a molts altres grups que fins ara no han tingut un marc legislatiu, unes lleis que defensessin els seus interessos. Creiem que aquesta Proposició de Llei, la presa en consideració de la qual, que sembla que no sortirà acordada, és un pas important. És un pas important per a continuar, per a començar diria jo, a elaborar aquesta política que fins ara únicament s'ha vist perfilada amb ajudes assistencials i no amb una programació i planificació de serveis i equipaments que ajudessin, de veritat, sota el concepte d'un servei públic, a integrar aquest sector de la població en el món de totes les persones.

També ha dit el Diputat Colomines que ja hi havia un calendari legislatiu. Lamento la meua ignorància. Jo no sé en quin calendari legislatiu hi havia la proposició de llei. Recordo les intervencions del President, el discurs d'investidura, la del programa de Govern. No s'hi parlava de llei de serveis socials, es parlava de política per als disminuïts, de política per a la tercera edat, això sí, és cert. Ara bé, el Conseller Laporte, en la reunió de la Comissió de Política Social, ens va parlar que estaven elaborant un projecte de llei, i deia que nosaltres, com a Grup Socialista, també la teníem, i l'estàvem elaborant, i feia molt temps que treballàvem en el tema, perquè el tema ens preocupava i estàvem esperant l'oportunitat de presentar el nostre projecte, i per això ens vam avançar la qual cosa no vol dir que sigui cap pecat. S'ha plantejat d'una manera com si fos un error d'avançar-se a les intencions del Conseller. Em sembla que no és cap error. Una llei passa un període de Comissió, on es discuteix, on s'esmena i, evidentment, on es millora, i aquesta era la nostra intenció en plantejar la Proposició de Llei sobre Serveis Socials.

Vull agrair al Conseller de Sanitat i Seguretat Social la seva exposició. Evidentment, estem totalment d'acord amb el que ell ha dit. Quan a la Comissió de Política Social el Conseller va exposar quins foren els trets fonamentals de la llei de serveis socials, nosaltres hi estàvem totalment d'acord. Ara bé, lamentem, d'alguna manera, que en aquest moment no es faci costat a aquest Projecte perquè no hi ha els traspassos. Jo abans he intentat explicar a la Cambra que, encara que no hi hagi tots els traspassos, n'hi ha una part important. Es podria aprovar la Llei, perquè podem començar a treballar en els temes d'organització, de planificació de programació, i ens sembla que, regla-

mentàriament, l'aprovació d'aquesta Llei no hauria de suposar, ni de bon tros, una inversió de despeses fins al pressupost de l'any 82.

Res més, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. Senyors Diputats, anem, doncs... *(El senyor Colomines demana la paraula.)* Senyor Colomines, no crec que hi hagi lloc a cap intervenció.

El Sr. COLOMINES *(de l'escó estant)*: Sí, per al·lusions o per rectificació, però jo crec que per al·lusions, només concretant-me al punt de l'al·lusió i no entrant pas en el fons del debat. Voldria tenir l'oportunitat de poder-hi dir el meu parer.

El Sr. PRESIDENT: Jo crec, senyor Colomines, que realment no hi ha hagut cap al·lusió. Hi ha hagut, simplement, un comentari a les seves anteriors paraules, i per tant no li dono la paraula.

El Sr. COLOMINES: Senyor President, amb el seu permís i sense voler contradir-lo, penso que les paraules que hi ha hagut són fruit d'una interpretació que a mi m'agradaria deixar en el si de la Cambra...

El Sr. PRESIDENT: Jo crec que les seves paraules han estat esmentades literalment. No crec que pugui haver-hi cap mena d'al·lusió en la intervenció de la senyora Barenys. Si vostè vol que consti que en la seva intervenció no era la seva intenció la literalitat de les seves paraules, això pot constar, i en efecte, doncs, em semblaria justificat. Però n'hi ha prou amb el que ja ha quedat dit.

(El senyor Alavedra demana la paraula.)

El senyor Alavedra vol dir alguna cosa?

El Sr. ALAVEDRA *(de l'escó estant)*: Senyor President, en virtut de l'article 64.1, que és el que tracta de les al·lusions, jo crec que efectivament el Diputat senyor Colomines en la seva exposició ha dit una frase que ha estat després rectificada en torn de rectificació per la Diputada senyora Barenys, però que la Diputada senyora Barenys ha qualificat, en certa manera, l'actuació o la conducta del senyor Colomines, i recordo l'adjectiu «intolerable». I em sembla, per les paraules que acaba de dir el senyor Colomines, que ell demana en aquest moment la paraula per al·lusions, que és un tràmit molt breu i que té un termini màxim de tres minuts, i suposo que és precisament per aclarir el concepte, les seves paraules, i crec que seria bo per a la Cambra que el senyor President li pogués donar aquests breus minuts perquè pogués deixar ben clars la seva posició i sentit de les paraules que han estat rectificades per la Diputada senyora Barenys.

El Sr. PRESIDENT: Bé, jo voldria que quedés clar que el senyor Colomines no pot ara a reiterar arguments ni contradir res del que ha estat dit per la senyora Barenys, perquè no escau. Si es vol referir exclusivament a aquesta paraula «intolerable», té la paraula, i no crec que li calguin tres minuts, sinó que amb molt menys pot fer-ho.

El Sr. COLOMINES *(de l'escó estant)*: Bé, doncs, si em permet el senyor President. Jo crec que la meua actitud no és intolerable en el sentit que els dos subjectes de la frase que jo he dit són dos subjectes —i ho sap tothom i és obvi als qui em coneixen— que em són cars, són molt cars per a mi. Per tant, no hi havia aquest sentit. Hi havia el sentit, i aquest és el que vull deixar ben clar, de la contraposició de dues lleis, les quals coneixo jo, sí, totes dues —els altres només en coneixen una—, i, per tant, la valora-

ció era en aquest sentit. I celebro que això hagi permès a la Diputada senyora Rosa Barenys tornar a intervenir per a poder acabar d'explicar la seva argumentació en favor d'aquest Projecte de Llei que a mi em sembla molt interessant.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Anem a passar a la votació.

Els senyors Diputats que estiguin a favor de la presa de consideració de la Proposició no de Llei que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Hi ha abstencions?

La presa en consideració ha estat rebutjada per 52 vots a favor i 63 vots en contra.

**Proposició de Llei de supressió del Capítol I,
del Títol I, del Llibre IV, de la Compilació
del Dret Civil Especial de Catalunya,
relatiu a la intercessió de la dona,
presentada pel Grup parlamentari de Centristes**

Passem al punt següent de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la Proposició de Llei de supressió del Capítol I, del Títol I, del Llibre IV de la Compilació del Dret Civil Especial de Catalunya relatiu a la intercessió de la dona, presentada pel Grup parlamentari de Centristes.

Per a defensar-la té la paraula el Diputat senyor Agustín Luna.

El Sr. LUNA: Muy Honorable señor Presidente del Parlamento, señoras Diputadas, señores Diputados. La Proposición de Ley presentada por el Grupo parlamentario Centrista tiende a la derogación de los artículos 321 y 322 de la Compilación del Derecho Civil Especial de Cataluña, de 21 de julio de 1960. Como bien saben las señoras Diputadas y los señores Diputados, estos preceptos prohíben la fianza o intercesión de la mujer catalana en favor de su marido —el artículo 322— o la limitan fuertemente cuando quiera afianzar a un tercero —el artículo 321—, si bien el beneficio que en el técnica legal de la compilación establece este último precepto es renunciable en cualquier momento.

Es conocido de todos los miembros de la Cámara que estos preceptos proceden del derecho romano, que tanta influencia ha tenido en nuestro derecho civil particular y del que están impregnadas buen número de las instituciones y reglas del Derecho Civil de Cataluña. Del famoso senadoconsulto beleiano procede el actual artículo 321 de la Compilación, y de la auténtica «si qua mulier», el vigente artículo 322, al igual que de tantos otros textos romanos proceden, a veces con asombrosa fidelidad hasta en su redacción, otros preceptos de la Compilación. El senadoconsulto y la auténtica «si qua mulier» estuvieron vigentes en Cataluña hasta la Ley de 18 de julio de 1934, fecha en que el Parlamento de la Generalidad republicana, con gran sensibilidad y atendiendo a los cambios experimentados en la sociedad catalana, derogó expresamente aquellas reglas, interrumpiendo así, hace ya cinco décadas, una larga tradición secular de nuestro derecho, pero prestando también sin duda un buen servicio a la comunidad catalana de su tiempo.

Las reglas romanas mencionadas obedecían a las concepciones ya superadas de que la mujer no debía actuar fuera del ámbito del hogar o de que la mujer debía ser protegida frente a su debilidad o frente a sus veleidades amorosas respecto de su esposo. Estas consideraciones, que ya eran crónicas en el año 1934, cuando la ley de la Generalidad republicana, lo son mucho más en la actualidad, y en el día de hoy nadie que sea consciente de la realidad de nuestra sociedad y que carezca de hipocresía se atrevería a mantener estos puntos de vista y estas normas jurídicas en que se encarnan.

La Ley del Parlamento de Cataluña de 1934 tuvo una corta vigencia y enseguida se volvió en esta materia al derecho tradicional contenido en los textos romanos. En 1960, en el momento de preparar la vigente Compilación del Derecho Civil de Cataluña, los ilustres juristas que la redactaron y que tanto han honrado a la ciencia jurídica catalana —y quisiera recordar aquí en este momento sólo al ya fallecido don Ramón María Roca Sastre, uno de los máximos jurisconsultos de nuestro siglo— consideraron oportuno conservar, sin duda por amor a la tradición jurídica catalana, aquellas normas romanas, de tan rancia vigencia, traducidas en los artículos 321 y 322 de la Compilación. Lo hicieron aquellos juristas, sin embargo, sin excesiva convicción y calificada la disciplina de la intercesión de la mujer como propia de instituciones no vitales que podrían sin dificultades ser eliminadas. Si ya se había prescindido de ellas en 1934 por considerarlas inadecuadas a los tiempos, su conservación en 1960 había de tacharse muy pronto como inconveniente para la comunidad catalana, tanto por la anacrónica discriminación que suponía para la mujer, como también, en el terreno de la práctica, por las trabas y disfunciones que determinaban. Por ello, la conservación en 1960 de las viejas reglas sobre la intercesión de la mujer fue discutida por muchos juristas, manifestándose este estado de opinión progresivamente generalizado en el magnífico Segon Congrés Jurídic Català de 1971, que se ocupó del tema, incluso en sus conclusiones. Fruto de esta reacción social es la realidad, ya de muy antiguo practicada, de la renuncia habitual a beneficio de la auténtica y del artículo 321, que se ha venido haciendo corrientemente y con el automatismo propio de una cláusula de estilo en los contratos de afianzamiento, en donde se ha de aplicar el antiguo «senadoconsulto».

La trascendencia, en cambio, del senadoconsulto, recogido en el artículo 322, que prohíbe a la mujer afianzar al marido, ha venido planteando muchos más problemas. Problemas que se han resuelto con frecuencia, en la práctica, en perjuicio de la mujer, que, dispuesta a ayudar al marido como fiadora, pero no pudiendo afianzarle, se ve con frecuencia aparecer como deudora principal afianzada por su marido. Es decir, colocándose precisamente en la situación inversa que querían en un principio los cónyuges, o bien teniendo que aparecer como deudora solidaria juntamente con su marido.

Al cambio social operado en la sociedad catalana y a los inconvenientes del estado de cosas ahora señalado, se une, después de la promulgación de la Constitución de 1978, la contradicción que las normas de los artículos 321 y 322 de la Compilación suponen frente al principio de la

no discriminación por razón de sexo, proclamado en el artículo 14 de la Constitución española y reiterado implícitamente en el artículo 8, apartado primero, de nuestro Estatuto de Autonomía de Cataluña.

Hay que tener en cuenta además que el Estatuto, como bien saben las señoras Diputadas y los señores Diputados, confía en su artículo 8, apartado 2, a la Generalidad, y en definitiva a este Parlamento, la promoción de las condiciones para que la igualdad de los individuos sea real y efectiva y la remoción de los obstáculos que impidan o dificulten la plenitud de aquella igualdad. En este sentido, precisamente de promover la igualdad y de remover los obstáculos que la impiden o dificultan, tarea quizá la más apasionante de las que pueda acometer este Parlamento, se orienta la Proposición de Ley presentada por el Grupo parlamentario de Centristas de Cataluña. En ella se propone que este Parlamento supere mediante la ley oportuna una discriminación que todavía sufre, por razón de su sexo, la mujer catalana, en función de las mencionadas disposiciones de la Compilación. Y este Parlamento puede remover el obstáculo que aquellas normas significan en el ejercicio de la competencia exclusiva que, para modificar y desarrollar el Derecho Civil Catalán, reconoce el artículo 9, apartado 2, del Estatuto de Autonomía.

Sin embargo, no sólo, aunque sí principalmente, ha movido al Grupo parlamentario Centrista a presentar esta Proposición de Ley la necesidad de adaptar la Compilación a los postulados constitucionales. También ha animado a mi Grupo a presentar la Proposición, la finalidad de evitar los inconvenientes y las trabas prácticas que los artículos 321 y 322 de la Compilación suponen para el tráfico jurídico, pues a causa de muchos preceptos, y particularmente del artículo 322, o bien no es posible llevar a efecto la operación económica deseada, o bien ha de recurrirse a subterfugios defraudatorios de la ley, que además, según he indicado antes, se resuelven con frecuencia en perjuicio de la mujer casada, que se ve forzada a tomar el duro papel de deudora principal al no poder afianzar al marido. Hay que tener en cuenta además que en unos momentos como los actuales, de grave crisis económica, la Proposición de Ley que presentamos, si evidentemente no puede tender a facilitar el crédito, sí, al menos, puede contribuir a no dificultarlo. Pensemos que Cataluña en gran medida se asienta económicamente sobre una multitud de pequeñas y medianas empresas familiares, en las que la intercesión o el afianzamiento entre esposos tiene una importante práctica o relevancia. Estas son, brevemente expuestas, las razones, señoras Diputadas y señores Diputados, que han movido al Grupo Centrista, en cuyo nombre tengo el honor de dirigirme a la Cámara, a presentar esta Proposición de Ley. Su finalidad es circunscrita y modesta, pero consideramos que con ella podemos contribuir a la modificación perfecta del Derecho Civil propio de Cataluña y rendir un buen servicio a la mujer y a la sociedad catalanas.

El objetivo de nuestra Proposición de Ley es, como decía, modesto, y se circunscribe a un aspecto muy concreto del contenido de la Compilación de 1960, Compilación del Derecho Civil de Cataluña que hay que considerar minuciosamente tanto para ponerla en sintonía con el texto constitucional, como para ponerla en consonancia con la

realidad actual y con los anhelos y con las necesidades del pueblo catalán, del que es representante y es intérprete este Parlamento en su acción legislativa. Esta preocupación nuestra de revisión de la Compilación ya la hicimos patente en el debate de investidura, y es compartida, por lo demás, por otros Grupos parlamentarios que han presentado también proposiciones de ley —algunas de ellas muy amplias— de gran contenido, tendentes a modificar el Derecho Civil recogido en la Compilación. También el Gobierno de la Generalidad está animado de las mismas preocupaciones, siquiera cabría haber esperado una mayor incidencia del Gobierno en esta importante cuestión, y digo esto desde el respeto que a todos los juristas nos merece la figura del Honorable Conseller de Justicia, preocupaciones del Gobierno que se han puesto de relieve en la presentación del Proyecto de Ley sobre la jurisprudencia del Tribunal de Casación de Cataluña, y en las informaciones del propio Conseller de Justicia en la Comisión correspondiente del Parlamento.

Con ocasión de la sesión informativa de la Comisión de Justicia escuchamos con la atención que siempre nos merecen, las explicaciones del Honorable señor Conseller, tanto por lo que a los criterios del Gobierno sobre esta importante materia de revisar la Compilación se refiere, como en lo que atañe a un calendario de trabajo que se fijaba el Ejecutivo. Comprendíamos —aunque los plazos señalados por el señor de Gispert nos parecían demasiado largos— que la modificación de la Compilación era una labor importante y trascendente que debía hacerse con meditación y con el conveniente reposo, pero pensamos que el tema de la intercesión de la mujer debía abordarse de inmediato por la gran discriminación, por la grave discriminación que, por la sola razón de su sexo, afecta todavía a la mujer catalana en la materia objeto de esta Proposición. A esta convicción de urgencia a la que acabo de aludir obedeció la presentación por parte de nuestro Grupo parlamentario de esta Proposición de Ley. Sin embargo, y porque pensamos que la conservación, la modificación y el desarrollo del Derecho Civil catalán es una obra que preocupa a todos, como demuestran las proposiciones de ley presentadas por otros Grupos parlamentarios, y que debe ser iniciativa de todos, estamos abiertos a una colaboración con todos los demás Grupos parlamentarios y a cualquier indicación de los mismos para que, con la mayor coincidencia y unidad posibles, podamos entre todos llevar a término este fundamental cometido de poner al día el Derecho Civil de Cataluña, de ajustarlo a la Constitución y acercarlo a la realidad del pueblo catalán.

En esta tarea unitaria, el Grupo parlamentario Centrista no sólo prestará su mejor colaboración y su decidido apoyo, del que son muestra esta pequeña Proposición de Ley que ahora presentamos, sino que manifiesta desde ahora su deseo de que la revisión de la Compilación y el desarrollo del Derecho Civil catalán, sean desde el principio, por su trascendencia para el pueblo de Cataluña y por la conveniencia de que se aborden cuanto antes en un plano de globalidad, sean obra, digo, de iniciativa conjunta y sin excepciones ni protagonismos de todos los Grupos del Parlamento. Naturalmente, si el acuerdo de los Grupos para llegar a este tema de la revisión de la Compilación se materializase a través de esta iniciativa

unitaria, esto comportaría, y en esto tienen la palabra los demás Grupos, la retirada de esta Proposición de Ley que nosotros mantendríamos si no se llegase a materializar con la entrega correspondiente al órgano parlamentario de una iniciativa de carácter conjunto para todos los Grupos.

Muchas gracias, Honorable señor Presidente, muchas gracias, señoras Diputadas y señores Diputados.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Alavedra? És a dir, per a un torn en contra, senyor Alavedra?

El Sr. ALAVEDRA (*de l'escó estant*): El senyor Jaume Camps.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el Diputat senyor Jaume Camps, del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, és evident que ens trobem en el moment de prendre en consideració una iniciativa legislativa en la qual, en aquest torn en contra d'alguna manera atípic, hem de dir que hi estem absolutament d'acord. (*Rialles.*) I no, i no exactament, perquè hi estem precisament d'acord quant al fons, però no quant a la forma, tal com ho explicaré molt breument.

Hem d'estar-hi d'acord en tant que, si bé som absolutament respectuosos amb la tradició jurídica catalana que neix del Dret romà, és ben evident que aquella frase del Digest que ens parla de dones seduïdes i enganyades per la «imbecillitas sexus», la qual, per tant, els impedia l'afiançament en favor del marit, precedent immediat del senat consult Velleià o de l'«autentica si qua mulier», troba d'alguna manera en la tradició —no jurídica catalana— però sí en la tradició de protecció familiar catalana o de labor tuïtiva de la dona, una explicació en aquests articles de la Compilació, i d'alguna manera es vol, i permetin-me l'expressió, protegir la «pubilla fava» que, enganyada pel seu marit temerari en els negocis, pot arribar a comprometre el patrimoni familiar o béns parafernals de la dona. Amb aquesta labor tuïtiva, òbviament, per les raons que amb tota claredat exposa la memòria explicativa de la Proposició de Llei del Grup Centrista, ens hi trobem absolutament d'acord, memòria explicativa que em permeto ressaltar per la seva gran precisió i aportacions tècniques, i per l'explicació que se'ns ha fet aquí per part del Diputat senyor Agustín Luna.

Bé, ens sembla que aquesta modificació d'aquests dos articles és de tota manera insuficient; és a dir, en la nostra filosofia del tema, i recollint d'alguna manera l'Avantprojecte que ja té preparada la Conselleria de Justícia, el Departament de Justícia de la Generalitat, ens semblaria més oportú englobar més temes, és a dir, abastar tot el que fa les relacions entre cònjuges a Catalunya. Això ens portaria a parlar del veïnatge civil, ens portaria a parlar del domicili familiar que hauria d'establir-se de comú acord, ens portaria a parlar de la supressió de qualsevol consentiment o autorització, ens portaria també a parlar de les qüestions de pàtria potestat que entenem que hauria de ser conjunta o compartida pels dos cònjuges, i ens portaria a parlar del gran tema de les relacions patrimonials, tot salvant la llibertat en els capítols matrimonials i fent un esment supletori, evidentment, del sagrat principi de separació de béns a Catalunya, i ens portaria a parlar de molts altres temes —evidentment, també dels temes de la inter-

cessió, de la contribució a les despeses de manteniment usuals de la família—, a parlar d'uns temes molt més globals, però, fins i tot, aquest capteniment sobre les relacions globals del matrimoni ens semblaria també incomplet. Ens semblaria també incomplet perquè ens sembla que la Compilació no «pot ser» modificada, «ha de ser» modificada, evidentment, per les raons que ha esmentat el Diputat senyor Luna. No podem oblidar que l'Avantprojecte dels juristes fet en els anys cinquanta, ja d'alguna manera venia molt condicionat per l'ambient de l'època. Si afegim a això el fet que en la discussió a les Corts Espanyoles, aquest Avantprojecte, aquest Projecte ja va ser retallat, si tenim en compte que les conclusions del Segon Congrés Jurídic Català, o les conclusions de l'àmbit del Dret del Congrés de Cultura Catalana no han pogut ser incorporades, si la revisió decennal prevista en la pròpia Compilació, o les conclusions del doctor Faus, en una ponència excel·lent, tampoc no va poder ser incorporada, si tenim en compte el que ja s'ha esmentat respecte a la Constitució espanyola de l'any 78 i, finalment, l'adaptació lògica que requereix el Dret a la realitat social catalana d'avui, tot això ens porta a la necessitat d'una revisió global i urgent de la Compilació; i certament, els Grups d'aquesta Cambra han estat sensibles a aquesta necessitat, i ens trobem amb iniciatives legislatives per part del Grup d'Esquerra Republicana respecte a la filiació extramatrimonial, per part també del mateix Grup, pel que fa a la qüestió d'usdefruit vidual, la pròpia iniciativa del Grup Centrista que estem examinant, i un projecte de gran abast com el projecte socialista que modifica més de 80 articles de la Compilació, sense oblidar el mateix projecte del Govern pel que fa a la incorporació a la tradició jurídica catalana de la doctrina del Tribunal de Cassació de Catalunya.

Però bé, aquestes iniciatives ens temem que puguin ser, que puguin contenir un problema superior, de falta de congruència, atesa la imbricació dels temes en totes elles; i això ens fa recollir les últimes paraules del Diputat senyor Luna en aquest punt: que, precisament per aquesta qüestió de manca de congruència entre totes aquestes iniciatives, atesa la previsible discussió cronològica a què ens obligarien les tasques d'aquesta Cambra, això ens fa pensar que una iniciativa consensuada, una iniciativa unitària amb els Grups d'aquesta Cambra, d'alguna forma —ja que no està previst exactament a l'article 108 del Reglament— però, d'alguna forma, una ponència conjunta podria donar lloc, amb l'aportació de totes aquestes iniciatives com a documents de treball importants, a fer una tasca seriosa, una tasca reposada i tranquil·la com mereix el Dret Civil català, una tasca a la qual es podrien incorporar les aportacions i els dictàmens, autènticament necessaris, dels organismes que donen fruit a la tradició jurídica catalana —i estic pensant en les facultats de dret, estic pensant en els col·legis d'advocats, estic pensant en l'Acadèmia de Jurisprudència, estic pensant en la pròpia càtedra Duran i Bas de Dret Civil català—, d'alguna manera aquesta aportació conjunta milloraria segurament la reforma de la Compilació i en faria un estudi sistemàtic i global.

Per tant, nosaltres ens oposaríem a aquesta presa en consideració, tot i estar d'acord amb el fons de la qüestió, per aquest ordre metodològic i també estariem disposats,

tal com ha anunciat el Diputat centrista, a recollir, si els altres Grups hi estiguessin d'acord, aquesta possibilitat de tractament unitari del tema, tema que d'altra banda no té objecte, cap mena de protagonisme polític, i per això nosaltres també estariem disposats a retirar per la nostra part el Projecte de Llei sobre la incorporació a la tradició jurídica catalana de la doctrina del Tribunal de Cassació de Catalunya que està en curs i presentada en aquesta Cambra.

Moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, tant el senyor Luna com el senyor Camps han expressat el desig d'intentar potser arribar a un acord dels diversos grups parlamentaris. Aquest acord necessitaria, potser, alguna consulta, però ¿és que els altres Grups que no han participat en el debat volen primer fer conèixer la seva opinió? (Pausa.) Sí; molt bé.

En nom del Grup de Partit Socialista Unificat, té la paraula la Diputada senyora Sallés.

La Sra. SALLÉS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en primer lloc, voldria mostrar la meua disconformitat en el sentit que aquesta Cambra només es diverteix o fa acudits quan es parla de dones. Aquí s'ha parlat de molts temes i normalment es consideren molt seriosos, en canvi quan es parla de temes relacionats amb la dona normalment tothom se sent molt simpàtic. De tota manera, agraeixo les paraules del Diputat senyor Luna i del Diputat de Convergència i Unió, senyor Camps.

De totes maneres, el que sí que nosaltres, el nostre Grup voldriem deixar molt clar és que realment lamentem que només es recordin de les dones... Concretament, reproduint unes paraules del Diputat senyor Luna parlant de la provisió de fiançament de la dona casada al seu marit, ha dit que, concretament, ha parlat, de la greu crisi econòmica. O sigui, que nosaltres, les dones, sembla ser que som importants en èpoques de crisi, però també agrairia molt que es recordessin de nosaltres en èpoques d'abundància. (Rialles.)

Quant al tema, concretament, de la modificació, del tema que ens porta avui aquí, voldriem dir que per a nosaltres els dos pilars en què es basa tota autonomia, tota nacionalitat, és la seva llengua i el seu dret. Quant a la llengua, hem vist que ens hem preocupat molt en aquesta Cambra d'aquest tema. Nosaltres, el nostre Grup, considerem que el dret civil és tan important en aquest cas com ho prodria ser el tema de la llengua. Quant al dret civil català, hi ha hagut, fora d'aquesta Cambra, hi ha molts estudiosos, concretament el Col·legi d'Advocats, la Universitat..., s'han fet molts treballs sobre aquest tema. Quasi tots nosaltres hem recorregut a aquestes fonts per preparar-nos en les nostres intervencions; pràcticament totes les intervencions que s'han fet, les dues intervencions que s'han fet aquí han dit coses que ja han estat dites o bé en el Segon Congrés Jurídic Català —on molts Diputats que són aquí, en aquesta Cambra, hi han participat directament—, bé en unes jornades sobre l'Estatut que hi va haver al Col·legi d'Advocats, i s'ha fet referència a juristes catalans coneguts. Per tant, nosaltres acceptem aquesta iniciativa conjunta de què s'ha parlat anteriorment: creiem que és molt necessària, creiem que el problema —tractant-se d'un

tema tan important com és el Dret Civil català— no consisteix a arribar primer, no és un problema de qui presenta un projecte o una proposició de llei, sinó a on arribem tots plegats; i això per considerar que és un tema fonamental, ja que si nosaltres hem lluitat per fer la reconstrucció nacional de Catalunya, una part molt important d'aquesta reconstrucció és reconstruir les nostres institucions jurídiques. Quant a aquestes, nosaltres també teníem preparada la nostra proposició de llei, en la qual consideràvem que, en primer lloc, la Compilació que avui dia és vigent a Catalunya, d'una banda és insuficient, ja que no contempla tota la realitat existent en la societat catalana, i, de l'altra, és insatisfactòria, ja que preveu moltes institucions totalment desfasades, no únicament el 321 i el 322, que són els dos articles que avui es tractava d'estudiar amb la derogació de la prohibició de fiançar la dona el seu marit, sinó que creiem que n'hi ha alguns, fins i tot molt més greus que aquest, com podria ser —i no sabem per què no s'hi ha fet referència abans— l'article 23 amb la presumpció muciàna, quan es considera que tota dona casada que adquireixi dintre del matrimoni algun bé, si no pot justificar-ne la procedència es considerarà que és donació del marit. Nosaltres, en realitat, del que estem en contra no és d'aquests dos articles, sinó de tota la filosofia que en aquests moments informa gran part de la nostra Compilació, deguda a la consideració de la dona com a ésser inferior, heretada del dret romà i del dret canònic —tots dos han tingut participació en aquesta filosofia que informa el nostre dret civil català en aquests moments. Creiem, i això no són paraules només nostres, sinó que fins i tot en Figa Faura ha dit molt clar que el dret català és un dret d'hisendats, i això dintre de la societat catalana d'avui dia no funciona. Avui dia hem de tenir en compte que la societat catalana no viu només d'hereus i pubilles, encara que siguin tontes —que també n'hi ha alguna de llesta—, sinó que també viu de molta gent que treballa a la ciutat. Llavors, aquest dret que hem de fer nosaltres és un dret que ha de ser vàlid per a la gent que viu a la ciutat, per a la gent que no té una gran herència a repartir, sinó, senzillament, que tenen una casa, que viuen d'un sou, ja que en totes les modificacions que s'estan fent ara per ara a Europa relacionades amb el tema matrimonial i amb el tema patrimonial s'està considerant que el treball és una de les principals fonts de riquesa i d'ingressos de la majoria de famílies.

Per tant, aquest nou dret català, al qual tots hem d'anar, ha de conservar les nostres institucions i, sobretot, el que sí que hi hem de conservar és l'esperit que va informar aquells juristes nostres des de l'inici del Dret Civil català, o sigui, aquell esperit tolerant, aquell esperit pactista, un esperit, sobretot, molt obert, ja que el Dret Civil català ha de ser un dret viu i avui no ho és. Per tant, precisament, per a posar al dia això, considerem que s'ha de tenir en compte tota aquesta societat que viu del seu treball i que no està inclosa en la nostra Constitució.

Per tant, nosaltres, si se sotmetés a votació la Proposta de Llei centrista, diríem que sí, però considerem que és insuficient, que s'ha d'anar molt enllà i que això no és obra d'un sol partit, sinó d'aquesta Cambra.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a fixar la posició del Grup Socialista, té la paraula el Diputat senyor Francesc Casares.

El Sr. CASARES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, em correspon, en nom del Grup Socialista, fixar la nostra posició en relació amb la Proposició de Llei de modificació de la *Compilació* en part, presentada pel Grup Centrista. I em correspon fixar la nostra posició, en concret, sobre aquesta Proposició de Llei i aportar el nostre punt de vista respecte als suggeriments de tramitació, en aquests moments encara difosa, que han anunciat aquí els Diputats que m'han precedir en l'ús de la paraula, per tal de trobar una manera conjunta de donar tractament als problemes del Dret Civil català, que avui comencen a aparèixer en aquesta Cambra en termes de preocupació global.

Posició dels socialistes en relació amb la Proposició de Llei de Centristes: tota presa de posició en aquest sentit ha de contemplar els objectius que persegueix la Proposició de Llei, l'oportunitat en el seu plantejament i la manera com es proposa. Per això, em correspon dir en primer lloc que hi ha una coincidència absoluta en els objectius que presenta aquesta Llei; total. La proposta de supressió, de derogació, dels articles 321 i 322 de la *Compilació* és una necessitat absolutament urgent per tal d'adequar el nostre dret civil a les exigències dels valors d'igualtat, de no discriminació a què la *Compilació* ens obliga i la nostra consciència social ens demana. A més a més, em complau de dir que tant en la memòria explicativa com en l'exposició de motius, aquesta Llei ve avalada per unes consideracions fetes amb un rigor tècnic i científic dels quals, pràcticament, no es pot discrepar, i, per tant, el nostre vot seria, si no hi hagués cap altra alternativa, absolutament favorable a aquesta Proposició de Llei.

L'oportunitat és, indiscutiblement, compartida també. És oportú que es presenti ara aquesta Proposició de Llei, perquè és urgent que nosaltres tractem d'adequar el nostre dret civil a les necessitats del moment.

L'Honorable Conseller de Justícia, en el moment d'inaugurar el cèlebre Segon Congrés Jurídic Català, en un dels moments estellars de la seva carrera jurídica, va dir que si el dret no concorda amb les necessitats del poble que l'ha de complir i aplicar en un moment històric determinat, el dret no serveix per a res: és cosa morta.

Per tant, com que no ens podem exposar que —encara que sigui d'una manera aparent— algú pugui sospitar que el nostre dret no es troba en consonància amb l'hora que vivim, cal aquesta operació decidida de modificació del nostre Dret Civil.

Per tant, des del punt de vista de l'oportunitat, coincidim totalment.

Ara bé, quant a la manera com es proposa abordar aquest tema, aquí hi ha les mateixes discrepàncies que, en certa manera, han anunciat els Diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, és a dir, el senyor Jaume Camps, en el seu torn ni en contra ni a favor, i la senyora Assumpció Sallés, que ha fixat la posició del Partit Socialista Unificat de Catalunya. I per què creiem que no és aquesta la manera d'abordar el tema de la modificació del Dret Civil català? Senzillament perquè el Dret Civil català, que té l'expressió, diríem, més clara i més formal i més global —encara que no exclusiva— en la *Compilació*, forma un tot, i és molt difícil tractar de fer aquesta labor d'adequa-

ció posant-hi pedaços o anant pessigant, article per article, la *Compilació*.

Per tant, ens trobem ara, senyores i senyors Diputats, perquè es compregui exactament la decisió que cal prendre, en una situació en la qual han entrat en aquesta Cambra diverses iniciatives legislatives: la primera la de Centristes, que avui estem examinant, amb la pretensió de modificar dos articles de la *Compilació de Dret Civil Especial de Catalunya*; una altra, d'Esquerra Republicana de Catalunya, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, que, a part d'estendre's en problemes d'investigació de la paternitat, tracta en concret de pretendre la derogació d'un paràgraf de l'article 252 de la *Compilació*; finalment, hi ha un Projecte de Llei del Govern sobre el valor de la jurisprudència, sobre el restabliment del valor de la jurisprudència del Tribunal de Cassació de Catalunya.

Després d'això, el que queda és una Proposició de Llei que el meu Grup —el Grup Socialista— ha presentat i que tots vostès —encara no ha sortit en el *Butlletí del Parlament*— tindran ben aviat, i que parteix d'aquella idea que tractava d'exposar abans: és a dir, de la necessitat d'abordar aquest problema amb una contemplació global, amb una visió de conjunt, de veure exactament què és el que cal fer en el conjunt de la *Compilació del Dret Civil*, i no article per article, per tal de pujar a aquest nivell que hem d'arribar a assolir, nivell que nosaltres definim dient que el que cal és portar la *Compilació del Dret Civil de Catalunya* a l'alçada de la Constitució en tot allò que ens mana pel manteniment del valor de la igualtat i de la no discriminació, al nivell d'allò que serà la modernització del Codi Civil espanyol que s'està fent actualment en les Corts Generals, i d'adequar la resta com un conjunt harmònic perquè no hi hagi dissonàncies en el conjunt de la *Compilació*.

Això és el que pretén la Proposició de Llei socialista que està ja presentada i que ha de seguir el seu curs reglamentari. Aquesta Proposició contempla la modificació, en alguns casos transformació radical, d'altres supressió, i d'altres simplement retocs, d'un total de vuitanta i escaig articles, sobre uns tres-cents quaranta que en té la *Compilació*, i al mateix temps contempla no menys de deu o dotze institucions, fins ara considerades com a fonamentals i intocables, del Dret Civil català.

Vol dir, doncs, que dintre d'aquesta contemplació global, la nostre Proposició coincideix amb el propòsit de Centristes quant als dos articles que ha proposat derogar, coincideix amb el propòsit d'Esquerra Republicana de Catalunya quant a l'apartat d'un article que proposa derogar, i amb el Projecte de Llei de la Jurisprudència del Tribunal de Cassació, que ha vingut com a Projecte de Llei del Govern.

El que passa és que, com ja he dit, nosaltres hem considerat que calia una visió àmplia, calia vestir un arbre amb totes les branques on cal operar, on cal treballar, a fi de tenir i no perdre mai aquesta visió de conjunt. Em perdonaran que jo ara m'hagi estès, potser no essent el moment oportú, en l'explicació del que representa la Proposició de Llei socialista, per tal que vostès puguin tenir elements de judici a l'hora de decidir què cal fer amb el procediment, a l'hora de decidir si efectivament és o no encertat acceptar tot aquest material de treball per poder arribar a la finali-

tat que nosaltres persegüim. I m'he detingut potser excessivament en aquesta explicació, perquè no voldria que pogués arribar a succeir, si per cas, si per cas no tingués èxit la sortida coordinada, coherent, de treball conjunt, no pogués succeir amb la nostra Proposició el mateix que ha succeït amb les altres dues Proposicions que s'han explicat avui aquí i que hem presentat nosaltres.

Nosaltres no hem presentat ni expliquem ara la nostra Proposició de Llei per cap afany de protagonisme, sinó que ho fem simplement perquè ha estat així, les coses han vingut d'aquesta manera, i cal dir que en un moment determinat nosaltres hem esperat, i hem esperat pacientment, que fos el Govern qui ens presentés aquest Projecte de Llei que ara nosaltres creiem que és fonamental per a treballar i que nosaltres hem ofert a la Cambra.

L'Honorable senyor Conseller de Justícia, el dia 4 de febrer d'aquest any, en la seva compareixença davant de la Comissió de Justícia, ens deia que d'això ens n'hem d'ocupar cada dia, i deia: «ara, en aquests moments, està, no dic a la màquina però quasibé, un projecte de llei en què precisament es resol el problema de la discriminació de les dones. Això es lliurarà al Consell abans d'un mes». Ha passat, no un mes, sinó que han passat més de dos mesos i no hem conegut aquest Projecte. Per això, com que fins ara a les dues proposicions de llei socialistes que s'han presentat aquí, el Partit del Govern ens diu que no, perquè cal respectar el seu calendari, nosaltres hem de fer constar que mentre s'està dintre el calendari es pot tenir una espera, però quan el calendari s'ha sobrepassat a bastament, pot ser que sigui legítima la iniciativa i es consideri legítima la iniciativa de qualsevol Grup que pretengui donar una sortida operativa a un problema de, com a mínim, meditació excessivament profunda.

Per tant, és en aquest sentit que nosaltres considerem que la nostra Proposició de Llei seria un bon element de treball dintre d'una Comissió, de la Comissió que li correspongués, que seria la Comissió de Justícia, per a arribar a aquesta coordinació en tots els temes. Nosaltres estem convençuts que si això es fa així, es podrà trobar a través de totes les iniciatives legislatives que s'han produït, uns elements, un camí suficient per a fer un treball seriós i rigorós; això vol dir, en resum, que si hi hagués aquesta sortida possible, el nostre Grup estaria en favor de donar-li suport; si això no fos així, malgrat tot, nosaltres votariem favorablement la presa en consideració de la Proposició de Llei centrista.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a fixar la posició del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el Diputat senyor Jordi Casas-Salat.

El Sr. CASAS-SALAT: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Parlar l'últim sempre té l'inconvenient que quasi tots els arguments ja s'han dit, i és clar, ara potser sonarà una mica estrany el que els vaig a dir, que segurament si s'hagués produït la votació —que probablement no es produirà, perquè nosaltres també som partidaris d'un acord—, Esquerra Republicana de Catalunya potser hauria donat la sorpresa de votar en contra. I això, que semblarà que és una cosa contradictòria i estranya, té una explicació molt fàcil: nosaltres no estem en contradicció, sinó que estem precisament per la derogació d'aquests dos

articles, 321 i 322 de la *Compilación Especial de Derecho Civil de Cataluña*.

Les raons per què estem en contra, jo crec que les han exposades molt bé els companys que m'han precedit. També s'ha dit aquí que són unes lleis romanes que provenen, doncs, d'aquell temps, i que en conseqüència contempen una societat i una situació totalment diferent de la que ara vivim.

La primera —ja ho saben, la 321— s'inspira en el senatconsult velleià, i s'hi diu claríssimament que cap dona es podrà obligar per tercers; i la segona s'inspira en l'autèntica «si qua mulier» que també ha estat dit aquí, en el sentit que cap dona casada podrà intercedir pel seu marit.

Evidentment, aquestes dues lleis són unes lleis regressives i sembla contradictori que nosaltres estiguéssim disposats a dir que no a la proposta dels companys. Ara bé, també hem de fer constar que si estàvem disposats a dir que no, no era perquè no ignoréssim que això està en contra de l'article 14 de la Constitució, quan es preveu que no hi poden haver discriminacions, entre d'altres raons per les raons de sexe, i també perquè no ignoréssim —i no ignorem— el fet que és claríssim que l'article 8.2 de l'Estatut també està contra aquesta situació. Evidentment el que ens guiava a nosaltres, eren unes raons molt diferents i que ara els vaig a exposar.

I és el principi clar que té el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya que derogant, solament, no s'assolia tot el que s'havia d'assolir. Esquerra Republicana de Catalunya, el 14 de juny de l'any 1934, va fer aprovar en aquesta mateixa sala, la derogació d'aquestes dues lleis que llavors es mencionaven pel seu nom romà. Ara bé, simultàniament a aquesta derogació es va aprovar també una llei sobre l'estat dels consorts en el matrimoni i sobre els drets i deures que tenia la societat conjugal i sobre el dret que podia tenir la dona. O sigui que nosaltres, per principi, estem contra tota derogació que no representi omplir aquest buit; i m'explicaré, perquè si es prenen la molèstia de mirar la *Compilación* veuran que en la Disposició Addicional Final —de les finals— es diu ben clarament que quan no hi hagi dret aplicable, immediatament s'aplicarà el Codi Civil.

No és que tinguem res contra el Codi Civil, però creiem que s'han de legislar també lleis noves en català i s'han d'omplir aquests buits. En conseqüència, aquesta és una de les motivacions més grans que tenim.

Ara bé, aquí també s'ha fet esment per un dels companys que m'han precedit, del fet que el dret és important, és importantíssim. Jo crec que sí que és importantíssim i permetin-me que faci una petita evocació històrica. No sóc donat a fer evocacions històriques, però només voldria fer notar a aquesta Cambra que a l'any 1714, quan Catalunya va perdre —va ser derrotada, però no va ser vençuda, aquesta és una opinió personal—, a Catalunya se li va prendre tot el que representava el Dret Públic, tot el Dret Administratiu, tot el Dret Fiscal, se li va prendre tot el que podia tenir; se li va prendre gran part de la seva cultura que va ser relegada als llocs més baixos de la realitat nacional catalana. No se li va arrabassar la llengua perquè no podien, perquè era una cosa d'ús més general que ara, ni se li van arrabassar els costums; i se li va respectar no-

més una petita parcel·la jurídica, que va ser la del Dret Privat.

Immediatament després d'això podem contemplar —si anem seguint una mica la història— que es va anar lluitant perquè aquesta petita parcel·la també desaparegués, i així ens trobem que el rei Carles III acaba de treure part de les prerrogatives que hi havia. Ens trobem a finals del segle XVIII amb una llei sobre el notariat que també ataca per aquí, i ens trobem, a partir de la Constitució de Cadis de l'any 1812, amb un esforç que es fa des del centre per unificar totes les lleis de l'Estat i perquè desaparegui absolutament i radical el Dret privat català. Això provoca una lluita constant fins el temps de Duran i Bas, que és la persona que precisament planta cara i aconsegueix que en el Codi Civil es promulgui l'article 12 que manté amb integritat el nostre Dret. Ara bé, amb l'advertència que aquest Dret no es pot modificar, no es pot augmentar, ni es pot fer res, i amb l'esperança que es faci un apèndix.

I així va continuant, va continuant, fins que hem arribat a aquest moment i nosaltres, el Grup d'Esquerra Republicana, coincidim bastant amb les paraules que va dir l'Honorable Conseller a la Comissió de Justícia. Senyores i senyors Diputats, som partidaris que aquest Dret es torni a vitalitzar i torni a créixer i perquè es faci un vertader Codi que sigui el Codi Civil privat de Catalunya. I això és important perquè molta gent parla de la llengua, jo sóc un gran defensor de la llengua; parla de la cultura, jo sóc un gran defensor de la cultura; però el Dret també és cultura i tinguin present una cosa: si Catalunya és diferent també és gràcies a aquest Dret privat. Si Catalunya té unes explotacions agràries fins ara fa poc no abandonades, que no eren ni minifundi ni latifundi, i que permetien una divisió equitativa de la terra i una acumulació de capital que després va poder fer el salt a la indústria, si Catalunya és Catalunya és gràcies a aquest Dret privat, o sigui que és importantíssim que no el perdem de vista.

Sent una cosa tan important, jo també sóc —i amb això tanco— partidari que no pot ser obra d'una sola persona. No pot ser obra d'un sol Grup, els tractadistes, els juristes, som la gent que sempre hem hagut de treballar en equip; un codi, una llei, no pot ser obra d'una sola persona ni d'un Grup; sempre és partidista i, per tant, nosaltres, senyores i senyors Diputats, seguint la iniciativa que els companys de Centre han iniciat, estariem disposats a retirar les nostres iniciatives legals en pro que es fes una tasca de conjunt.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Tots els Grups parlamentaris han manifestat en aquest debat el seu desig d'arribar a un acord per a emprendre conjuntament la reforma del Dret civil català, cosa que implicaria, evidentment, la retirada de totes les proposicions de llei en tràmit i també —sembla— del Projecte de Llei presentat pel Govern.

Aleshores, amb aquestes condicions, com que el representant del Grup Centrista ha dit que si es podia arribar a aquest acord també retirarien la Proposició de Llei de la qual estava debatent-se la presa en consideració, considero que podem diferir fins a aquesta tarda el vot, per a veure si en l'entremig els Grups parlamentaris arriben,

conjuntament, a una formulació concreta del que sembla ésser el desig comú.

Abans de suspendre la sessió, voldria, però, informar els senyors i senyores Diputats que s'ha rebut al Parlament una comunicació de l'Excel·lentíssima Diputació de Girona, relativa a la transferència de serveis d'aquesta Diputació a la Generalitat, posant en aplicació la Llei aprovada per aquest Parlament. Com saben, no obstant, en aquests moments, aquesta aplicació ha quedat suspesa en virtut del recurs d'inconstitucionalitat.

Continuarem la sessió aquesta tarda, a les cinc.

Se suspèn la sessió.

(Se suspèn la sessió quan falten cinc minuts per a les dues del migdia.)

(La sessió es reprèn a un quart i cinc de sis de la tarda.)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Ha arribat a la Mesa una Proposició no de Llei que haurà de seguir la seva tramitació normal, que la Mesa entén que és el fruit de la transacció, de l'acord entre els diferents Grups, acord al qual tots ells havien manifestat la voluntat d'arribar, aquest matí, i que per tant, implicaria la retirada de la Proposició no de Llei, la presa en consideració de la qual estava en debat, i naturalment de les altres proposicions de llei també relatives a modificacions en la *Compilació del Dret Civil Català*. Jo voldria demanar, doncs, al Grup Centrista, si realment, vista aquesta Proposició no de Llei, retira la seva Proposició que estàvem debatent.

El Sr. CAPDEVILA *(de l'escó estant)*: Queda retirada, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Retirada, moltes gràcies. Aleshores, aquesta Proposició no de Llei presentada avui, com deia, seguirà el seu curs normal, és a dir, serà qualificada per la Mesa, publicada en el *Butlletí Oficial del Parlament*, i passarà davant del Ple en una de les properes sessions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els grups feixistes

Aleshores, passem al punt següent de l'ordre del dia que és la moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els grups feixistes, presentada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. En nom del Grup d'Esquerra Republicana, aquesta moció serà defensada per...?

El Sr. VICENS *(de l'escó estant)*: El senyor Casas-Salat.

El Sr. PRESIDENT: Pel Diputat senyor Casas-Salat. El senyor Casas-Salat té la paraula.

El Sr. CASAS-SALAT: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Novament em trobo aquí, en la seva presència, per tal de defensar la moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre grups feixistes. Perquè tots els presents aquí puguin tenir notícia exacta del que es tracta, donaré lectura en primer lloc a la moció: «El Parlament insta el Consell Executiu per tal que a través de la Junta de Seguretat reclami que es prenguin les

mesures necessàries per evitar l'acció violenta d'elements joves d'extrema dreta, que si persistia, crearia una greu situació d'efecte desestabilitzador per a la democràcia. El Parlament considera indispensable mantenir a Catalunya el clima de tolerància i convivència ciutadanes que fins avui hi impera.»

Tota moció, com saben vostès, sempre és filla d'una interpel·lació. Recordaran, doncs, que en el mes de febrer, jo mateix, i en nom del Grup d'Esquerra Republicana vaig adreçar-me a l'Honorable Conseller de Governació, fent-li una sèrie de preguntes en relació amb uns fets molt concrets que havien ocorregut aquí a Barcelona. Es tractava d'unes agressions que s'havien donat a la Facultat de Dret i de les quals, doncs, havien estat principals víctimes alguns estudiants, davant de la passivitat que havien observat algunes forces de l'ordre públic. Recordo molt bé que vaig dir-li a l'Honorable senyor Conseller, li vaig fer notar l'existència d'aquestes anomalies, i també vaig invocar una altra situació que estàvem patint en aquell moment; es tractava, ni més ni menys, del que estava succeint a la vila de Sant Celoni, en la qual hi havia hagut un desbordament de l'autoritat, i que l'alcaldeessa es trobava impotent davant una sèrie de situacions.

L'Honorable Conseller de Governació, amb la bonhomia que el caracteritza, va pujar aquí a l'estrada i em va contestar d'una forma que quasi em va desarmar. En primer lloc va fer el pitjor que es pot fer amb una persona, que és donar-li la raó. Em va dir que totalment d'acord amb tot el que ha dit el senyor Diputat. I en segon lloc em va dir que es prendrien les mides necessàries i absolutament necessàries i que s'instaria a tots els graus i tota la gent; i després em va fer notar també amb tota la bondat que li és característica, que tal vegada jo havia exagerat una mica la nota.

Malauradament, un no és profeta, però això passava el 19 de febrer d'aquest any, i el dia 23 del mateix mes, vostè recordarà que el Tinent Coronel Tejero irrompia en un hemicicle una mica més gran que aquest, i a cops de pistola imposava una situació crítica per a la democràcia i per a la llibertat. Simultàniament, mentre passaven aquestes situacions a Madrid, aquí a Barcelona jo tinc notícia que es van reunir una sèrie de persones que es preparaven per assaltar el poder o per fer el que fos. I en moltes viles de Catalunya, segons m'han dit, també es reunien conciliàbuls, i es preparava gent per procedir en conseqüència. Jo no vull fer un pronòstic sobre el que hauria passat, suposo que tots els qui estem aquí ho sabem: no hauria quedat res d'aquest Parlament, i la situació personal de cada un de nosaltres, en diferent graduació, hauria estat perjudicada. Evidentment, no tindria més transcendència la cosa si no passés d'aquí, però és que amb posterioritat a això, s'ha anat notant un cert increment d'aquest tipus de situacions; o sigui, jo només voldria citar de memòria l'agressió que s'ha fet a dos locals de Convergència Democràtica de Catalunya, un al carrer Enric Granados, segons m'han dit, i un altre al carrer Astúries, en el qual van ser agredides dues senyores que hi havia i que exercien tasques, suposo, administratives.

També voldria recordar que nosaltres, sense anar més lluny, el dia primer d'abril vam ser objecte d'una agressió, en un local d'Esquerra Republicana de Catalunya situat

en el Passeig de Gràcia, molt proper al carrer Provença. Van ser... no va haver-hi agressió, perquè va haver-hi temps de tancar la porta, però es van produir fins i tot impactes de bala, segons sembla. I aquesta situació també s'ha repetit al carrer València, en el local d'Unió Democràtica de Catalunya, o sigui que, malauradament, i sentint-ho molt, Honorable senyor Conseller, aquestes situacions es van provocant i segueixen existint. I és clar, davant d'aquesta situació, el Parlament de Catalunya no en pot restar completament separat. I això ens dona una mica la raó en el fet d'haver presentat nosaltres aquesta moció. També hi ha hagut una altra agressió, que me la descuidava, a un parent proper del nostre President, el qual va ser agredit a Pedralbes. O sigui, que podríem anar sumant. Jo crec que si es tractés de fer una estadística, això ens seria molt fàcil, però un, que només és home de lleis i no és home d'estadístiques, creu que amb els brots ja n'hi ha prou i que no cal aprofundir-ho més. Ens trobem davant d'una realitat donada a la violència, i que cal que tinguem molt present perquè, si no, pot dur conseqüències que serien nefastes.

Que aquesta moció interessa els senyors i senyores Diputats aquí presents, és una cosa que és inqüestionable. Només puc dir que tots els Grups hi han presentat esmenes. Esquerra Republicana de Catalunya està d'acord a acollir quasi totes les esmenes que hi han estat presentades. Per exemple, començarem per ordre de menor a major, i començarem per parlar del Partit Socialista de Catalunya, que juntament amb el Partit Socialista Unificat de Catalunya, ha presentat una esmena demanant que s'hi tregui la paraula «joves». Jo em sento obligat a demanar-ne en nom del meu Grup excuses, perquè realment és un lapsus que vam tenir nosaltres en redactar la moció, però és un vici d'origen. Pensin els senyors i les senyores Diputats que això va néixer precisament pel fet que havien estat uns joves que s'havien vingut a queixar a nosaltres, i semblava que també els agressors eren joves. Ara bé, jo estic convençut que els agressors no són solament joves. O sigui, que tant al Partit Socialista Unificat de Catalunya com al Partit Socialista de Catalunya se'ls ha donat perfectament la supressió de la paraula «joves».

En segon lloc, ens trobem amb un altre grup d'esmenes, o amb una esmena, que ens presenta el Grup parlamentari de Centristes de Catalunya. Centristes de Catalunya voldria que només se centrés la qüestió en grups extremistes de forma indiscriminada. Nosaltres, vist l'origen que té tot el que ha succeït i vista la preeminència que tenen les bandes o les organitzacions feixistes, no acollim aquesta esmena en la seva totalitat. Ara bé, vull remarcar que, en donar acolliment a les esmenes que ha presentat el Grup de Convergència i Unió, de fet acceptem el seu criteri.

Convergència i Unió presenta un escrit en el qual hi ha, de fet, tres esmenes. La primera diu que «el Consell Executiu, a través de la Junta de Seguretat, reclami al Govern de l'Estat les mesures necessàries per a evitar l'acció violenta d'elements o bandes organitzades d'extrema dreta o de qualsevol altre signe de tendència política que si persistien, etc.» O sigui, aquí, de fet, hi ha tres esmenes. La primera és que el Parlament reclami al Consell Executiu que, a través de la Junta de Seguretat, reclami del Govern de l'Estat. Aquesta primera esmena, nosaltres no l'acollim

perquè considerem que, de fet, s'ha de reclamar de tothom que tingui alguna autoritat política per a poder fer cara a la situació. Evidentment, en primer lloc, serà el Govern de l'Estat, però totes les instàncies han de ser alertades davant d'aquesta situació. En segon lloc, ens trobem que ens demana que hi posem «per evitar l'acció violenta d'elements o bandes organitzades d'extrema dreta». Perfectament d'acord. «Bandes organitzades» també és un criteri que nosaltres havíem deixat de banda, almenys en l'escrit, però que admetem plenament. «D'extrema dreta o de qualsevol altre signe o tendència política...», nosaltres no tenim cap inconvenient de considerar la violència com a perjudicial en el moment polític actual, i, en conseqüència, estem disposats a acollir tot això.

Ara, per no cansar més les senyores i els senyors Diputats, podria donar lectura a la moció de la forma com queda redactada després d'acollir això. Però abans que res voldria cridar l'atenció de tots vostès sobre la necessitat de votar aquesta moció. Estem en un moment difícil, i no ens ha de fer por donar la cara i manifestar el que realment creiem. Hem de pensar que no ens ha de fer por saber que plantem cara als feixistes o als qui no són feixistes, però hem de saber dir-ho i hem de dir la veritat. Perquè tota aquella gent que s'autoelegeix i que considera que no té altre argument que la força i que es posa com a manifestadora o com a definidora del que és el bé i el mal és contrària a la Constitució, i això és una cosa que és molt de moda, com hem dit, i en aquests moments també pot ser acollida.

I ara, per acabar, i no cansar més ses senyories, donaré lectura a la moció tal com ha quedat redactada perquè, si la volen votar i volen atendre el prec que els fa aquest Diputat, ho facin. El text de la moció quedaria així: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu per tal que, a través de la Junta de Seguretat, reclami que es prenguin les mesures necessàries per a evitar l'acció violenta d'elements o bandes organitzades d'extrema dreta o de qualsevol altre signe o tendència política, que si persistien crearia una greu situació d'efecte desestabilitzador per a la democràcia. El Parlament considera indispensable mantenir a Catalunya el clima de tolerància i convivència ciutadanes que fins avui hi impera.» Em fa l'efecte que el text és prou explícit perquè el puguin entendre.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, a mi em sembla que hi ha un error gramatical, no?

El Sr. CASAS-SALAT: És possible.

El Sr. PRESIDENT: Es refereix a l'acció violenta, i, per tant, cal dir «si persistia», i no «si persistien», perquè ha de ser en singular. «L'acció violenta... que, si persistia...»

El Sr. CASAS-SALAT: Aquí diu «si persistien».

El Sr. PRESIDENT: Ja, ja, però em sembla que això és un error, perquè, si no, podria semblar que es referia a les bandes, quan s'ha de referir a l'acció violenta.

El Sr. CASAS-SALAT: Té raó el senyor President.

(El senyor Martín i Toval demana la paraula.)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Martín?

El Sr. MARTÍN I TOVAL (de l'escó estant): Demanaria la paraula per una qüestió d'ordre, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Per saber, senyor President, si encara hi haurà ocasió, d'acord amb l'article 130

del Reglament, que remet a l'article 125.3 del Reglament, que els altres Grups que han dit alguna cosa sobre el tema puguin parlar-ne.

El Sr. PRESIDENT: Evidentment.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: És que tinc la impressió que el senyor Casas-Salat ha tancat el circuit...

El Sr. PRESIDENT: No, jo crec que el senyor Casas-Salat ja s'ha anticipat, perquè, com que les esmenes es presenten per escrit, ell les coneixia. Però no obstant això, és evident, que d'acord amb l'article 130, tots el Grups esmenants tenen dret a la paraula, i fins i tot els que no haguessin presentat esmenes, però en aquest cas tots n'han presentades. És evident.

El Sr. CASAS-SALAT: Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom dels Grups esmenants, té la paraula..., el Grup Socialista? (Pausa.) Sí. El senyor Alavedra?

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, perdonin que un altre cop —i particularment el senyor President, perdoni— hagi hagut de plantejar una qüestió d'ordre, però és que, efectivament, serà molt difícil fer un debat si el debat és prèviament sintetitzat pel Diputat que ha iniciat el procés de debat en presentar la moció consegüent a la interpellació.

El nostre Grup, comptant amb la deferència del senyor President, de bell antuvi, vol, naturalment, defensar la seva esmena, i, si m'ho permet el senyor President, fer algunes consideracions procedimentals, que puc fer ara sintèticament en aquesta intervenció de defensa de la nostra esmena o bé en una altra qüestió d'ordre, si és que el senyor President no m'ho permet fer ara.

El Sr. PRESIDENT: No hi ha cap inconvenient, senyor Martín, que l'utilitzi.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Molt bé, moltes gràcies, senyor President. Llavors, és obvi que la nostra esmena no és necessari que sigui defensada. El senyor Casas-Salat ja ho ha dit. Dissortadament, això de les bandes terroristes d'extrema dreta, i ara s'hi introdueixen com al marge de la interpellació també les que no siguin d'extrema dreta, totes, tenint elements joves o elements no tan joves, bé perquè siguin infants o més infants o menys, encara de menys edat o de més edat... i per tant cal parlar només del fet objectiu. Per tant, la nostra esmena està defensada.

Jo, el que voldria posar a la consideració de la Cambra i dels senyors Diputats és que al nostre Grup estem absolutament d'acord amb el contingut de la moció originària del Grup d'Esquerra Republicana, amb aquest esmenat, perquè és lògic de generalitzar a tots els elements d'extrema dreta. Hi estem absolutament d'acord, i fins i tot —si cal, ja ho explicariem en el moment procedimental oportú—, fins i tot d'acord amb afegitons que, com ja se'ns ha anunciat, el Grup autor de la moció accepta d'altres esmenes o esmenes d'altres Grups. També d'acord amb això, i ja explicariem els perquè, però creiem que no és el moment procedimental oportú de fer-ho ara. El que creiem és que el nostre Reglament conté unes fórmules..., que jo no vull, ni el meu Grup no vol, de cap manera, aparèixer com el defensor del Reglament. El nostre Grup té l'honor de proclamar, perquè és així, i ho fa sempre així, que ho són el senyor President, el Molt Honorable senyor President del

Parlament, i la Mesa del Parlament. Però el fet és que, al nostre entendre, i ho posem a la consideració de la Mesa, les esmenes presentades, o part de les esmenes presentades pels Grups de Centristes de Catalunya i de Convergència i Unió, són incongruents amb la interpellació i amb la moció conseqüent.

Per què diem això? Diem això perquè aquí es va plantejar al seu moment, en funció d'uns fets concrets i determinats que el senyor Casas-Salat ens va il·lustrar i va il·lustrar al senyor Conseller —la bonhomia del qual ha proclamat el senyor Casas-Salat—, d'uns fets concrets que creiem raó d'un atac davant dels feixistes, a la Universitat de Barcelona, com a conseqüència d'això, es fa una moció —congruent, al nostre entendre, clarament, amb la interpellació— parlant de les bandes feixistes. Llavors, l'article 125.2 del Reglament diu: «El Grup interpellant, el Diputat signant de la moció... presentar una moció», que «la moció un cop acceptada per la Mesa i considerada congruent» —element nou que s'introdueix al Reglament a l'hora de determinar l'admissibilitat o no d'un escrit per la Mesa; en aquest cas ha de ser congruent amb la interpellació— «s'inclourà en l'ordre del dia» i «podrà ser objecte d'esmenes», i llavors sembla que aquestes esmenes podrien acabar fent incongruent el que s'exigeix per a la moció. De manera que la moció, que és l'element principal del procediment, té un requisit: que no ha de ser incongruent amb la interpellació, però els elements auxiliars, que són les esmenes, ja no tenen aquest requisit, sembla, segons la decisió de la Mesa en relació amb l'admissibilitat de les esmenes.

Llavors, nosaltres posem en dubte això i diem: si la moció ha de tenir el requisit de ser congruent, requisit explícit —article 125.2 del Reglament—, amb la interpellació perquè sigui admesa per la Mesa, més encara han de ser congruents amb la moció i la interpellació les esmenes presentades. Llavors, si el tema són els grups feixistes, nosaltres, que proclamem la nostra voluntat, i ho hem fet reiterades vegades, de denunciar tota mena de violència, de terrorisme, i d'acció contra la democràcia, volem fer-ho, si us plau, en els moments procedimentals oportuns. I el que creiem és que aquest no és el moment procedimental oportú de fer-ho, encara que hi hagi Diputats que vulguin fer-ho ara.

I en funció d'això, i tenint en compte —i perdoni, senyor President, la citació de tants articles— l'article 26, apartat segon, del nostre Reglament, el nostre Grup parlamentari discrepa de la decisió de la Mesa d'admetre les esmenes, per incongruents, en la part que ho siguin, de Centristes de Catalunya i de Convergència i Unió, i com a conseqüència entenem que no han de ser votades en aquest moment, sens perjudici que puguin ser convertides en mocions, en proposicions no de llei perquè siguin votades al seu moment, al moment que calgui, però no en aquest moment procedimental, i demanem que la Mesa resolgui aquesta qüestió abans que es procedeixi a la definitiva votació d'aquest debat. En el cas que la Mesa mantingui la seva posició, la posició d'admissibilitat, nosaltres demanarem a la Mesa que ens permeti il·lustrar la nostra posició sobre el contingut d'aquestes esmenes que ara he defugit, perquè crec que hi ha el previ element procedimental del qual he fet esment.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Martín, senyors Diputats, —però m'adreço directament al senyor Martín en aquest cas, que és qui ha plantejat el problema—, la Mesa, interpretant literalment l'article 125, va considerar la moció primitiva, i la va considerar congruent. Aleshores, tenint en compte que el temps de presentació d'esmenes és fins a sis hores abans de començar aquesta, és a dir, que deixa un termini curtíssim, i tenint en compte també que en ocasió d'interpellacions anteriors mai cap Grup no havia plantejat el problema que la Mesa hagués d'examinar la congruència de les esmenes, vam interpretar tàcitament, tàcitament, el Reglament, en el sentit que aquesta congruència de les esmenes, en tot cas, a qui corresponia d'apreciar-la era al Grup interpellant, si realment era congruent amb el seu text, que la Mesa considerava congruent amb la interpellació. I, d'acord amb això, la Mesa no ha examinat, ni, per tant, s'ha pronunciat sobre la congruència de les esmenes.

Si jo ho comprenc bé, el senyor Martín, ara, realment, verbalment, es refereix a l'article 26.2 i, per tant, demana un pronunciament explícit de la Mesa sobre aquest punt. En aquest cas, no tindriem altra solució que interrompre la sessió i fer una reunió de la Mesa, la qual dictaminaria, primer sobre la interpretació de l'article 125, de la necessitat de considerar la congruència de les esmenes i, si la decisió fos en el sentit que ha manifestat el senyor Martín, evidentment, aleshores hauria de pronunciar-se sobre la congruència de les diferents esmenes presentades. De manera que si el senyor Martín, realment, manté el seu punt de vista, aleshores, jo, respectuós del Reglament, suspendré la sessió i la Mesa es reunirà immediatament per a considerar la qüestió.

Senyor Martín?

El Sr. MARTÍN I TOVAL (*de l'escó estant*): Senyor President, des de l'escó, nosaltres hem volgut manifestar la nostra preocupació sobre un procediment, al nostre entendre, no clarament plantejat, per tal com l'article 26, apartat 1, punt quart, diu que correspon a la Mesa qualificar els escrits i els documents d'indole parlamentària, així com declarar-ne l'admissibilitat i la no admissibilitat i això, en aquest cas, sembla que, pel que ens ha dit el senyor President, no s'ha fet i s'ha deixat que ho faci el Grup interpellant...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Martín, és evident que no s'ha fet —jo acabo de dir-ho—, però això, aquest article, és molt general; per exemple, la Mesa tampoc no ha qualificat mai les esmenes a projectes i proposicions de llei i, a més a més, en molts d'altres casos, aquí mateix, hem acceptat a tràmit, per exemple, esmenes transaccionals que, literalment, haurien necessitat una interrupció de la sessió perquè la Mesa les qualificués, és a dir, la Mesa ha interpretat el Reglament en un sentit ampli i flexible. A la lletra el senyor Martín potser té raó, però fixi's —amb l'aplicació a la lletra del Reglament— en la rigidesa que introduiria en els debats, perquè ens obligaria, en diverses ocasions —com que la interpretació, la qualificació l'ha de fer la Mesa conjuntament—, ens obligaria a interrupcions de sessió a cada moment. Aleshores, hem seguit aquest procediment. Si el senyor Martín insisteix —jo he dit que amb molt de gust, perquè vull que no quedi en l'ànim dels se-

nyors Diputats la menor reserva sobre el compliment del Reglament— interrompriem la sessió. Però vull dir el precedent que no ho hem fet aquesta vegada; és que no ho hem fet mai, i el senyor Martín, fins ara —que ha estat tan escrupolós en el respecte del Reglament— no s'havia queixat encara.

El Sr. MARTÍN I TOVAL (*de l'escó estant*): Senyor President, no tan escrupolós com el senyor President. De tota manera, voldria dir-li, senyor President, que no he plantejat cap mena de, diguem-ne —si es vol, per part del senyor President— crítica a l'actuació de la Mesa; de cap manera. He plantejat, simplement, que, al meu entendre, aquestes esmenes eren incongruents amb la interpellació, i si la moció ha de reunir el requisit de congruència, encara més l'han de reunir les esmenes a la moció. Llavors, només demano, senyor President, que la Mesa decideixi sobre la qüestió i això és qüestió, segurament, d'un, dos minuts i no d'una paralització de la sessió parlamentària.

(*El Sr. Ribó demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Ribó, però només per a centrar-se sobre la qüestió que ara estem debatent.

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Una qüestió d'ordre. Nosaltres donàrem suport a la petició del Grup Socialista que la Mesa decidís sobre aquest tema de congruència.

(*El Sr. Capdevila demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Capdevila?

El Sr. CAPDEVILA (*de l'escó estant*): Senyor President, gràcies. En primer terme, dues observacions. La primera, aclarir en tot cas que congruència no vol dir que s'ajusti amb un tot i que faci referència puntual, exacta, matemàtica als fets que motiven la interpellació; congruent vol dir que guardi una certa relació, que no s'aparti, que no parlem, doncs, si estem parlant d'uns fets violents, d'una tempesta d'alta muntanya —que seria absolutament incongruent amb el tema, per absurd— però, d'altra banda, voldria fer recordar, al senyor President, que em sembla molt estrany que en ple debat sobre una interpellació hi hagi lloc per a una qüestió d'ordre d'aquesta naturalesa. D'altra banda, no crec que hagi de constar, necessàriament, en cap acta certificada per un Secretari de la Mesa, i considero que és absolutament anòmal que en ple debat es plantegi una qüestió d'ordre d'aquesta naturalesa i la Mesa hagi d'aixecar-se i deliberar sobre aquesta qüestió. En tot cas, i no havent-hi previst al Reglament una qüestió d'aquesta naturalesa, jo apel·laria a la pura lògica d'un debat parlamentari per no interrompre aquest debat i continuar.

Senyor President, gràcies.

(*El Sr. Alavedra demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Alavedra?

El Sr. ALAVEDRA (*de l'escó estant*): Senyor President, en virtut del 125.2, nosaltres creiem —com ha fet la interpretació el senyor President— que és la moció que ha de ser congruent amb la interpellació i així ho ha dictaminat la Mesa. Respecte a les esmenes a la moció, l'article 125 remet a l'article 130, que diu que se sotmetrà a votació la proposició no de llei —en aquest cas, equiparable amb moció— amb les esmenes acceptades pel proponent. Per tant, la moció és congruent amb la interpellació i, les esmenes, les accepta o no el Grup que presenta la moció.

D'altra banda, jo voldria dir que creia que el Grup, que el senyor Martín i Toval, en la seva intervenció ha fet una defensa d'esmena molt poc congruent, perquè, realment, si volia posar en discussió una decisió de la Mesa, el que havia de fer és utilitzar el procediment de l'article 26.2, com ha indicat el senyor President. D'altra banda, voldria dir que la congruència, en tot cas, no fa referència a un tema concret, com ha dit el senyor Capdevila, sinó que, en aquest cas, es parlava del terrorisme en general i d'un terrorisme particular i l'esmena recull el terrorisme particular i fa ampliació al terrorisme en general.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, jo penso que, a part de si el Grup d'Esquerra Republicana vol dir alguna cosa sobre aquesta qüestió, els Grups s'han expressat i, aleshores, ja, l'única cosa que procedeix és una interrupció de la sessió durant deu minuts, a fi que la Mesa pugui deliberar.

Se suspèn la sessió.

(*La sessió se suspèn a tres quarts i set minuts de sis i es reprèn a dos quarts i cinc minuts de set de la tarda.*)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. La Mesa ha examinat la requesta exposada verbalment pel senyor Martín en nom del Grup Socialista, i ha decidit interpretar el Reglament en el sentit del que diu literalment l'article 125, és a dir, que no és necessària la qualificació de congruència de les esmenes presentades a la moció resultant d'una interpellació. La Mesa adreçarà al Grup Socialista, d'acord amb l'article 26.2, un escrit on aquesta resolució serà motivada.

Continuem doncs, el debat, i tenen la possibilitat d'intervenir-hi, d'acord amb l'article 130 del Reglament, els altres Grups esmenants, que són tots els altres Grups de la Cambra que encara no han participat en el debat. No sé exactament l'ordre en què han estat demanades les paraules, però, en fi, com que suposo que això no és important, tinc anotat aquí el senyor Capdevila, en nom del Grup Centrista.

El Sr. CAPDEVILA (*de l'escó estant*): El senyor Luna.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Luna. El senyor Agustín Luna.

El Sr. LUNA: Muy Honorable señor Presidente del Parlamento, señoras Diputadas, señores Diputados, nuestra enmienda de modificación presentada a la moción subsiguiente al debate sobre la interpellación al Consell Executiu del Grupo de Esquerra Republicana, sobre grupos fascistas, y puesta hoy a discusión en el Pleno del Parlamento por el mismo Grupo de Esquerra Republicana, tenía únicamente el sentido de substituir las palabras «de elementos jóvenes de extrema derecha» por «elementos extremistas», porque en lo demás, en el sentido fundamental de la moción, estábamos absolutamente de acuerdo, salvo quizá en la sustitución de la palabra «jóvenes», que en nuestra enmienda se evitaba. Nuestra enmienda era absolutamente congruente, por cuanto dentro de la extrema derecha se encuentran también todos los extremistas, o todos los extremistas comprenden también a los de extrema derecha. Pero, desgraciadamente, ocurre —y en este sentido va nuestra enmienda— que la violencia y la intolerancia, los dos más graves males que pueden ir contra la democracia, viven tanto de un extremo como de otro. Hoy mismo, desgraciadamente, tenemos la noticia de un aten-

tado muy grave, que atenta directamente contra la democracia, y nuestro Grupo pensaba que superando la ocasión concreta —bien desgraciada, por cierto, del ataque a la Facultad de Derecho de la Universidad de Barcelona—, podía hacerse una moción que en su contenido final reflejase esta cuestión desde el punto de vista integrador de todas las violencias y de todas las intolerancias, para rechazarlas, cualquiera que fuera el lugar de donde venían. Por otra parte, por otra parte, después de esta interrupción —que nosotros hubiéramos querido que se hubiera podido evitar en lo posible, dado el contenido fuertemente político que tiene esta moción, que tiene además un gran sentido moral acerca de la defensa de la democracia, y de la atención de este Parlamento contra cualquier acción que por intolerancia o por violencia vaya contra la democracia—, creemos que podemos estar totalmente conformes y absolutamente satisfechos, en tanto en cuanto el Grupo proponente de la moción ha asumido, bien es cierto que de una manera implícita, el sentido de nuestra moción. Decía que nuestra enmienda, perdón, tenía una significación muy concreta, era una pequeña modificación, pero queríamos hacerlo así, solamente en este sentido tan concreto, porque en el fondo estábamos totalmente de acuerdo, y, por otra parte, remontándonos sobre los hechos gravísimos y tristes que ocasionaban la moción, queríamos que el Parlamento manifestase claramente su actitud contraria a esta violencia y a esta intolerancia de cualquier lugar de donde viniese.

Muchas gracias, señor Presidente; muchas gracias, señoras Diputadas y señores Diputados.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup del Partit Socialista Unificat, té la paraula el senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, nosaltres havíem presentat una esmena, en una línia constructiva, per suprimir l'esment restrictiu i insuficient, al nostre entendre, dels joves. Així ha estat recollit per part del Grup proponent. Nosaltres creiem que la moció en si és oportuna, és necessària, quan vivim tots sota una pressió psicològica i fàctica d'amenaques a la democràcia, i és necessari que les institucions de la Generalitat surtin, amb claredat, en defensa de les institucions democràtiques. Fa pocs minuts, s'ha fet esment des d'aquesta tribuna de la mort d'un membre de les forces d'ordre públic a Euskadi; fa uns minuts més, aquest esdeveniment era objecte de comentaris per part dels Diputats i altres ciutadans presents en aquesta Cambra. Nosaltres volem deixar molt clara la nostra enèrgica condemna de tota violència en el joc polític i especialment la nostra enèrgica condemna del terrorisme com un dels factors més incisius en un procés de desestabilització. Ens hem pronunciat constantment per la lluita enèrgica contra el terrorisme, lluita que no ha de comportar mai una retallada de les llibertats democràtiques dels ciutadans, ans al contrari, ha de comportar una defensa de les institucions democràtiques i de tots els ciutadans que els donen suport, en contra d'aquells que, per mitjans violents, volen canviar un ordre establert.

Nosaltres creiem que aquest Parlament, en aquest sentit —i ens reca dir-ho encara que sigui suaument—, potser encara no ha fet seu un plantejament enèrgic de condemna del terrorisme. Podem dir, amb una certa referència, que

ja l'any 1978 vàrem propugnar, com a partit polític, una manifestació ciutadana en contra del terrorisme. Ara bé, per coherència reglamentària, argumentada abans, ara per claredat parlamentària i política, creiem que la moció s'hauria d'haver centrat, com ho feia la interpellació, en l'actuació de les bandes feixistes, en el que se'n diu normalment, amb un eufemisme, els grups incontrolats malgrat que a la mateixa interpellació ja es feia esment que aquests grups incontrolats de vegades tenen noms i cognoms, i actuen davant la impassibilitat d'aquells que podrien posar fi a la seva actuació.

Nosaltres creiem que a partir d'aquests fets concrets que són citats a la interpellació —els esdeveniments a la Facultat de Dret—, però a partir d'altres esdeveniments, com són els que succeïren a Catalunya la nit del 23 de febrer, a Rubí, a Santa Coloma de Gramenet, a Gavà, on, per exemple, s'observà la presència uniformada de bandes feixistes al carrer, amb actuació impune altra vegada, que hi ha unes bandes perfectament controlades que actuen com assenyala la interpellació, que actuen en nom del feixisme. Nosaltres creiem que cal que aquest Parlament condemni enèrgicament tot fenomen feixista, tota forma autoritària en el joc polític. Nosaltres creiem que seria bo que agaféssim de nou un compromís unitari de lluita contra el feixisme, en defensa de la llibertat, per revifar amb tota la força que poguéssim en el si del nostre poble aquest sentiment tan profundament democràtic que és el del rebuig del feixisme. En aquest sentit, creiem que és bo que al final de la moció es digui que el Parlament considera indispensable mantenir a Catalunya el clima de tolerància i convivència ciutadanes que fins avui hi impera. És bo en un sentit protector, perquè esclareix, davant de l'opinió pública, arreu de l'Estat espanyol, i davant de determinats recels que darrerament s'intensifiquen sobre l'autonomia de Catalunya, quin és l'afany de les forces parlamentàries de Catalunya per continuar, eixamplar i consolidar aquest sentit de convivència. I és bo perquè crea i reproduceix un exemple arreu de l'Estat espanyol de com una comunitat autònoma pot viure amb una convivència cívica, desenvolupant els mecanismes de la Constitució i de l'Estatut.

Nosaltres creiem que, per aquesta mateixa claredat política, hauria estat millor fer una moció monogràfica sobre el tema de la interpellació, l'actuació de les bandes feixistes. De tota manera, demanem als efectes de votació, ja que ens ha estat llegit el text complet de la moció, que es facin dues votacions separades, que es faci separatament la votació de l'incís que parla de «qualsevol altre signe o tendència política».

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Ainaud de Lasarte.

El Sr. AINAUD: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup, que ha mantingut sempre una posició inequívoca de condemna del terrorisme i de la violència, vinguessin d'on vinguessin, però que sobretot ha mantingut una posició a favor de la democràcia i de la convivència a Catalunya —perquè creiem més importants els actes positius, els actes afirmatius, els actes que defensen alguna cosa, més que no pas els que es limiten a atacar o a ser «antis» d'alguna cosa, i sobretot en aquells mo-

ments en què nosaltres, com a Grup i com a coalició, hem estat atacats directament per aquestes bandes, com ha recordat molt bé el Diputat senyor Casas-Salat—, nosaltres vam preferir que es condemnessin inequívocament el terrorisme i la violència, vinguessin d'on vinguessin. Perquè de vegades ens hem acostumat massa a actuar d'una manera reaccionària, que només actuem quan ens passa alguna cosa i que, en canvi, no preveiem el que pot venir. Nosaltres vam creure que era molt important tenir presents fets que de vegades poden semblar accidentals o poc importants, com la presència d'uns noiets que més o menys amenacen o agredeixen. Això és el germen, és la larva de coses molt més perilloses. I per això nosaltres vam creure que calia d'una manera, al nostre entendre congruent, que aquella proposta inicial que havia fet el Grup d'Esquerra Republicana fos ampliada a tota manifestació contrària a la democràcia i a la convivència.

Per això, nosaltres vam posar aquelles esmenes, la primera dels joves —tot i que ens va preocupar molt, ens va preocupar molt que fossin joves precisament els qui donessin motiu a aquesta moció—, perquè el fet que siguin joves vol dir que no són el residu d'una situació que creïem acabada i d'unes idees que creïem superades, sinó que això està renaixent, i això és un motiu d'alta preocupació, que siguin joves precisament qui ho fan. Però vam creure que no podíem puntualitzar massa i limitar-ho a uns joves o a una situació a la universitat, i que ho havíem d'ampliar a tots aquests fets que es donen, no solament a Barcelona, sinó a tots els altres llocs de Catalunya. Ja sé que de vegades això s'ha minimitzat, ja sabem que de vegades no hi hem volgut donar importància, però a la Cambra jo crec, senyores i senyors Diputats, que nosaltres hem de ser conscients que de vegades les grans coses que han passat en el nostre país han començat per petits incidents com aquests, i, per tant, més val que s'aturin des d'un bon començament.

Per això volíem també —tot i que després hem donat i donarem suport a la moció final, tal com ha quedat redactada— que no quedés en una declaració de bones intencions i res més. Nosaltres volíem que fos una mica concret. Per això demanàvem que es demanés, concretament aquí; nosaltres ho demanàvem al Govern de l'Estat. Ara bé, em sembla que a través de la Junta de Seguretat es poden fer les gestions necessàries perquè totes aquelles persones directament implicades o responsabilitzades puguin tenir la seva actuació. Per això, nosaltres hem cregut que valia la pena donar-hi aquest suport i li donarem.

També volia dir que nosaltres voldríem donar una especial força a aquesta moció. No creiem que sigui una moció com una de tantes que votem i després ens quedem tranquils. El que voldríem nosaltres és que les paraules finals de la moció, aquelles sobretot que insisteixen que el Parlament «consideri indispensable mantenir a Catalunya el clima de tolerància i convivència ciutadanes que fins avui hi impera», això es mantingui fins a les darreres conseqüències.

I dins de tot l'aspecte negatiu que pot tenir una moció que ha de condemnar aquestes coses, nosaltres creiem que hi ha un aspecte altament positiu, que és que davant d'una amenaça a la democràcia, a la convivència i a les llibertats

de Catalunya, això ens pot unir altra vegada a tots els Grups representats en aquesta Cambra en la condemna de la violència i en l'afermament de les institucions democràtiques.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, havent parlat ja tots els Grups d'aquesta Cambra, el senyor Secretari donarà lectura al text proposat pel Grup interpellant, i aleshores, d'acord amb la demanda formulada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, votarem primer el text sense l'incís sobre el qual el Grup parlamentari del PSU demana votació separada, i, aquest incís, el votarem tot seguit. Senyor Secretari...

El Sr. SECRETARI PRIMER: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu per tal que, a través de la Junta de Seguretat, reclami que es prenguin les mesures necessàries per a evitar l'acció violenta d'elements o bandes organitzades de l'extrema dreta o de qualsevol altre signe o tendència política, que, si persistia, crearia una greu situació d'efecte desestabilitzador per a la democràcia. El Parlament considera indispensable mantenir a Catalunya el clima de tolerància i convivència ciutadanes que fins avui hi impera.

El Sr. PRESIDENT: Bé, jo he proposat un sistema de votació. Però, evidentment, també té els seus inconvenients, el sistema proposat, i és que potser algun Grup podria tenir reserves de votar el text sense l'incís. De manera que jo proposaria potser de votar primer el text sense l'incís i després de votar..., no, tampoc, de votar el text amb l'incís i després de votar l'emlinació de l'incís. Em sembla que és la fórmula adequada, perquè, si no... Ja sé que procedimentalment potser pot semblar que no és la bona fórmula, però de l'altra manera és difícil de saber exactament un Grup què vota, perquè, potser per a algun Grup és indispensable que l'incís existeixi? *(Pausa.)* És que si realment el Parlament o algú fa objecció d'aquesta fórmula de votació, haurem d'aplicar l'article 130, que diu que es vota el text amb les esmenes acceptades pel proponent, i, per tant, en aquest cas no hi podria haver votació separada. Jo ho sento molt, però és que en aquest cas la votació separada és difícil. Jo proposo això: que sigui una rectificació que pogués fer eventualment la majoria d'eliminar un incís. Si no és així, no veig que sigui possible votar.

(El senyor Ribó demana la paraula.)

Senyor Ribó?

El Sr. RIBÓ *(de l'escó estant)*: Senyor President, tenim una curta tradició —perquè el Parlament tampoc no té llarga tradició en el seu funcionament— d'haver separat incisos de paràgrafs concrets en les votacions. Nosaltres creiem que en aquest cas són dos conceptes que han sortit en el curs del debat, clarament diferenciables. Per això demanem dues votacions separables. Considerem que un Grup pot votar la moció menys l'incís i després ratificar la moció amb el vot de l'incís, incorporant-hi tots dos conceptes. L'únic que demanem és la possibilitat d'un pronunciament separat sobre tots dos conceptes.

El Sr. PRESIDENT: Jo vaig a fer una proposta que em sembla que podria conciliar els dos aspectes, perquè, si no, realment suprimir unes paraules canvia en aquest cas el sentit per a la interpretació d'alguns Grups. Jo proposaria

d'eliminar tot el que ve després de «bandes organitzades».

(*El senyor Alavedra demana la paraula.*)

El senyor Alavedra?

El Sr. ALAVEDRA (*de l'escó estant*): Senyor President, en el tema de les mocions es diu que el Grup que la presenta ha d'acceptar les esmenes perquè precisament a través d'esmenes no es pugui desfigurar el sentit de la seva moció, i es dona al Grup que la presenta aquesta facultat. D'altra banda, l'article 131 és prou clar. I aleshores no crec que escaiguin massa interpretacions, quan diu el que deia precisament el Molt Honorable senyor President del Parlament: «Se sotmetrà a votació la proposició amb les esmenes acceptades pel proponent». Simplement, se sotmet a votació el conjunt, senyor President.

(*El senyor Capdevila demana la paraula.*)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Capdevila.

El Sr. CAPDEVILA (*de l'escó estant*): Senyor President, simplement per ratificar absolutament les paraules dites pel Portaveu de Convergència i Unió. Creiem que aquí no estem davant d'un punt i a part, no estem davant de paràgrafs que permetin una votació separada, ja que, d'alguna manera, si bé forma part d'un mateix article, pot tenir un tractament diferenciatiu i separable. I es pot ressentir un primer paràgraf si se suprimeix, per exemple, el segon. En aquest cas formen un tot. I aleshores en la interpretació donada pel senyor Macià Alavedra, hi estem absolutament d'acord. És a dir, que és el Grup proponent que, d'altra banda, ja ha dit quines eren les esmenes que recollia i ha fet fins i tot lectura de la seva moció amb la redacció definitiva, i té la seva paraula sobre aquest punt, d'acord amb l'article 130. Per tant, estariem d'acord que es votés conjuntament, tal com ha estat aprovat o acceptat pel Grup proponent.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Jo crec que hi hauria una possibilitat, que seria passar a votació el text suprimint-ne, no l'incís «de qualsevol altre signe o tendència política», sinó suprimint-ne «de l'extrema dreta o de qualsevol altre signe o tendència política». És a dir, un text que només parlaria d'elements o bandes organitzades, i després afegir-hi l'incís. Això seria possible. (*Pausa.*) En tot cas, el Grup interpel·lant potser és el que pot dir, a fi de comptes, si desitja que s'apliqui literalment l'article 130.

El Sr. VICENS (*de l'escó estant*): Senyor President, em sembla que no podem fer altra cosa, ens veiem obligats a complir el Reglament. El Grup que presenta la moció s'ha explicat, per veu del senyor Casas-Salat, dient que acceptava certes esmenes que havien estat presentades. En aquest sentit, hem presentat a la Mesa un text. Aquest és el text que nosaltres desitgem sotmetre a votació. És qüestió de la Mesa atendre, en tot cas, si és que hi ha possibilitats reglamentàries, la petició del senyor Ribó perquè es faci per fragments. Però nosaltres hem presentat únicament un text, assumint unes esmenes. Hem complert el Reglament. Una interpretació que vagi més enllà és de la responsabilitat exclusiva de la Mesa, tenint en compte que hi ha la petició d'un Grup parlamentari perquè hi hagi una votació separada.

El Sr. PRESIDENT: Bé, hi ha el precedent que en altres ocasions, en mocions o proposicions no de llei, s'han votat textos separats. Ara, evidentment, cal perquè es puguin

votar textos separats, com deia el senyor Capdevila, que hi hagi una diferenciació. Jo proposo eliminar tota referència al signe o tendència política de l'element que exerceix acció violenta, i aleshores fer una altra votació per a afegir-ho. És a dir, es podria votar el següent: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu per tal que, a través de la Junta de Seguretat, reclami que es prenguin les mesures necessàries per a evitar l'acció violenta d'elements o bandes organitzades, que, si persistia, crearia una greu situació». Si això satisfés el Grup del Partit Socialista Unificat, podríem procedir, primer, a votar el text i, després, a afegir-hi l'incís complet. Però, si no el satisfà, votarem el text tal com l'ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana.

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Nosaltres insistim que en el decurs del debat hi ha hagut argumentacions, i han estat el centre d'argumentacions, fins i tot de la interrupció de la sessió, dos conceptes diferents en la moció. De totes formes, davant dels problemes plantejats, considerem que la millor forma és la votació conjunta de la moció.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, d'acord. Doncs no hi ha problema, anem a votar el text tal com ha estat llegit pel senyor Secretari.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

El text de la moció queda aprovat per unanimitat dels presents.

El Sr. MARTÍN I TOVAL (*de l'escó estant*): Explicació de vot, senyor President. (*Rialles i remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Martín, normalment no, perquè cada Grup ha expressat la seva opinió. No obstant això, donat que aquesta qüestió ha portat ja tant d'enrenou i ens ha fet passar tant de temps, i donat que tots els Grups han reconegut la importància d'aquesta moció, excepcionalment acceptaria una explicació de vot, preguntant que fos al més curta possible i que si realment algun Grup no creu necessari fer-la, que s'abstingui de fer-la.

El Sr. MARTÍN I TOVAL (*de l'escó estant*): Senyor President, des de l'escó i agraït al senyor President que malgrat la «rumorologia» contrària, el senyor President hagi accedit a la meua petició.

Senyor President, només explicar el vot per una raó molt senzilla. Nosaltres avalàvem —encara que amb el silenci— la separació demanada, quant a la votació, pel Grup del PSUC i no hauríem canviat per això el nostre vot; nosaltres hauríem votat sí a tots dos incisos. Però creiem que és un mal precedent, senyor President, per al Parlament, el fet que, en una interpel·lació i moció, fets sobrevinguts o vulneracions sobrevingudes puguin produir modificacions en el fonament bàsic de la interpel·lació i la moció. Creiem que és un mal precedent, creiem que en el contingut totes dues opcions, l'opció de parlar de les bandes organitzades o no d'extrema dreta i de les d'altres tendències polítiques per nosaltres són clarament rebutjables i, per tant, haviem de votar i hem votat que sí al conjunt, i ho hauríem votat també si es votava separatament, però era bo, segurament, que s'hagués votat separatament, perquè quedés clar que, un era el tema original i un altre, sobrevingut.

Res més, senyor President.

(*El Sr. Ribó demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. Senyor Ribó?

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Molt breument, senyor President, nosaltres també volem manifestar davant la Cambra que la nostra intenció hauria estat votar positivament en les dues votacions. Nosaltres creiem que era congruent amb les argumentacions que hem fet en la nostra posició respecte a la moció. Ara, ens afegim a considerar que aquest tema ha estat mal resolt políticament, perquè la discussió ha tingut dues vessants molt diferenciades reglamentàriament i de procediment. Jo només vull recordar a aquesta Cambra que manta vegada hem tret l'incís de referència al Consell Executiu en la votació de mocions.

Res més, senyor President.

(*El Sr. Capdevila demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Bé... senyor Capdevila?

El Sr. CAPDEVILA (*de l'escó estant*): Perdó, senyor President, per fer ús de la paraula, però és que voldria sortir una mica al pas d'unes certes manifestacions i és en el sentit que som en presència no d'una pregunta, sinó d'una interpellació. Lògic: per això ha donat lloc a una moció. Interpellació que, d'altra banda, és sobre temes relatius o coses relatives a temes de política general. És evident que, encara que siguin temes de política general, parteix globalment d'uns fets determinats que per la seva naturalesa i menció poden ser fàcilment generalitzables i que arriben, quan el Grup interpellant no es troba satisfet o no se sent satisfet per la resposta que li dona el Consell Executiu, repeteixo, a una moció com ara aquest cas. Aleshores, és natural que partint d'aquella situació que per la seva pròpia naturalesa, repeteixo, és una qüestió de política, o que afecta la política general d'un Govern o Consell Executiu en aquest cas, es facin unes consideracions de caràcter global, consideracions de caràcter general. És perfectament congruent, i en aquests termes voldríem afirmar nosaltres que veiem absolutament congruent, no ja simplement la moció presentada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, sinó les esmenes presentades que el mateix Grup ha incorporat al seu text definitiu. Creiem, senyor President, que no hi ha dubte per la nostra part que això és així i pot ser així.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Jo voldria només indicar a les senyores i senyors Diputats que el fet de no haver acceptat en aquest cas una votació separada, no implica que no es pugui acceptar en d'altres casos.

Tot depèn del text i del fet que les dues versions siguin..., és a dir, les dues parts a votar siguin mútuament compatibles. Per indicar que això no sempre és així com era en aquest cas que no era així, els posaré un cas extrem: suposin una moció en la qual, en un cert moment, hi hagi una paraula negativa, «no», i que algú demani votar separatament el «no»; aleshores, evidentment, es voten dues coses que són oposades l'una a l'altra. És claríssim que no es pot votar separatament. I en aquest cas, encara que no fóssim en un cas tan extrem, era també clar que no es podia votar separatament, a judici de la presidència.

Bé, continuem amb l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'ús de la llengua catalana

Passem ara a la moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'ús de la llengua catalana, presentada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. En defensa de la moció, té la paraula el Diputat senyor Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Senyor President, senyories, intentant cenyir-me al Reglament d'aquesta Cambra, defensaré el text que figura en el *Butlletí Oficial del Parlament* del dia 21, referent a aquesta moció.

Avui ens permetem presentar a la consideració de tots vostès aquesta moció sobre l'ús de la llengua catalana per part dels organismes dependents de la Generalitat de Catalunya. Moció que ha estat fruit de la interpellació oral que des d'aquest mateix pòdium vam dirigir al Consell Executiu el passat dia 19 de febrer. La resposta que n'obtinguérem, per part de l'Honorable Conseller senyor Vidal i Gayolà, fou amable i plena de bones intencions, però també molt vaga i no gens concreta pel que fa a les mesures a prendre. Aquesta ha estat la causa que ens ha mogut a proposar a aquesta Cambra que vulgui fer seva la moció que proposem sobre l'ús de la llengua.

Creiem que cal prendre mesures concretes per impulsar fortament l'ús oficial del català dins la Generalitat. Mesures que si aquell passat 19 de febrer creïem vàlides, a causa d'uns fets que ens inquietaven i que ara m'estalviaré de tornar a citar, ara encara n'hi ha molts més, ja que l'ofensiva contra els drets de la nostra llengua —drets que ens són reconeguts per la Constitució i, més especialment, per l'Estatut d'Autonomia— no solament no para, sinó que s'accentua en el seu intent de retallar-nos-els i minimitzar-nos-els. Com a botó de mostra, les diverses declaracions que aquests últims temps han aparegut i que estan mereixent la repulsa i el rebuig per part de la gran majoria dels ciutadans. I també, aquests intents d'harmonització que, a la meua manera de veure, ho són tot menys harmonitzadors. Voldríem dir que aquesta gent que des de dintre i des de fora de Catalunya no paren d'inquietar-se que els nostres esforços per protegir i exercir plenament aquest dret natural que és la nostra llengua no van en detriment dels drets individuals de ningú. Som els primers de no voler ni desitjar altra cosa que el respecte i l'aplicació dels drets que la Llei ens reconeix. Volem, simplement, que sigui aplicat —sense subterfugis— l'article 3 de l'Estatut de Catalunya, que diu: que el català és la llengua pròpia de Catalunya, que el català i el castellà en són les llengües oficials i que per part de la Generalitat se'n garantirà l'ús normal i oficial.

Volem, en una paraula, que el català a Catalunya deixi de fer, d'una vegada per totes, aquest paper vergonyant que fins ara se li havia atribuït per mitjà de la força de les imposicions. És amb aquest esperit que hem presentat la moció i és, atenent aquest esperit, que hem considerat les esmenes que han presentat els Grups parlamentaris. I si les seves intervencions posteriors ens convencen, podríem assumir a la totalitat o a la part.

Resumint, la moció que nosaltres presentem a la consideració de tots vostès és aquesta: el Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu per tal que: primer, reafirmi

les obligacions dels funcionaris pel que fa a l'ús de la llengua catalana, fent les declaracions oficials que corresponguin en els casos en què el silenci podria ser interpretat com una acceptació tàcita de manifestacions lesives per al caràcter de la llengua oficial i pròpia de Catalunya que estableix l'article 3 de l'Estatut. Segon, que reglamenti l'ús públic del català en les cerimònies oficials. Tercer, que continuï la tasca d'informar els ajuntaments de Catalunya i les Diputacions provincials, mentre existeixin, sobre la significació de l'article 3 de l'Estatut i la intensifiqui de manera que no pugui ser ignorada pels ens públics.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyories.

El Sr. PRESIDENT: Han presentat esmenes a aquesta moció el Grup Socialista i el Grup de Convergència i Unió. També va ser presentada al Registre del Parlament una esmena per part del Diputat senyor Hidalgo, però aquesta esmena no ha pogut ésser admesa perquè fou presentada el dia primer d'abril i d'acord amb el Reglament només es podien admetre les esmenes presentades sis hores abans del començament de la sessió, o sigui, presentades fins a les 4,30 del matí del dia 31 de març. No obstant això, en aquest cas, com que les esmenes que proposava el senyor Hidalgo eren coincidents amb esmenes proposades per altres Grups, el retard no té, en la pràctica, absolutament cap conseqüència.

Aleshores, els Grups esmenants poden defensar la seva esmena. En nom del Grup Socialista, el Diputat senyor Martín.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, es tracta, aquí, d'una moció consegüent a una interpellació inicialment formulada pel Grup d'Esquerra Republicana i defensada —si no ho recordo malament— també pel senyor Marçal Casanovas i, en torn de rectificació, pel senyor Vicens, rectificació a la intervenció del representant del Consell Executiu, en què es tracta, d'alguna manera, que el Parlament acordi quelcom per tal de veure si és possible que el Govern unifiqui la seva política, la coordini en matèria de llengua i en relació amb els funcionaris en l'Administració de la Generalitat.

Demana —sembla—, Esquerra Republicana, en la seva interpretació, i, per tal com no li van satisfer les paraules del senyor Conseller, ho presenta com a moció, que el Parlament faci de substitut del Consell Executiu en allò que el Consell Executiu no ha estat capaç de fer. És a dir, fer una política de llengua adient, en matèria d'Administració de la Generalitat.

Doncs bé, en aquest marc, que a mi em sembla que és el marc en què s'ha d'interpretar això d'una interpellació i una moció consegüent a una interpellació, un cop la interpellació, la resposta a la interpellació no ha estat satisfactòria... és que s'inscriu aquesta moció i, al nostre entendre, sense canviar fonamentalment el sentit dels apartats primer i segon de la moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana, cal donar-li una redacció que efectivament suposi la correcta interpretació del que han estat les seves paraules de defensa de la moció, paraules que hem sentit fa minuts de boca del senyor Marçal Casanovas. I ell, entre altres coses, ens ha llegit l'article tercer de l'Estatut de Catalunya. Llavors és en aquest sentit que nosaltres creiem que no es tracta tant aquí de fer valora-

cions —apartat primer de la moció— respecte a possibles acceptacions tàcites de manifestacions lesives, si o no, com a interpretació d'un cert silenci, sinó que es tracta de fer coses, que és en el fons el que crec que planteja el Grup d'Esquerra Republicana.

I és en aquest sentit que nosaltres introduïm una modificació, crec —torno a dir, i aquesta és la seva defensa— d'adaptació a la realitat del contingut del que es vol dir, pel Grup d'Esquerra, en la nostra interpretació en aquest apartat primer, en el sentit de reduir-ho a afirmar que el Consell Executiu és instat pel Parlament de Catalunya per tal que reafirmi les obligacions dels funcionaris pel que fa a l'ús de les dues llengües oficials a Catalunya, per tal de garantir, com preveu l'article tercer de l'Estatut, l'ús oficial d'ambdós idiomes. I el tema és important, i és important, no perquè aquí el que estigui en joc —que ho està— sigui o no la cooficialitat, sinó perquè la interpretació que es podria donar al text original d'Esquerra Republicana, que diu «reafirmi les obligacions dels funcionaris pel que respecta a l'ús de la llengua catalana» podria interpretar-se com una vexació per part del Consell Executiu i del Parlament, de l'obligació que pertoca a la Generalitat —article tercer de l'Estatut— de garantir l'ús oficial d'ambdós idiomes, no només del català; d'ambdós idiomes.

I és un tema que, a més, té una transcendència política important, si consideren les senyores i els senyors Diputats tot el procés actual d'intents de regulació del tema de la llengua, no només de la llengua oficial a tot l'Estat, sinó de la llengua oficial també a comunitats autònomes que la tinguin com a pròpia per part de les institucions centrals de l'Estat. I és que l'obligació, reconeguda a l'Estatut —Llei més que orgànica, és a dir, en el marc d'ordenament jurídic constitucional vigent avui a Espanya—, és clar que l'obligació de garantir l'oficialitat d'ambdós idiomes oficials a Catalunya —el castellà perquè és l'oficial de l'Estat, el català com a llengua pròpia de Catalunya— és de la Generalitat. Nosaltres no podem abdicar d'això, ni podem donar excuses perquè es pugui interpretar que abdiquem d'això. I és per això que nosaltres, en aquest apartat primer, volem reafirmar, clarificar que l'obligació del Consell Executiu és vetllar per l'obligació de l'ús oficial d'ambdós idiomes, i, per tant, vetllar també perquè els funcionaris, l'Administració de la Generalitat, compleixi les seves obligacions pel que respecta a l'ús de les dues llengües oficials de Catalunya.

El mateix sentit, en el fons, té la nostra esmena al paràgraf segon de la proposta de moció d'Esquerra Republicana. Esquerra Republicana, el Grup d'Esquerra Republicana, diu que el Consell Executiu reglamenti l'ús públic del català en cerimònies oficials. Nosaltres diem: «reglamenti l'ús públic de la llengua en cerimònies oficials». D'ambdues, perquè, ho torno a dir, convé que la Generalitat de Catalunya tingui molt clar, i ho expliciti continuadament, que és ella la garant de l'oficialitat d'ambdós idiomes, d'ambdues llengües a Catalunya. Si ho incomplim, ja actuarà qui hagi d'actuar, des del Tribunal Constitucional fins a les institucions constitucionals que existeixen, però nosaltres som els primers responsables de l'ús oficial d'ambdues llengües a Catalunya, i hem d'assumir molt clarament això. I no farem més defensa de Catalunya, més defensa de la llengua de Catalunya només quedant-nos

amb el català, sinó que la farem de debò si, efectivament, som nosaltres els garants de l'oficialitat lingüística, cooficialitat lingüística, no ho oblidem, a Catalunya. Nosaltres, els garants.

I, finalment, hi ha un apartat tercer a la moció del Grup d'Esquerra Republicana, que nosaltres creiem que és allò que se'n diu sobrer. Per què? Perquè així com la Generalitat ha de garantir, i ja es diu, a l'apartat primer de la moció, l'oficialitat d'ambdues llengües a Catalunya, el que creiem que apareix com a improcedent és fer un esment reiterat i en alguna part es podria interpretar —no ho fem nosaltres— com a ofensiu envers determinades institucions i organismes de Catalunya. Diu el text: «continua el Consell Executiu— el text del Grup d'Esquerra— la tasca d'informar els Ajuntaments de Catalunya i les Diputacions provincials mentre existeixin (*pausa*) sobre la significació de l'article 3 de l'Estatut i la intensifiqui de manera que no pugui ser ignorada pels ens públics». A part del fet que el Títol Preliminar del Codi Civil és obvi en el nostre ordenament jurídic, quan afirma que la ignorància de les lleis no excusa el seu compliment —i això, que ho és per als ciutadans, encara ho és més per als ens públics—, el que és obvi és que per a nosaltres apareix com a improcedent i, ho he dit, podria interpretar-se com a ofensiva, aquesta insistència a dir «són», «són els ajuntaments», «són les Diputacions provincials» els que s'han de vigilar, perquè aquests «són» els que... fan malbé l'oficialitat d'ambdós idiomes a Catalunya.

Entre altres coses, perquè, a parer nostre, i aquí sí que podríem tenir disparitat de criteris entre els diferents Grups parlamentaris, si alguna política lingüística s'ha fet a Catalunya, ha estat feta fonamentalment per alguns ens municipals. No tots. I alguns han fet, fins i tot, política contrària. Però si alguna política s'ha fet, l'han feta alguns ens locals. I, per tant, no és bo que maltractem des del Parlament, o que es pugui interpretar que maltractem des del Parlament, «in genere», els ens locals de Catalunya. I és per això que nosaltres demanem la supressió d'aquest apartat tercer, si bé, naturalment, estariem disposats —encara que aquí tenim procedimentalment poques coses a dir, perquè el qui més diu és l'autor de la moció, segons el Reglament, i està bé que sigui així— estem oberts, naturalment, a poder votar fórmules alternatives que suposin la possibilitat d'acceptar els criteris que nosaltres aquí hem exposat en síntesi.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el Diputat senyor Macià Alavedra.

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats. La moció d'Esquerra Republicana de Catalunya que hem esmenat tracta d'un tema important, com és la qüestió lingüística; aquest tema, efectivament, és de la primera importància en aquests moments i sempre per a Catalunya; és un tema que, d'altra banda, desperta passió, o pot despertar passió, i és normal que sigui així, però aquest és un motiu clar per tractar-lo sense apassionament de cap mena.

I, a més, és un tema que, per sort, jo crec que des d'un punt de vista jurídic està tractat, al nostre entendre, amb

claredat tant a la Constitució com a l'Estatut, i creiem que no necessitaria ni harmonitzacions ni Comissions assessores de cap mena. Però voler tractar el tema sense passió, en el moment en què la polèmica sobre el tema és al carrer, no ens ha d'impedir unes consideracions prèvies sobre el tema de la llengua, que per la seva mateixa evidència ja són clarament desapassionades. I ho volem tractar sense passió, he dit, i sense punxar absolutament ningú, a l'un o l'altre Grup, amb petiteses intrascendents. Quina democràcia seria aquesta, si no ens permetés constatar la injustícia secular, la discriminació continuada a la qual ha estat sotmesa la llengua catalana? Aquest és un primer punt.

I quina autonomia seria aquesta, si no pogués ser, en mans de la Generalitat, que és no únicament Consell Executiu, sinó Parlament i Consell Executiu, si no pogués ser, dic, aquesta autonomia, un instrument dins del respecte dels drets de tots els ciutadans de Catalunya, un instrument de correcció d'aquesta injustícia secular?

D'aquesta correcció de la injustícia històrica, evidentment molt lluny de ser aconseguida, i a penes iniciada, de l'exercici del dret elemental a la llengua, a la llengua pròpia, ningú, absolutament ningú no en pot dir «problemes», i menys el «problema català». Però en aquests moments hi ha més coses: i és que hi ha algunes persones que no volen sentir parlar de la correcció de la injustícia, de l'inici d'una política lingüística, i aleshores prefereixen clarament, per obviar aquest tema, donar la imatge d'una agressió de la Generalitat actual contra el castellà.

Nosaltres no volem entrar en aquest debat, en aquesta polèmica, però sí que volem fer la constatació clara que una observació mínimament objectiva de la realitat que ens envolta desmenteix clarament aquest clima que es vol crear. Rètols, publicitat, cinema, televisió, ràdio, correspondència comercial, literatura de consum, premsa diària, les escoles mateixes i l'ensenyament, i, finalment —aquest és el tema més específic de la moció—, les oficines públiques... per què fer comentaris sobre la llengua en la qual, majoritàriament, es produeixen tots aquests factors que acabo d'indicar? Un mínim de precisió, un mínim d'objectivitat en l'observació de la realitat ens indica la clara inferioritat del català, i la seva recuperació gradual és simplement complir la llei, complir la Constitució i complir l'article 3 de l'Estatut. I aquest és el tema que planteja la moció i que planteja, concretament, la nostra esmena. Perquè, per superar enfrontaments, per evitar apassionaments, el que hem de fer és complir l'article 3 de l'Estatut, i la nostra esmena —i aquí en faig la defensa perquè, al nostre entendre, va clarament en aquest sentit— es tracta, per part de la Generalitat, no únicament del Consell Executiu, sinó del Consell Executiu i del Parlament, de les institucions de la Generalitat, de garantir l'ús d'ambdós idiomes i de prendre mesures —que nosaltres en diem «posar mitjans»—, mitjans materials i mesures legislatives. Mesures per a què? Per assegurar llur coneixement, diu l'article 3 de l'Estatut: és a dir, el coneixement d'ambdós idiomes i crear les condicions que ens permetin d'arribar —aquí hi ha el concepte de gradualitat, de finalitat—, d'arribar a la igualtat plena quant als drets i deures dels ciutadans de Catalunya. Igualtat de drets i deures. Aquest és el punt clau de l'article 3 de l'Estatut. Dret d'usar qualsevol dels dos idiomes oficials a Catalunya: el català perquè és llen-

gua pròpia de Catalunya, el castellà perquè és llengua oficial de tot l'Estat. Dret d'usar qualsevol d'aquestes dues llengües, i deure de conèixer els dos idiomes. Per tant, els funcionaris, si tot ciutadà té el dret d'usar qualsevol dels dos idiomes, el funcionari, primer com a ciutadà de Catalunya, però després, i sobretot, en virtut de la seva funció, té el deure de conèixer els dos idiomes, perquè, si no, no hi ha manera que els altres ciutadans puguin usar amb un mínim de garanties qualsevol dels dos idiomes, i aquest és el sentit de la moció, i aquest és el sentit de la nostra esmena, que hi aporta el gradualisme, com ho deia abans. El gradualisme, perquè, si bé en l'article 3 de l'Estatut els principis d'igualtat dels dos idiomes, quant als drets i als deures, estan clarament exposats i són contundents, jo crec que també hi ha, en l'article 3 de l'Estatut, una flexibilitat en l'aplicació, un gradualisme per realisme, perquè es parteix d'una situació de fet i aquest és el sentit clar de prendre mesures, del que nosaltres en direm a la nostra esmena «posar mitjans». Mitjans per a crear les condicions que ens permetin d'arribar a la igualtat plena dels dos idiomes quant als drets i als deures dels ciutadans de Catalunya. I aquesta és la política que fa el Consell Executiu de la Generalitat, és una política que s'inscriu dins la línia dels mestres als quals es va dirigir fa pocs dies el Molt Honorable President de la Generalitat, per a reciclatge de quinze mil mestres, per al seu coneixement del català; és l'actuació que fan vint-i-cinc o trenta mestres per al reciclatge en tema d'idioma, de mil dos-cents funcionaris de la Generalitat, i aquesta política es fa i s'està fent, reciclatge de quinze mil mestres, reciclatge de mil dos-cents funcionaris de la Generalitat, amb molt pocs problemes, amb molts menys problemes que els que algunes persones volen fer aparèixer, que els que algunes persones volen fer sortir a la premsa, per intentar impedir aquesta igualtat que l'article 3 de l'Estatut de Catalunya permet per als dos idiomes.

Aquest és exactament el sentit de la nostra esmena i nosaltres voldríem que aquest esperit quedés recollit per Esquerra Republicana, tenint en compte que creiem que coincideix, en el que és fonamental, amb l'esperit també de la moció que ha presentat el Diputat senyor Marçal Casanovas.

Moltes gràcies, senyor President, i senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Tenen el dret d'intervenir els Grups parlamentaris que no han presentat esmenes. (Pausa.) El senyor Capdevila... El senyor Planasdemunt té la paraula en nom del Grup de Centristes.

El Sr. PLANASDEMUNT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument exposaré la posició que el Grup centrista ha adoptat sobre aquesta moció. El Grup de Centristes de Catalunya no ha presentat esmenes a la proposició de la moció que ha presentat Esquerra Republicana perquè consideràvem que la interpretació que es feia de l'article 3 de l'Estatut de Catalunya, des del nostre punt de vista, era errònia, i ens ha alegrat moltíssim sentir en aquesta sala i en aquesta Cambra unes rectificacions que ens donen plena satisfacció pel que fa a la interpretació que s'ha de donar a aquest article de l'Estatut. Nosaltres no vàrem presentar esmenes per no encendre, precisament, una polèmica que, tal com deia ara el senyor Alavedra, que m'ha precedit en l'ús de la paraula, està la-

tent al carrer. I no volíem encrespar unes raons que dissortadament, i malauradament, poden commoure Catalunya. Aquesta ha estat únicament i exclusivament la raó per la qual el nostre Grup no ha presentat unes esmenes. Però, ho repeteixo, ens congratulem i estem molt satisfets que aquestes esmenes reconguin exactament el que diu l'Estatut de Catalunya, quant a cooficialitat de les dues llengües, quant als drets i deures dels ciutadans de Catalunya, al dret de poder usar-les i al deure, estricte, de conèixer-les en profunditat, i que sigui la Generalitat de Catalunya qui tingui l'obligació de posar els mitjans suficients a fi i efecte que tots els ciutadans de Catalunya puguin conèixer les dues llengües. Si el Grup d'Esquerra Republicana vol acceptar aquestes esmenes que s'han presentat aquí, tant l'esmena convergent com l'esmena que presenta el Grup Socialista, el Grup de Centristes votàriem afirmativament aquesta moció.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup del Partit Socialista Unificat, té la paraula el Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, nosaltres, en primer lloc, volem afirmar que tinguérem les nostres reserves sobre aquesta moció quan fou presentada en aquest Parlament, bàsicament pel fet que hi ha una ponència unitària, segons el mecanisme que preveu l'article 108 del nostre Reglament, que està elaborant una llei sobre tota la temàtica lingüística, en la qual s'estan produint ja uns debats prou esclaridors i que tots desitgem que ens ajudin a arribar a unes posicions unitàries per a tractar un tema tan important. Malgrat tot, la moció pot servir per a impulsar tot esforç a l'entremés, mentre el Parlament no ha arribat a portar a cap la seva tasca d'elaborar una llei sobre la temàtica lingüística. Nosaltres, en aquest sentit, esmenàrem ja el pressupost de la Generalitat, intentant augmentar en la mesura possible totes aquelles partides que poguessin contribuir a la catalanització, a l'esforç de normalització lingüística a Catalunya. En uns moments, com ja s'ha comentat aquí, de perills de divisió a la nostra comunitat i de perills d'harmonització unilaterals des de fora de la nostra comunitat, com són aquells principis que s'han proclamat —que cal exigir que l'Administració autonòmica respongui en la llengua en què se li adreci un ciutadà, però no s'ha dit que cal exigir que l'Administració de l'Estat en territori autònom també respongui en la llengua en què se li adreci un ciutadà—, nosaltres creiem que la Generalitat ha de defensar les seves competències, sobretot en la temàtica lingüística, i posant l'accent, el nostre Grup, que aquesta és una tasca eminentment parlamentària. Per això nosaltres posem tant d'èmfasi en la ponència i en el procés legislatiu en aquesta proposició de llei que es pren, que pugui aprovar aquest Parlament. Serà possiblement la llei més important, o tant com qualsevol altra que pugui disputar aquest títol, més important que pugui fer aquest Parlament en aquesta legislatura. I ho serà per la importància institucional i social, i ho hauria de ser per la capacitat, que tots hauríem de desenvolupar, d'un diàleg entre Parlament i societat.

Nosaltres vam ja definir, i els apliquem en aquesta moció, els principis fonamentals que han de servir per a resoldre aquesta qüestió mitjançant l'acció pública parla-

mentària. Hem d'anar a la normalització de la llengua catalana —avui la llengua que està en situació anormal a Catalunya és la llengua catalana— per assolir el que diu l'Estatut: la plena igualtat del català i del castellà. Per tant, és un objectiu la normalització del català, és l'impuls que hem de fer avui per a arribar a aquesta igualtat. Per a nosaltres, aquest objectiu ha de ser clar i inequívoc, amb tota la flexibilitat que calgui en els ritmes i en l'aplicació de les mesures per a aconseguir-ho. I aquest objectiu serà assolible, tercer principi, si hi ha, de debò, un vertader diàleg i una fusió de la voluntat social de la població de Catalunya amb l'impuls institucional que mai no podrem defugir. En aquest sentit, nosaltres creiem que la moció podria ser precisada amb més exactitud si en comptes, en el seu primer punt, d'adreçar-se als funcionaris s'adreçés a la responsabilitat de l'Administració pública. És un dret objectiu dels ciutadans de Catalunya que l'Administració pública els atengui en la seva llengua, amb qualsevulla de les dues que són cooficials a Catalunya. Creiem, doncs, que s'ha de reafirmar l'obligació de l'Administració; creiem que seria més correcte, més escaient, formular-ho així. Tenim dubtes sobre el segon punt, pel que pot representar de «reglamentisme» en mans del Consell Executiu respecte a aquesta qüestió, una qüestió relativament important però que queda desproporcionada amb la resta de la moció. I, pel que fa al tercer punt, creiem, insistim amb arguments que ja s'han donat des d'aquesta tribuna, que és important parlar d'ajut als ajuntaments, sense fer avui judicis d'intencions sobre quins són els bons i els dolents, els ajuntaments de Catalunya. Cal que la Generalitat, Parlament i Govern, avui, ajudi, impulsi els ajuntaments en la tasca de normalització.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El Grup interpellant té la paraula per a manifestar el seu criteri sobre les esmenes proposades. El senyor Vicens.

El Sr. VICENS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, són gairebé tres quarts de vuit del vespre; el nostre Grup no vol consumir un torn llarg, perquè es fa càrrec del cansament de la Cambra, amb totes les qüestions d'ordre i problemes procedimentals que hem tingut. D'altra banda, seria inútil que repetís l'argumentació del Grup d'Esquerra Republicana, que ha estat exposada des d'aquesta tribuna, fa uns minuts, pel Diputat Marçal Casanovas. La meua tasca consisteix a dir que hem atès les esmenes presentades pel Grup Socialista i pel Grup de Convergència, i no sols hem atès les esmenes sinó que hem estat extraordinàriament atents a l'esperit de totes les intervencions; també a les dels Grups que, sense ser esmenants, han parlat des d'aquesta tribuna. Aleshores, proposem a la Cambra un text refós que té en compte l'esperit d'aquest debat. El text que proposem és el següent: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu per tal que: Primer, reafirmi les obligacions de l'Administració pel que respecta a l'ús de les dues llengües oficials a Catalunya per tal de garantir, com preveu l'article 3 de l'Estatut, l'ús oficial d'ambdós idiomes, de tal manera que, davant de tots els òrgans de l'Administració de Catalunya, qualsevol ciutadà pugui expressar-se i ésser entès en aquell que prefereixi». En aquest punt primer estic segur que el Grup Socialista trobarà recollida la seva esmena de parlar

del deure de la Generalitat respecte a les dues llengües oficials i, encara que no és un Grup esmenant, el Grup del Partit Socialista Unificat trobarà recollida la seva al·lusió en parlar de l'Administració més que no pas dels funcionaris. Ens hem permès d'afegir que no s'haurà escapat a les senyores i senyors Diputats què hi ha al final d'aquest primer punt, perquè el considerem essencial en el nostre pensament; el repeteixo: «de tal manera que, davant de tots els òrgans de l'Administració de Catalunya, qualsevol ciutadà pugui expressar-se i ésser entès en aquell que prefereixi». Creiem que això està també en l'esperit de les intervencions —«entès»—, en l'esperit de les intervencions que s'han fet en aquesta tribuna. Respecte al punt segon, no haig de fer pas comentaris: assumim «in integro», l'esmena del Grup Socialista. El segon punt diria, doncs: «Segon. Reglamenti l'ús públic de la llengua en les cerimònies oficials.» És exactament el text de l'esmena socialista en el qual no introduïm cap modificació, l'assumim com a nostre. El punt tercer diria: «Continuï la tasca d'assessorar els ajuntaments de Catalunya i les Diputacions provincials, mentre existeixin, sobre les accions a emprendre per a aplicar l'article 3 de l'Estatut.» Estic segur que tant el Grup Socialista com el Grup del Partit Socialista Unificat entendran que assumim, en la paraula «assessorar», el concepte que han proposat els socialistes i el d'ajuda que han proposat els comunistes i que, en el final aquest, «sobre les accions a emprendre per a aplicar l'article 3 de l'Estatut», mantenim i, penso jo, reforcem, en realitat, l'energia que hi havia en la primera versió, ja que es tracta no sols d'un «assessorar» general, sinó «d'assessorar els ajuntaments i les Diputacions provincials, mentre existeixin, sobre accions a emprendre. Accions concretes per a aplicar l'article 3 de l'Estatut.» És amb la seguretat d'haver recollit no sols les esmenes sinó l'esperit del debat que s'ha desenvolupat en aquesta Cambra que demano a tots vostès que votin afirmativament aquesta moció.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Els senyors Diputats desitgen que es torni a donar lectura a aquest text? (*Els senyors Diputats assenteixen.*) Sí? El senyor Secretari.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu per tal que:

»Primer: reafirmi les obligacions de l'Administració pel que respecta a l'ús de les dues llengües oficials a Catalunya per tal de garantir, com preveu l'article 3 de l'Estatut, l'ús oficial d'ambdós idiomes, de tal manera que, davant de tots els òrgans de l'Administració de Catalunya, qualsevol ciutadà pugui expressar-se i ésser entès en aquella que prefereixi.

»Segon: reglamenti l'ús públic de la llengua en les cerimònies oficials.

»Tercer: continuï la tasca d'assessorar els ajuntaments de Catalunya i les Diputacions provincials, mentre existeixin, sobre les accions a emprendre per a aplicar l'article 3 de l'Estatut.»

El Sr. PRESIDENT: Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquest text, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

El senyor Diputats que s'abstinguin?

El text de la moció, tal com acaba d'ésser llegit per part

del senyor Secretari, ha quedat aprovat per unanimitat dels presents.

Interpellació al Consell Executiu sobre el local ocupat actualment pel Servei Social d'Higiene i Seguretat del Treball a Barcelona

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia que és la interpellació al Consell Executiu que va ser presentada pels Diputats Luis Andrés García Sáez i Xavier Guitart i Domènech, del Grup Socialista, el dia 26 de gener referent al local ocupat actualment pel Servei Social d'Higiene i Seguretat del Treball a Barcelona. Senyor Martín?

El Sr. MARTÍN I TOVAL (*de l'escó estant*): En aquest acte, senyor President, retirem la interpellació.

El Sr. PRESIDENT: Queda retirada la interpellació.

Interpellació a l'H. Sr. Conseller de Governació sobre les Polícies Locals

Aleshores, podem passar al punt següent que és la interpellació presentada a l'Honorable senyor Conseller de Governació, per part del Diputat senyor Juanjo Ferreiro Suárez, del Grup Socialista, referent a les Polícies Locals. Per a defensar la interpellació, té la paraula el Diputat senyor Juanjo Ferreiro.

El Sr. FERREIRO: Senyor President, señoras y señores Diputados. La interpelación que el Grupo Socialista presenta ante esta Cámara es en función de una cuestión que sensibiliza a todos los ciudadanos de Cataluña, que es el tema de la seguridad ciudadana, y que va referido al tema de las policías locales y policías autónomas. Esta interpelación, como muchas de las interpelaciones que aparecen en esta Cámara, sufre las consecuencias del tiempo pasado desde que se formula a la Mesa del Parlament hasta que se puede formular aquí en la Cámara. Entonces, la primera parte, referente al tema de las policías locales, ha perdido un poco de actualidad en función de la corrección que ha aparecido publicada en el *Diario Oficial de la Generalitat* n.º 111, y que inicialmente esta... el Decreto n.º 280 de la Conselleria de Governació hablaba de unas funciones que se le daban a la Dirección General de Seguridad Ciudadana, con respecto a la dirección de la policía local, y que posteriormente fue, en esta corrección salida en el *Diario Oficial* n.º 111, fue rectificada, supongo que como consecuencia de los duendecillos de imprenta, y como la interpelación no va dirigida a los duendecillos de imprenta sino al señor Conseller, en este sentido esta primera parte de la interpelación queda desfasada.

Con respecto a la segunda parte, es el tema más delicado, es el tema de la constitución de la policía autónoma de Cataluña, y que hace unas semanas, el 14 de enero, si no me equivoco, aparecieron unas declaraciones en la prensa, tanto del señor Conseller de Gobernación, como del Molt Honorable President de la Generalitat, que hacían referencia a la constitución de la policía autónoma de Cataluña en el período que comprende el año 81, cuando en las declaraciones hechas en esta misma Cámara por el Honorable President de la Generalitat, afirmaba que se

harían durante el período legislativo. Entonces, este adelanto del tema de la constitución de las policías autónomas, sin un presupuesto en la Generalitat, en el Presupuesto de la Generalitat, sin ninguna partida concerniente a la constitución de este cuerpo de policía, no aparecían por ningún lado; no entendíamos demasiado esto a qué venía ni cómo se podía plantear este tema, porque pensamos que la constitución de la policía autónoma de Cataluña significaría una cantidad de dinero determinada que no aparecía en ninguna partida. Esto, sumado también a distintas valoraciones, o a distintas declaraciones que se hacían sobre si la policía autónoma había de ser constituida a partir de la coordinación de las policías locales; otro posterior decreto sobre la convocatoria a completar la sección de los Mossos d'Esquadra de la Generalitat en 25 números y las siguientes partidas para dotación de instrumental que se ha dado a los Mossos d'Esquadra..., no sabemos en definitiva si el señor Conseller pretende montar la policía autónoma a partir de la coordinación de las policías locales; si pretende, con ampliación de los Mossos d'Esquadra darles las funciones propias de la policía autónoma, o bien si se piensa montar un cuerpo específico de policía autónoma.

En este sentido y para aclarar todas estas dudas, es por lo que planteamos esta interpelación, con las siguientes preguntas. Había tres preguntas, de las cuales la primera en función de lo que hablábamos antes, con respecto a los duendecillos de imprenta queda descalificada, y serían las dos preguntas siguientes: Com es proposa procedir el Consell Executiu i la Conselleria de Governació per al finançament de la policia autónoma de Catalunya, que segons ha declarat, serà creada dintre del present any 1981? I si no s'ha consignat cap crèdit per acomplir aquest objectiu en el Projecte de Pressupost de 1981? I en el cas en el qual el Consell Executiu i la Conselleria de Governació mantinguin el propòsit de la creació de la policia autónoma, quins són els estudis realitzats i les línies fonamentals en les quals es basa aquest Projecte? Esperando las respuestas del señor Conseller.

Moltès gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a contestar el Diputat interpellant té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Efectivament, tal com el Diputat senyor Juanjo Ferreiro ja ha esmentat abans, hi va haver un errada en el Decret 280 de 28 de novembre que feia pensar que la Generalitat tenia la intenció de dirigir les policies locals des de la Direcció General de Seguretat Ciutadana. Aquesta errada va ser rectificada posteriorment, en el *Diari* n.º 111, d'11 de febrer, tal com ell ha dit. No es tracta evidentment de dirigir; en absolut, la nostra intenció, com ja saben les senyores i senyors Diputats —i en aquest sentit no m'estendré, perquè la retirada, per entendre'ns, d'aquest primer punt per part del senyor Juanjo Ferreiro m'estalvia de fer-ho—, és la de respectar en tot moment l'autonomia municipal, i per tant, això seria un atemptat contra l'autonomia municipal que reconeix l'Estatut i la Constitució.

Pel que fa referència als altres dos punts que resten vigents a la interpellació, he de dir que sí, que és cert, evi-

dent, demostrable —d'altra banda, reflectit en els diaris— que jo mateix —no recordo ara les afirmacions que pugui haver fet en aquest sentit el Molt Honorable President de la Generalitat—, jo mateix, en la data més o menys esmentada pel senyor Juanjo Ferreiro vaig manifestar que era propòsit del Consell Executiu crear la policia autònoma de Catalunya durant l'any 81. Bé, jo no sé exactament —atès que des del moment en què vaig fer aquesta afirmació fins ara han transcorregut alguns mesos, i entre altres coses durant aquests mesos alguns fets que m'estalviaré d'esmentar, perquè han estat a bastament esmentats en aquesta Cambra avui—, jo no sé, repeteixo, exactament, si per exemple, els projectes que té el Govern sobre harmonització, sobre altres temes, poden fer inviable la pretensió del Consell Executiu. Però en tot cas, si això no succeís, el Consell Executiu manté el propòsit de fer possible la creació de la policia autònoma de Catalunya durant l'any 1981, per un seguit de raons que em fa l'efecte que són prou conegudes de totes les senyores i senyors Diputats, però bàsicament pel fet —entenem nosaltres i esperem poder-ho explicar amb més amplitud a la Cambra d'aquí uns mesos, després diré per què d'aquí uns mesos— que el país necessita més protecció, que fan falta més forces de seguretat ciutadana, que la Generalitat ha d'estar en situació d'evitar que es produeixin moviments incontrolats com són, per exemple, alguns intents de reactivar els antics somatens, de forma no gens oficial i no gens ortodoxa; com per exemple, determinats intents d'autodefensa i de creació de grups armats que podrien desestabilitzar no només el sistema de protecció dels nostres ciutadans sinó també el sistema democràtic, i en aquest sentit per ser congruents, a més, amb la votació que hem fet abans sobre bandes armades i em fa l'efecte, doncs, que també hem de defensar aquesta tesi.

Bé, nosaltres sostenim la teoria que falta protecció, que no és prou garantida la seguretat ciutadana. D'aquí uns mesos penso poder informar la Comissió corresponent, i si s'escau el Ple, perquè el Consell Executiu ha encomanat un estudi sobre la situació de la seguretat ciutadana a Catalunya, i també aquest estudi ha de conduir a la definició d'un model policial que ens permeti saber exactament, o d'una forma ben aproximada, com més aproximada millor, quines característiques, quin model organitzatiu, i quina ha de ser l'organització, el funcionament de la policia autònoma de Catalunya. Però en tot cas ens manquen forces. Les senyores i senyors Diputats saben que la Guàrdia Civil, que havia estat present a moltes localitats de Catalunya, per motius de reorganització interna ha anat abandonant zones rurals, abandonant, en un sentit evidentment figurat, perquè hi continua present, però almenys abandonant físicament la ubicació que tenia en determinats pobles de zones rurals, concentrant les forces en zones amb localitats més importants, però no pas fent-ho de tal manera que les unitats de la Guàrdia Civil que desapareixien de les casernes rurals es concentrassin en el mateix nombre en un nucli més important. Si sortien 25 guàrdies civils de tres pobles diferents, aquests 25 no han anat mai a sumar-se als 14 que hi podia haver a la capçalera de comarca sinó molts menys. Això ha deixat desateses amples zones del territori, repeteixo, sobretot en zones rurals; també s'ha establert que en les poblacions de més

de vint mil habitants és la Policia Nacional la que s'ha de fer càrrec de les labors policials. En moltes poblacions de més de vint mil habitants —i podríem esmentar pràcticament totes les que estan entorn de la ciutat de Barcelona— la dotació es notablement insuficient, fins al punt que en moltes ocasions —i aquí tornem a incidir sobre el tema de les policies locals— si les policies locals no fessin un esforç que està molt per damunt de les seves possibilitats, tindríem unes cotes de seguretat ciutadana encara molt inferiors, perquè en molts casos aquests policies nacionals només poden garantir la guàrdia de porta, fer algun torn de vigilància molt reduït, i expedir, quan poden, el document nacional d'identitat. Bé, aquesta és una primera aproximació, no vull fer apreciacions definitives ni aventurades, ja he dit que més endavant informaré la Comissió corresponent i, si s'escau, el Ple, sobretot d'aquests temes.

Mantenim doncs aquesta intenció. De totes maneres, vull tranquil·litzar el senyor Diputat interpellant. Nosaltres pensem que la constitució en tot cas no serà immediata, quan pensem en l'any 81 pensem en els finals de l'any 81, pensem que un cop constituïda, automàticament tampoc no serà necessària la consignació de cap crèdit per a complir les seves finalitats, podem amb el pressupost de la Conselleria fer aquestes feines de planificació, d'organització prèvia per a la posta en marxa més endavant d'aquesta policia, però en tot cas ens agradaria, voldríem que la forta constitució de la policia autònoma de Catalunya, es pogués dur a terme durant l'any 81. Bé, ja els he dit que hem encarregat un estudi en aquest sentit, que crec que tindrà un ampli abast. Això per contestar el punt tercer.

Jo no puc ara manifestar-me sobre les línies fonamentals en què es basa el Projecte, perquè el Projecte és en curs d'execució i de debat, de debat intern de la pròpia Conselleria, però no tindrà cap inconvenient en informar detalladament el Parlament sobre totes aquestes qüestions en el moment en què em sigui possible.

De totes maneres, vulguin veure en la nostra actitud la voluntat de fer una policia autònoma eficaç, una policia autònoma arrelada a Catalunya, una policia autònoma que defensi les institucions d'autogovern i les institucions democràtiques, una policia autònoma que funcioni, i pensin que això requereix actuar amb prudència i sobretot no precipitar-se, i jo prefereixo sentir les crítiques del meu interpellant, si me les vol fer, en aquest moment, que no pas pronunciar-me d'una forma precipitada sobre quines han de ser les línies mestres de la futura policia autònoma de Catalunya.

Res més, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Diputat interpellant té dret a un torn de rèplica de cinc minuts.

El Sr. FERREIRO (*de l'escó estant*): Sí, bueno, un poco esperando el estudio que el señor Conseller o la Conselleria está haciendo, nosotros tomaríamos buena nota de las palabras por si correspondiese hacer una moción, pero consideramos que la recepción del estudio este es lo que determinará la posición del Grupo.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. El senyor Conseller no desitja, suposo, torn de rèplica.

Preguntas amb resposta oral

Passem doncs al darrer punt de l'ordre del dia, que són les preguntes amb resposta oral.

Atès que la primera de les que figurava a la llista, la Diputada senyora Neras preguntant, i el membre del Consell Executiu que havia de contestar la pregunta estan d'acord perquè sigui formulada demà al matí, passem doncs a la pregunta segona, que és la formulada al Consell Executiu sobre el cens de població, pel senyor Diputat José González Navas, del Grup Socialista. Té la paraula el senyor González Navas.

El Sr. GONZÁLEZ NAVAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, desde que esta pregunta fuera formulada el pasado 18 de febrero varios acontecimientos han venido a cambiar el contexto, e incluso parte de los objetivos que con su formulación queríamos conseguir. La política del Gobierno central, a raíz del intento de golpe de Estado está tomando un carácter amenazante contra el proceso autonómico, y puede provocar actitudes radicalizadas que dificulten la normalización cultural y lingüística de Catalunya. La guerra de manifiestos a la que la desafortunada intervención de las instituciones y especialmente de algunos altos cargos de la Conselleria de Cultura han dado una repercusión que en ningún caso hubiera tenido, y al mismo tiempo han fomentado la creación de un clima que en nada favorece a la consolidación de una única comunidad en Cataluña, consolidación que por otra parte, como se ha puesto de manifiesto en numerosas ocasiones, coincide con la voluntad mayoritaria de los ciudadanos de este país. Por último, y quizá es el tema que afecta más a la pregunta en concreto, el hecho de que los cuestionarios del censo y del padrón estén en proceso de cumplimentación en muchas localidades, nos ha permitido ya conocer cuál es el contenido de la pregunta que hace referencia al tema de la lengua. Pregunta de la que lo mejor que se puede decir es que es la peor formulación posible de esta pregunta, y creemos que esta pregunta, tal como se ha formulado, no sirve absolutamente para nada. Será difícil encontrar una formulación peor, o, por lo menos, que proporcione menos información. Esperamos que la actuación del Consell en política lingüística sea más acertada que la que ha tenido a la hora de intervenir en la formulación de esta pregunta.

No obstante, y a pesar de estos hechos, la pregunta no sólo mantiene su interés, sino que se acrecienta y esperamos que la respuesta del Consell pueda aportar alguna luz sobre el tema.

Tal como argumentábamos en el preámbulo de la pregunta publicada en el *Butlletí del Parlament*, la documentación con la que contamos sobre la realidad lingüística en Cataluña es escasa, incompleta y no siempre fiable, hasta tal punto que difícilmente se puede obtener de ella una visión objetiva y completa de la situación. Y ello es especialmente grave en un tema, como el que nos ocupa, de ciertas actitudes subjetivas y pasionales. Son estos temas los que exigen un mayor esfuerzo de comprensión, y nos obligan a actuar a todos de una forma desapasionada y objetiva.

No es el momento de detenernos aquí en las razones históricas que han conducido a la lengua catalana a la situación actual, razones, por otra parte, que estoy conven-

cido —y se ha puesto de manifiesto en un punto anterior— que compartimos la inmensa mayoría, por no decir todos, de los Diputados de esta Cámara. Como asimismo compartimos la necesidad de conseguir en el menor tiempo posible la normalización de la lengua catalana, que, como bien dice el Estatuto, es la propia de Cataluña. Pero es evidente que este proceso se ha de llevar partiendo de la realidad actual. La normalización de la lengua catalana exige firmeza y constancia y, al mismo tiempo, exige flexibilidad, flexibilidad que permita la adaptación de la política a la situación concreta de cada comarca, y de esta capacidad de adaptación va a depender, en muchos casos, la eficacia de la política. Y para ello es fundamental tener claros los objetivos que se quieren alcanzar, pero no es menos importante conocer la situación de la que partimos, situación que no conocemos con exactitud, y que por desgracia tampoco vamos a conocer después de la elaboración del censo, después de datos del censo. Cualquier política sería de planificación educativa, cualquier reglamentación del uso progresivo en la administración de la lengua catalana, cualquier política de subvención o creación de centros dedicados a fomentar el conocimiento de la lengua por los ciudadanos exige el conocimiento de la realidad lingüística si queremos que sea eficaz.

No podemos ni siquiera plantearnos una política de prioridades en cuanto a la normalización de la lengua, si no tenemos una información objetiva y puesta al día de los niveles de conocimiento de la lengua en las distintas comarcas de Cataluña.

Al mismo tiempo, a nadie escapa —y no sería justo no decirlo aquí— que la información básica que hubiera podido proporcionar el censo es un instrumento inestimable de trabajo, para todos aquellos y, especialmente, los sociolingüistas, que se dedican al estudio de nuestra realidad social, y que hoy se desenvuelven en un clima de absoluta precariedad informativa. La realización del censo de población, o del padrón municipal, era una oportunidad extraordinaria para obtener los datos que nos permitieran saber de una forma exhaustiva y actualizada, cuál es el nivel de conocimiento de la lengua catalana. Por desgracia, y sin que seamos capaces de entender por qué razones, esta oportunidad no se ha aprovechado.

Por todo ello, formulamos la siguiente pregunta: ¿qué medidas ha tomado el Consell Executiu para incluir en el censo los elementos que permitan obtener un conocimiento objetivo de la realidad lingüística de Cataluña, y qué otras medidas tiene previsto tomar la Conselleria de Cultura para conocer esta realidad y la incidencia de la política lingüística del Consell en el conocimiento de la lengua catalana?

Gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, contestarà la pregunta l'Honorable senyor Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA I MITJANS DE COMUNICACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquí hi ha hagut una exposició d'un tema molt interessant; l'exposició ha estat molt àmplia, però jo m'he d'atendre, pel Reglament, a contestar estrictament la pregunta que ha estat formulada.

La pregunta és, en primer lloc, quines mesures ha pres

el Consell Executiu per incloure en el cens els elements que li permetin tenir un coneixement objectiu de la realitat lingüística a Catalunya.

Jo suposo que el senyor Diputat sabrà que el cens és una competència —l'acceptació del cens— exclusiva de l'Estat, a través del Ministeri de la Presidència, de l'Institut Nacional d'Estadística. El que nosaltres hem intentat, amb moltes ganes d'arribar a una solució positiva, és que el cens inclogués unes determinades preguntes d'ordre lingüístic. De fet, el cens les ha obviades totes i, en definitiva, qui tenia l'autoritat de fer el cens no n'ha volguda incloure cap. Nosaltres només podíem demanar-ho, però no podíem de cap manera executar-ho ni realitzar cap cosa, perquè el cens no és la nostra competència. El que sí que ja ha acusat el cens és el padró municipal, que fan els ajuntaments, sota, però, la direcció i l'autorització també del mateix Institut Nacional d'Estadística. I aquí, a part del fet —això ha estat una realitat— que tant el cens com el padró han estat confeïts amb formularis bilingües —això sí que ha estat una cosa en la qual s'ha atès la nostra petició—, la pregunta que figura en el padró és l'única pregunta que s'ha pogut incloure, que és, em sembla —jo ara no ho tinc aquí per a saber exactament com va—: «entén el català?». Això és una pregunta que dóna, evidentment, una dada lingüística de primer ordre; no és tot el que voldríem saber, no és tot el que necessitem, però és que nosaltres no fem pas el padró. El padró, el fan els ajuntaments, d'acord amb l'Institut Nacional d'Estadística. No ens demanin al Consell Executiu de complir les obligacions que no ens pertoquen per l'Estatut. Nosaltres tenim unes funcions a complir i les complirem tan bé com sabrem, però el que no podem és substituir els òrgans de l'Estat.

La segona part de la pregunta: «quines altres mesures té previstes prendre la Conselleria de Cultura per tal de conèixer aquesta realitat i la incidència de la política lingüística del Consell en el coneixement de la llengua catalana?».

Quant a altres mesures, nosaltres, amb les nostres competències, amb els nostres propis mitjans, i aprofitant la legislació vigent, el que hem fet és, per decret, crear un Institut de Sociolingüística, aplicada, evidentment, a l'estudi i al coneixement d'aquesta realitat, perquè tota la política lingüística que ha de prendre, que ha de fer la Generalitat, el Consell Executiu, la Direcció General de Política Lingüística, però també la Conselleria d'Ensenyament i totes les Conselleries que puguin, poc o molt, tenir una incidència en la política lingüística, evidentment, necessiten d'una base numèrica, d'una base de coneixement científic, però com que ens ha estat vedat per llei de fer censos, l'únic que podem fer són mostratges, i això és el queensem fer a través d'aquesta institució dedicada a l'estudi, per metodologia científica, de la realitat lingüística; no per censos, per censos no ho podem fer nosaltres, i no ho podem fer, si no es canvia la Constitució.

Aleshores, la nostra política és aprofitar, a través dels coneixements que ens pugui donar una anàlisi —a través d'enquestes— de la realitat, és treure, per extrapolació i per metodologia científica, les conseqüències que ens permetin de basar-nos en la nostra política lingüística.

A part d'això, la resta de la pregunta em sembla que és

molt general. Diu: «la incidència de la política lingüística del Consell en el coneixement de la llengua catalana».

Això, evidentment, és una pregunta que s'hauria de repetir, car, el que he dit jo o vaig dir jo a la Comissió de Cultura, el dia 13 de desembre, sobre la nostra política lingüística... Evidentment, si això és la intenció de la pregunta —que no queda prou clara, em sembla, al meu entendre... És que la política lingüística del Consell té, evidentment, com a finalitat, el fet que les dues llengües —això s'ha dit aquí, però ho torno a repetir— siguin conegudes per tots els ciutadans de Catalunya, i que el mètode per a arribar aquí és, d'una banda, evidentment, el de l'ensenyament —l'ensenyament a les escoles—, i de l'altra, el de l'ensenyament a través dels cursos per a adults. I aquesta política s'ha de fer d'acord amb els ajuntaments, perquè, evidentment, en el cas de la política d'ensenyament per a adults és a través de la política lingüística que puguin fer els ajuntaments com es pot arribar a una major eficàcia.

Torno a repetir que el final d'aquesta pregunta, per a mi, no és prou clar. En tot cas, quant a allò que significa fer un cens, no és de la nostra competència i està expressament limitat a l'àrea de competències de l'Estat en la Constitució.

Senyor President, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor González Navas té dret a un torn de rectificació, que hauria de durar no més de cinc minuts.

El Sr. CONZÁLEZ NAVAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, senyor Conseller, no sé si la pregunta no està clarament formulada —la segona parte—, yo pensaba que sí, evidentemente no ha respondido en absoluto a esa segunda parte, quizás porque no ha entendido su formulación. En todo caso la leeré directamente del *Boletín*. La segunda parte decía: «quines altres mesures té previst prendre la Conselleria de Cultura per tal de conèixer aquesta realitat, i la incidència de la política lingüística del Consell en el coneixement de la llengua catalana?»

Evidentment, la pregunta no va dirigida a quines coses farà la Conselleria per a millorar el coneixement de la llengua catalana, sinó per a saber de què forma la política que lleva el Consell y que lleva en conjunto la Generalitat, influye en el mayor o menor conocimiento de la lengua por parte de los ciudadanos. Al final de mi intervención, yo le anunciaré que nuestro Grupo va a hacer una propuesta, de aquí a unos días, en esa dirección, en la dirección de poder ir midiendo de qué forma incide la información, de qué forma incide la política que sigue el Consell, la política que sigue la Generalitat, con respecto a este tema.

En cualquier caso, y centrándonos en la respuesta a la primera parte de nuestra pregunta, yo quisiera recordarle al señor Conseller que en el año 75, que fue cuando se hizo el padrón municipal, con muchas menos competencias todavía dentro de la dictadura, las preguntas que se incluyeron en el padrón permitieron tener una información mucho más exhaustiva y mucho más extensa del tema que no ésta que se nos propone aquí, incluso aunque sea competencia estatal, el tema éste de las estadísticas generales y del padrón, hay formas, evidentemente, para tratar de conseguir una mayor información, una mayor informa-

ción, y además con exactamente el mismo coste económico, porque no se trata tampoco de costes adicionales. Haciendo una única pregunta, incluyendo una única pregunta en el padrón, que no se limite exclusivamente a preguntar si se conoce la lengua catalana o no se conoce —esta información, por otra parte, no sirve prácticamente para nada—, utilizando una única columna de ordenador, se posibilita la posibilidad de que haya diez respuestas distintas. Y se podría hacer, evidentemente, un escalado, que fuera desde «no entiendo absolutamente la lengua catalana», hasta «sé escribir y leer perfectamente en catalán», que cruzado con el resto de las variables independientes que se incluyen en el padrón, nos permitirían tener una información exhaustiva y muy extensa de cuál es la realidad lingüística de este país. Entonces, yo no sé si ha sido mala voluntad por parte de la Conselleria —yo espero que no, que haya sido buena voluntad, en cualquier caso ha sido dejación—, lo cierto es que se ha desaprovechado esta gran oportunidad del censo, y cualquier forma que tengamos ahora —y nuestra propuesta irá dirigida en este sentido— para tener esa información siempre será mucho más limitada, mucho más menguada y, en ningún caso, nos va a permitir lo que nos hubiera permitido el padrón, que es conocer la realidad a nivel de barrio, a nivel de pueblo, a nivel de comarca, a todos los niveles.

De todas formas, y para no mantenerme exclusivamente en el terreno de lo negativo, y como había anunciado al principio, nuestro Grupo presentará una proposición en el futuro para la elaboración de un mapa de planificación lingüística. Y hablo de mapa de planificación lingüística porque nosotros queremos darle un cierto sentido progresivo, es decir, que no sea simplemente un retrato, una fotografía de la realidad en estos momentos, sino un seguimiento también —y en este sentido iba dirigida la segunda parte de nuestra pregunta—, de cómo influye la política de la Generalitat en el conocimiento de la lengua por parte de los ciudadanos.

Y en este mapa lingüístico, nosotros pretendemos que se tengan en cuenta por lo menos los siguientes criterios: uno, que el nivel de significación, por lo menos sea a nivel comarcal. Si se ha de llegar a conseguir un nivel de significación como el que nos pueda dar el padrón, evidentemente, costaría muchos más millones quizás de los que nos podemos gastar en estos momentos en este tema. De todas formas, ese nivel de significación, a nivel comarcal, no supone un gasto excesivo, y por lo menos tendremos un instrumento, que no será el idóneo, pero que será un mínimo instrumento para poder trabajar en esta dirección.

El segundo tema es que sea revisable cada dos años y medio, y lo de los dos años y medio no es porque sí, es porque, como el señor Conseller conocerá, el padrón municipal se revisa cada cinco años —se hace los años que terminan en uno, ahora, y a los cinco años se revisa— y, por tanto, se puede aprovechar la elaboración del padrón municipal, para incluir estas preguntas en el medio. Justo en el centro de estos cinco años, es recomendable una revisión a fin de que se pueda ver la evolución en ese período de cada dos años.

Y, por último —y, evidentemente, centrado en la última parte de mi breve intervención— es que se haga público, es

decir, que sea público para todos aquellos interesados en el tema.

Para terminar, sólo decir que dentro de cinco años habrá una revisión de padrón; esperemos que la cosa sea de otra forma. El padrón nos va a permitir tener de verdad —si es que las cosas se hacen mínimamente bien— la posibilidad de tener una información exhaustiva y minuciosa del tema.

En cualquier caso, señor Conseller, yo, lo que espero es que ustedes dentro de cinco años no vuelvan a tener la oportunidad de equivocarse, como la han tenido ahora.

Gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller de Cultura desitja replicar?

El Sr. CONSELLER DE CULTURA I MITJANS DE COMUNICACIÓ (*de l'escó estant*): Senyor President, jo voldria dir que em sap greu que aquest senyor Diputat s'equivocui de tribuna. A mi em sembla que aquest senyor hauria pogut ser Diputat potser en el Parlament de Madrid, i adreçar-s'hi. No sé quina insistència té a demanar responsabilitats a la Conselleria de Cultura d'una cosa que no és de la meva competència; no m'he equivocat... He dit, d'entrada, que això no és a nosaltres a qui ho ha d'adreçar. Em sembla que si vol fer aquesta pregunta té altres mitjans de fer-la. Nosaltres ni ens hem equivocat, ni ningú. I d'aquí a cinc anys, si és un altre senyor, podrà fer aquesta feina, si no s'aconsegueix de canviar la Constitució.

Torno a repetir que trobo molt improcedent de fer preguntes al Consell Executiu de coses que són de competència del Govern de l'Estat. I amb això em sembla que podria donar per acabat aquest afer.

(*El senyor Martín i Toval demana la paraula.*)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Martín, en nom de quin article del Reglament? (*Rialles.*)

El Sr. MARTÍN I TOVAL (*de l'escó estant*): De l'article 26 del Reglament, senyor President. Demano al senyor President que sigui el senyor President qui judiqui en cada cas —i no permeti que ho faci un senyor Conseller ni un altre Diputat— el sentit parlamentari de les intervencions en aquest Parlament.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies senyor Martín. La presidència intentarà en tots els casos complir l'article 26.

Passem a la pregunta següent, que és la formulada a l'Honorable senyor Conseller de Governació sobre els fets esdevinguts el dia 24 de febrer a Santa Coloma de Gramenet, formulada pel Diputat senyor Josep Maria Corral i Belorado, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. El senyor Corral i Belorado té la paraula.

El Sr. CORRAL: Señor Presidente, señoras y señores Diputados, al plantear la pregunta publicada en el *Boletín del Parlament*, número 24, y que todos ustedes conocen, me movía, no sólo una posición personal y colectiva del Grupo parlamentario del PSUC sino también expresa la sensibilidad de amplios sectores del tejido asociativo de la ciudad de Santa Coloma, de las fuerzas vivas y de la primera institución de nuestra localidad, el Ayuntamiento, que en un pleno condenó con energía aquellos hechos y pidió la detención y castigo de los culpables, y que en la sesión siguiente varios ediles mostraron su interés al pregun-

tar la situació en que se encontraban las investigaciones. Dicha sensibilidad colectiva, con la que me identifico plenamente, fue canalizada por los dos Diputados de este Parlamento, residentes en Santa Coloma, y asumida por los correspondientes Grupos parlamentarios, como así lo demuestran la pregunta que estoy en estos momentos haciendo y la efectuada por la compañera Rosa Barenys, publicada en un *Boletín* posterior, y que por causas ajenas totalmente al Grupo parlamentario del PSU no podemos plantear conjuntamente hoy y aquí.

Cuando el país estaba en vilo por los acontecimientos que se desarrollaban en el Congreso de los Diputados y en otros lugares del Estado y que fueron condenados por este Parlamento en sesión plenaria —hechos que pretendían interrumpir violentamente el proceso democrático, atentando contra la democracia y sus instituciones, contra la Constitución y las autonomías—, en este contexto y después de las doce de la noche un grupo armado ametrallaba la Casa Consistorial de Santa Coloma con una arma automática reglamentaria, dándose rápidamente a la fuga en un vehículo. Las balas penetraron en la fachada, en la sala de permanentes, lugar donde se celebran normalmente las reuniones de los concejales, incrustándose en la mesa, en sillas, en las paredes y en el techo. También resultó afectada una vivienda contigua. Afortunadamente, el alcalde y los concejales, así como los ciudadanos presentes en el Ayuntamiento, no sufrieron consecuencias, al encontrarse reunidos, accidentalmente, en otra dependencia municipal. La predisposición de las autoridades competentes ha sido positiva, en la línea de demostrar una voluntad clara de esclarecer los hechos. Sin embargo las informaciones de que hoy disponemos son prácticamente las mismas que en los primeros días, no operándose avances en las investigaciones y en la detención de los responsables, a pesar que desde los primeros momentos se nos comunicó que las fuerzas de seguridad estaban siguiendo pistas que parecían seguras.

En virtud de la situación existente antes descrita, y apoyándome en el artículo 13.6 del Estatuto de Autonomía, por el cual la Junta de Seguridad tiene la misión de coordinar la actuación de la policía de la Generalitat y de las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado, y que la Transitoria Primera de l'Estatut refleja en torno a las funciones de la Junta de Seguridad la de coordinar las competencias del Estado y de la Generalitat en esta materia, en virtud de esto quisiera reiterar al Conseller de Governació las siguientes preguntas:

«Quines han estat les actuacions que la Conselleria de Governació, en l'àmbit de les seves competències, ha realitzat per esclarir els fets de Santa Coloma de Gramenet, i quines són les orientacions que ha donat a la part catalana de la Junta de Seguretat?

»Quines mesures pensa adoptar la Conselleria de Governació perquè aquests fets terroristes que atempten contra la seguretat ciutadana i contra les institucions democràtiques no tornin a succeir?»

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller de Governació té la paraula per a contestar al senyor Corral i Belorado.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, efectivament, el Departament de Governació va tenir coneixement dels fets esdevinguts a Santa Coloma de Gramenet a primeres hores del proppassat 24 de febrer i que han estat descrits pel Diputat senyor Josep Maria Corral i Belorado, que m'ha precedit en l'ús de la paraula.

He de dir també que en va tenir coneixement —amb una apreciació exacta de les possibilitats d'intervenir que té la Conselleria de Governació—, en va tenir coneixement molt abans el senyor Governador civil que no el Conseller que els parla, perquè el senyor Alcalde de Santa Coloma de Gramenet, interpretant molt correctament quines són les nostres competències en matèria de seguretat ciutadana, es va adreçar tot seguit al senyor Governador civil de la província de Barcelona, i molt més endavant es va posar en contacte personalment amb mi per fer-me saber que s'havia adreçat al senyor Governador civil de la província de Barcelona demanat-li que esclarís els fets i que actués amb la màxima energia.

Bé, faig aquesta introducció simplement per dir al Diputat que m'ha fet la pregunta que jo comprenc —i no he anat amb la intenció, com molt amablement ha dit un altre Diputat en un altre moment d'aquest Ple, de desarmar el Diputat que em pregunta, sinó d'aclarir, de manifestar, en tot cas d'una forma ben clara, quina és la meva posició en aquest tema—, jo comprenc perfectament, comparteixo, em solidaritzo, estic absolutament al costat de tots els ciutadans de Santa Coloma de Gramenet, del Batlle i dels regidors, però la Conselleria de Governació no pot fer res més que això, per molt que ens pesi.

Bé, se'm demana també què ha fet la Conselleria de Governació en l'àmbit de les seves competències, i ja els he explicat que són molt poques. Jo lamento sincerament no poder perseguir els culpables d'aquests actes, però com saben dispo de setanta-cinc mossos d'esquadra i, si tot va bé, disposaré de vint-i-cinc mossos d'esquadra més d'aquí a uns dies, que fan molta falta per a donar servei a aquest Parlament i al Palau de la Generalitat, que n'han estat molt faltats, i que no em permetran, per tant, realitzar operacions d'aquest tipus.

Ho lamento molt, però, com vostès saben, jo no hi puc fer res. El que sí que vaig fer, en tot cas —i després ho explicaré, invocant el mateix article que ha invocat el senyor Diputat ara fa un moment; que no és, en tot cas, la forma més procedent de fer-ho—, el que sí que vaig fer va ser denunciar aquest i altres fets que havien ocorregut la nit del dia 23 i la matinada del dia 24 a les autoritats de l'Estat, a través de la Junta de Seguretat. Ho vaig fer amb tota l'energia. Vaig demanar a la part que representa les autoritats de l'Estat que esclarís els fets. Ho vaig fer fent-me portaveu de les inquietuds del Consell Executiu, dels altres membres de la Junta de Seguretat i també de les autoritats municipals que havien estat en contacte permanent durant la nit del dia 23 i la matinada del dia 24 amb el Departament de Governació. Dic que d'una forma una mica irregular i aprofito per a dir-ho, no pas perquè no intenti, si s'escau i si és necessari, fins i tot malgrat aquesta irregularitat, utilitzar el canal de la Junta de Seguretat en altres ocasions per denúncies concretes. Però en tot cas, perquè la Cambra també en sigui ben conscient, dic que anava

una mica irregular perquè, de fet, hem de tenir present que l'Estatut ens permet fer el que ens permet fer, però en aquest cas concret ens permet ben poca cosa més, i sobre-tot ben poca cosa relacionada amb denúncies concretes, quan ens diu la Junta de Seguretat formada per un nombre igual de representants del Govern i de la Generalitat «amb la missió de coordinar l'actuació de la policia de la Generalitat i de les forces i cossos de seguretat de l'Estat».

Entrat en aquest punt, vull dir, per tant, que compren- guin que la Junta de Seguretat podria, al seu moment, de- manar que fos utilitzada només per coordinar l'actuació de la policia de la Generalitat amb la policia de l'Estat, que és, en tot cas, el que explica l'article 13.6 de l'Estatut d'Au- tonomia, i en tot cas les denúncies concretes s'haurien de fer per un altre conducte. He de dir que no m'he trobat mai en aquest cas, que he trobat sempre una gran predisposi- ció per part dels Governadors civils, que, com saben, for- men la part que representa l'Administració de l'Estat a la Junta de Seguretat. Però, en tot cas, jo m'ofereixo, sempre que es produeixi un cas d'aquesta mena, a fer costat a les denúncies que puguin fer els interessats —no cal dir ja les autoritats municipals— davant de les autoritats de l'Estat, però per un altre conducte que no sigui la Junta de Segure- tat.

Bé, des de la migradesa de les nostres competències, fa- rem tot el que puguem, no cal dir-ho, perquè fets com aquests o fets semblants no es tornin a produir.

Res més, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Corral i Belorado de- sitja replicar al senyor Conseller? *(Pausa.)* Té la paraula el senyor Corral i Belorado des de l'escó.

El Sr. CORRAL *(de l'escó estant)*: Senyor President, desde el escaño, brevemente. En primer lugar, ya en la propia pregunta se deja claro que era en función de las competencias que en estos momentos tiene la Conselleria

de Gobernación. Por lo tanto, ya dejamos claro que era en función de las pocas competencias, y entendemos que el problema no es solamente de competencias, de que la se- guridad ciudadana y que hechos de este tipo afectan al conjunto de la población de Cataluña, y por lo tanto tam- bién al conjunto de las instituciones de Cataluña, sí que cabía, cabe, el hacer un esfuerzo en torno a una acción po- lítica, una acción política y moral de incidencia en torno a este terreno, de forma que con el esfuerzo de todos consi- gamos avanzar y esclarecer los hechos, no solamente éste, sino otros.

En segundo lugar, expresar efectivamente los elementos en torno a la Junta de Seguridad, y al menos entiendo que no solamente hemos de contemplarla como un elemento mecanicista en torno a las simples estructuras de materia- les, sino también como una coordinación en la actividad real y práctica para garantizar la seguridad pública.

Y en tercer lugar, agradecer al señor Conseller de Go- vernació sus informaciones y sus posiciones aquí refleja- das y estar convencido de que efectivamente se seguirá ha- ciendo todo lo posible. Y quiero sumarme a la colabora- ción con el Honorable Conseller en este tema y en otros posibles que puedan afectar a la localidad, para intentar entre todos que hechos como estos no vuelvan a suce- derse.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. Senyor Conseller? *(Pausa.)* Molt bé.

Senyors Diputats, donada l'hora i donat que de totes maneres demà al matí hem de celebrar, com vostès recor- den, la sessió plenària número 21 a la una del migdia, sus- pendrem la sessió per reprendre-la demà a les onze, per acabar amb aquest punt de l'ordre del dia, és a dir, amb les preguntes que no han pogut ser formulades aquest vespre.

Se suspèn la sessió.

(Falten dos minuts per a dos quarts de nou del vespre.)

BUTLETA DE SUBSCRIPCIÓ

(Nom)

carrer, núm.

telèfon; població

districte postal

desitja subscriure's al DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, d'acord

amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al 31 de desembre de 198....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198.... envia

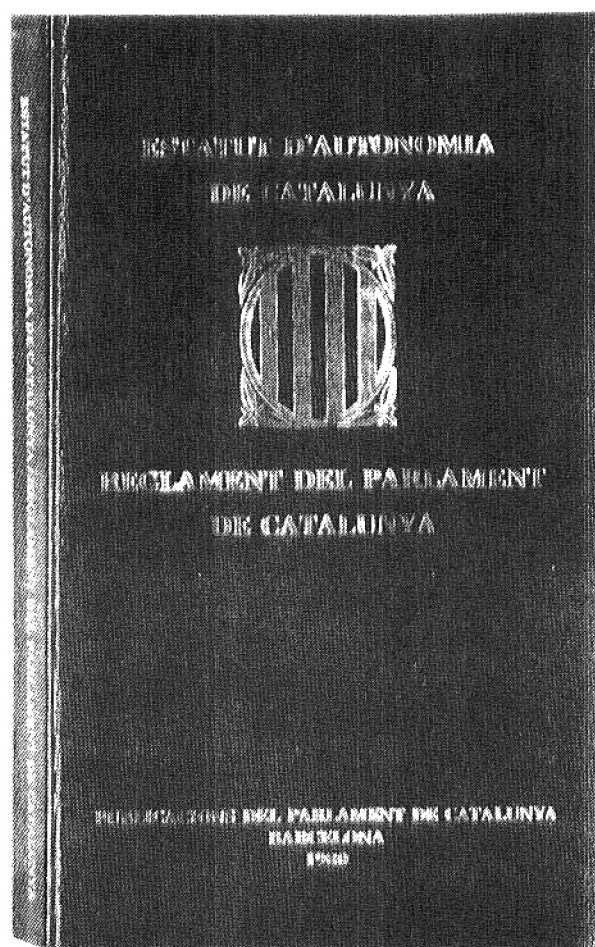
per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes.

..... de de 198....

Signatura.

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes del cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament complimentada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

Publicacions del Parlament de Catalunya

ESTATUT D'AUTONOMIA DE CATALUNYA

REGLAMENT DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició dels textos oficials, amb índexs temàtics i sistèmatics, preparada pels lletrats del Parlament de Catalunya.

Format 88 × 152 mm.

Preu de venda: 350 pessetes.

Comandes: Publicacions del Parlament, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, BARCELONA-3.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Secció de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona - 3. Telèfon 300 64 13. Subscripció anual: 1.500 pessetes. Número solt: 40 pessetes.

Imprès per Multitext, Diputació, 113-115, Barcelona - 15.

Dip. Leg.: B.27966/80

